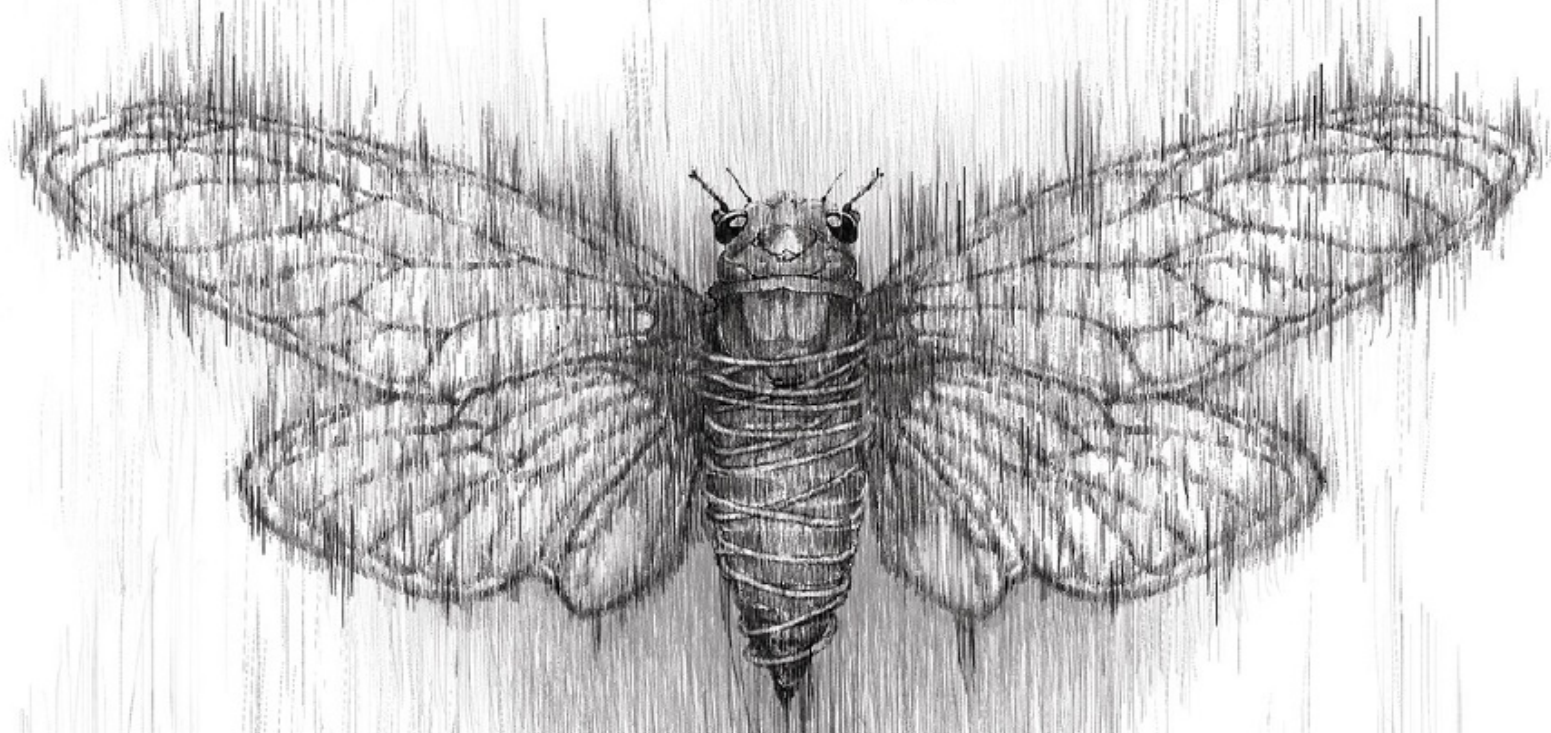


H i d e o Y o k o y a m a

V E
S Ầ U
M Ư Ờ I
B Ả Y
N Ă M



Khánh Trang, Miki *dịch*



vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

ebook@vctvegroun

Hideo Yokoyama

VỀ SÀI MƯỜI BẢY NĂM

臨場 / Rinjo

Khánh Trang, Miki *dịch*

Phát hành: Quảng Văn

Nhà xuất bản Văn Học 2019

Danh thiếp đỏ



Sợi dây thừng thắt ngang cái cổ trắng muốt. Cơ thể người phụ nữ mềm oặt như không còn chút sức sống. Chỉ cần gã đàn ông nói lỏng cánh tay đang ôm quanh eo cô thôi, là cơ thể ấy sẽ lập tức ngã ập từ trên cái kệ xuống sàn.

Người phụ nữ đang chìm sâu trong cõi mộng. Cô cảm thấy có gì đó kỳ lạ quanh cổ, hai hàng lông mày khẽ nhú lại, “hức hức hức”, mũi cô phát ra tiếng thở khó nhọc. Đó chính là dấu hiệu. Gã đàn ông buông cơ thể người phụ nữ, mũi chân cô đạp vào cái kệ.

Sợi dây phơi đồ duỗi căng ngay dưới xà ngang của thiết bị thể dục đa năng, nghiêng sâu vào dưới cái cầm mảnh mai. Móng chân sơn màu loáng lên giữa khoảng không cách sàn nhà mười lăm xenti-mét, đung đưa tạo thành những vòng cung nhỏ. Sự dao động đó khiến nút thắt của dây thừng phát ra âm thanh “kẹt... kẹt...” vang vọng khắp phòng.

Nước mũi quện với máu chảy ra từ lỗ mũi, kéo thành vệt xuống môi trên. Cơ co giật nhanh chóng kéo đến. Phần bụng dưới co thắt, chất dịch như thấm ra từ chiếc váy màu vàng nhạt chạy dọc hai bên đùi. Chất lỏng ấy tránh qua đầu gối, lượn vòng quanh bắp chân, chảy xuống đọng lại trên sàn nhà, bốc mùi hôi thối.

Người đàn ông cúi bản nhìn chòng chọc, sau đó đưa mắt sang chiếc đồng hồ treo tường. Không giờ mười lăm phút sáng.

Mạch ở cổ người phụ nữ đã ngừng đập.

Gã xoay gót, băng ngang qua phòng. Đầu ngón tay đeo găng sập công tắc trên tường. Cả căn phòng rơi vào màn đêm sâu thẳm.

Gã mò mẫm mở cửa kéo, bước ra ngoài hành lang. Quay lại nhìn người phụ nữ lần nữa, gã thản nhiên đóng cửa lại rồi tiến về phía lối ra vào.

Tầng năm, Sở cảnh sát tỉnh L. Khoảng giữa trưa, chuông điện thoại ở đường dây số 44 thuộc Đội điều tra số 1 Phòng hình sự reo lên.

“Vâng, đội điều tra xin nghe”.

Ichinose Kazuyuki dùng vai kẹp ống nghe điện thoại, cùng lúc với tay lấy bút và sổ thụ lý về phía mình, trong miệng hăng còn dính mì soba chưa kịp nuốt hết.

Cuộc gọi đến từ Đội hình sự thuộc Đoàn Chuo Kenzaki.

Bọn họ tìm thấy thi thể một người phụ nữ trẻ treo cổ trong nhà. Phía đội đó cho rằng đây chắc chắn là một vụ treo cổ tự tử, nhưng vì người phát hiện đã hạ thi thể xuống nên họ vẫn yêu cầu đội Ichinose tới xem xét hiện trường để đảm bảo tính chính xác...

Một yêu cầu không rõ ràng. Vì đôi khi vẫn xảy ra những trường hợp hi hữu nên trước mắt cứ gọi thanh tra đến - anh cán bộ này đang ám chỉ điều ấy.

“Vâng, tôi hiểu rồi. Vậy nhờ anh gửi fax về chi tiết vụ việc để bên tôi cùng tham gia”.

Nói đoạn, Ichinose đặt ống nghe xuống, húp một hơi hết chỗ mì soba còn sót lại rồi bước về phía buồng đặt máy fax ở góc trong cùng. Bốn mươi một tuổi. Thanh tra. Là trợ lý điều tra viên đảm nhiệm các vụ án hình sự được tròn hai năm. Dù còn đang trong quá trình xem xét, nhưng đây gần như đã được coi là một vụ tự sát nên anh nghĩ không cần phải phiền đến sếp làm gì.

... Nếu mọi chuyện thuận lợi, tới đó rồi quay về chắc chỉ mất tầm ba tiếng đồng hồ.

Hôm nay còn là sinh nhật của vợ anh. Tuy vợ cũng chẳng mong đợi gì nhiều nhưng nếu anh về nhà đúng giờ và gây bất ngờ cho cô ấy, cũng thú vị đấy chứ. Không, việc lập hồ sơ cùng mấy thứ linh tinh khác sẽ khiến Ichinose khó mà về đúng giờ, nhưng chắc anh có thể về nhà kịp trước khi vợ cắt phần bánh kem của anh vào tủ lạnh. Với những suy nghĩ quẩn quanh trong đầu như thế, Ichinose mở cửa buồng đặt máy fax, và rồi đột ngột đập vào mắt anh trong ánh sáng tờ mờ là một khuôn mặt góc cạnh, miệng hăng còn ngậm tăm.

Là Kuraishi Yoshio. Năm mươi hai tuổi. Điều tra viên thuộc Đội điều tra số 1, người còn được biết đến với biệt danh “Điều tra viên chung thân”. Người ông ta gầy nhẳng, không khác gì một cây thương di động. Ichinose có thấy Kuraishi bỏ ra ngoài ăn trưa nhưng không để ý ông ta quay về lúc nào.

“Đến hiện trường à?”.

Trong lúc dùng tăm xỉa phần răng trong, Kuraishi hất cằm về phía chiếc máy fax đang sáng đèn.

“Vâng. Bên Kenzaki yêu cầu”.

“Thấy nghiêm trọng không?”.

“Chắc không. Hình như là một vụ treo cổ tự vẫn”.

“Người chết thì sao?”.

“Nghe nói là một phụ nữ trẻ”.

“Vậy để tôi đi”.

“Hả?”.

“Cho bỏ mắt. Ở đây chỉ toàn mấy ông bà già còn gì”.

Nói dứt khoát, Kuraishi phun vò cây tăm trong miệng đi.

Nếu Ichinose tỏ ra bất ngờ thì anh không còn xứng làm cấp dưới của Kuraishi nữa rồi. Từ một cảnh sát tuần tra, ông một bước dấn thân luôn vào lĩnh vực giám định. Óc phán đoán sắc bén của Kuraishi được mọi người đồn đại như một truyền thuyết, không chỉ vậy, năng lực kết luận giám định và con mắt tinh tường khi phân tích thi thể của ông cũng vượt xa các điều tra viên từ trước đến nay. Tố thái độ ngang ngạnh như của một nghệ nhân thực thụ và rửa xả bằng những lời lẽ đầy mùi xã hội đen, có một thời gian ông như tách rời khỏi tổ chức. Nhưng nếu suy xét dưới góc độ của một cảnh sát đã công tác nhiều năm, thì trong vòng bảy năm kể từ khi thăng bậc thành chánh thanh tra, ông chưa bao giờ phải nhường vị trí điều tra chủ chốt trong đội điều tra hiện trường cho người khác. Thậm chí, mọi người còn đồn rằng các giảng viên phụ trách bộ môn pháp y của Đại học Y L không chịu buông tha Kuraishi. Với đám sinh viên vốn đã quá quen với những cảnh sát ngoan ngoãn chịu khom mình, thì sự bất cần của Kuraishi - kẻ đã phá tung cả tổ chức, có thể sẽ khiến họ nghe lời khi đem tới một hình ảnh mới mẻ.

Có rất nhiều người trong phòng của Ichinose cũng tin vào Kuraishi. Không ít cảnh sát nhờ vào những kiến thức giám định “đặc sản” mà ông đưa ra tại hiện trường, đã bắt được hung thủ và nhận khen thưởng. Kha khá thành viên trong đội Ichinose cũng được mở mang tầm mắt khi tham gia giám định tại hiện trường. Chính vì vậy mà lần lượt hết người này đến người khác đều trở thành học trò của Kuraishi. Họ tự coi Kuraishi là thầy mình. Một hàng dài những phóng viên trẻ trung, tràn đầy nhiệt huyết thường tranh thủ thời gian “đi đêm”, kéo đến nhà Kuraishi nhờ chỉ bảo. Kuraishi cùng đám người lộn xộn gồm những cảnh sát, các thành viên trong Đội giám định cùng phóng viên ấy sẽ tụ tập trong căn phòng khách kiểu Nhật, uống

rượu hoặc đánh mặt chườm. Có lúc cả lũ lại kéo nhau ra phố đêm, khí thế vô cùng. Kuraishi có mối quan hệ sâu sắc với những người phụ nữ ở các quán nhậu, để nhờ có họ, những cuộc chém giết đẫm máu sẽ biến đi trong nháy mắt. Hoặc cũng có khi ông sẽ trộn luôn mọi sự ấy cùng thứ chất lỏng màu hổ phách rồi một hơi uống cạn. *Chẳng phải tuyệt nhất là khi đàn ông và phụ nữ quán quýt lấy nhau sao? Vì chết đi rồi, cũng thành con ếch bị giải phẫu trên bàn thép thôi.*

Ichinose chắc chắn cũng là một trong số những học trò của Kuraishi. Anh từng có thời gian mải mê đến nhà của Kuraishi và đi theo ông đâu đó được tầm hai năm. Những bí quyết phân tích hiện trường mà anh ghi chép lại cũng đến chừng hai mươi cuốn vở loại sinh viên hay dùng. Thế nhưng, Ichinose nghĩ, dù có cố gắng đến đâu, anh cũng không thể nào trở thành người như Kuraishi, hay nói thật lòng mình, anh không nghĩ mình muốn trở thành người như thế. Anh thà làm bất kỳ chuyện gì khác ngoại trừ kể tục cái danh “Điều tra viên chung thân”. Chức trợ lý ở thời điểm hiện tại là một trong số ít các vị trí ưu tú, hứa hẹn sẽ đưa anh thăng bậc lên chánh thanh tra. Nói chung, từ một vị trí cấp cao trong bộ phận điều tra, anh sẽ có quyền chỉ đạo cho toàn bộ công tác phá án. Vào thời điểm năng lực lãnh đạo của cấp dưới được cần tới, với những kiến thức về phân tích hiện trường đang tích lũy hiện nay, ắt hẳn lời nói của Ichinose sẽ có trọng lượng và sức thuyết phục.

Tiếng rè rè vang lên, máy fax bắt đầu nhả giấy. Đã sớm xắn tay áo khoác ngoài lên, Kuraishi kiểm tra lại túi đựng dụng cụ khám nghiệm hiện trường. Rõ là một người yêu thích tử thi tử tận trong máu. Qua dáng vẻ của ông, Ichinose có thể dễ dàng nhìn ra điều đó.

... Nên ông ta mới muốn đi hộ anh chẳng?

Nói đến đây, Ichinose mới để ý. Không rõ vợ anh như thế nào, nhưng nếu anh về được đúng giờ, chắc hẳn bọn trẻ ở nhà sẽ mừng rỡ đón bố.

“Giấy tờ tới rồi đấy à?”.

Ngay khi địa chỉ nhà nạn nhân vừa hiện ra trên giấy, tiếng thúc giục của Kuraishi liền vang lên.

“Anh chờ cho một ch...”.

Ichinose đáp lời trong lúc liếc nhìn sang tờ giấy.

Hả...?

Thành phố Kenzaki, phường Kamaki, khu 3, số 22 Heights Takayama, phòng 103...

Rè rè rè...

Không có cả thời gian để cầu nguyện. Theo sau địa chỉ, tên của nạn nhân cũng từ từ chạy ra.

Aizawa Yukari. Hai mươi bảy tuổi...

Ichinose cảm thấy máu trong người như bị rút cạn.

Địa chỉ. Họ tên. Tuổi tác. Tất cả đều trùng khớp. Nếu thế thì đúng rồi. Đúng là vậy rồi.

Yukari đã chết.

Không ngờ nạn nhân trong vụ lần này lại là người quen của anh.

Làm việc ở một sở cảnh sát ngay tại quê nhà sẽ không thể tránh khỏi những tình huống như thế này. Tai nạn giao thông. Vi phạm tốc độ. Vi phạm luật bầu cử... Đã có những vụ như vậy kể từ khi anh trở thành người phụ trách điều tra hiện trường. Ichinose đã từng thấy thi thể một đàn anh thời cấp ba tự tử bằng thuốc trừ sâu. Nhưng...

Hì hì, thế thì em không thể chết một cách kỳ cục ở một nơi kỳ cục được. Em ghét bị anh Ichi lột trần để khám nghiệm khắp thân thể lắm.

Một năm trước, Yukari đã nói thế rồi cười giòn giã trên chiếc giường ở phòng số 103, tòa nhà Heights Takayama, trong khi được Ichinose vuốt ve âu yếm.

“Cậu sao thế?”.

“...”.

“Này, Ichi”.

“... À, dạ vâng. Tôi xin lỗi”.

Kuraishi giật lấy tờ giấy, liếc nhìn sang Ichinose.

“Là người quen của cậu à?”.

“Không phải ạ”.

Lời đáp lại ngay của Ichinose như soi vào suy nghĩ bên trong chính anh. Anh không xót thương cho cái chết của Yukari. Anh đang sợ.

Nhưng ai mà tự sát thì ngốc thật, anh nhỉ?

Tại sao?

Thì đấy, anh xem, sẽ không thể làm mấy chuyện tuyệt vời như thế này được nữa, phải không? Đúng không anh? Nói gì đi anh? Anh thấy vậy không?

Có khi nào cô ấy bị sát hại?

Ichinose không thể nào hình dung ra cảnh tượng một người có ý chí mãnh liệt như Yukari lại tự mình treo cổ.

Hung thủ giết người đã dàn dựng để mọi thứ trông như một vụ tự tử. Nếu đúng là thế, Kuraishi chắc chắn sẽ nhìn ra. Khi bộ phận điều

tra của Trụ sở vào cuộc, lập tức cả trăm người sẽ cùng hành động. Và trong quá trình điều tra, cái tên Ichinose sẽ bị những đồng nghiệp ấy phát hiện ra. Tuy anh không phải là hung thủ, nhưng nếu bị xét vào diện đối tượng tình nghi thì sao? Anh sẽ bị đuổi khỏi chỗ làm. Gia đình anh sẽ điêu đứng. Nếu chuyện đó xảy ra, chắc chắn cuộc sống của anh sẽ bị xáo trộn không ít.

Ichinose vung nắm đấm đánh vào đôi chân đang run lẩy bẩy đến hai, ba lần rồi chạy như bay ra khỏi buồng để máy fax. Anh chạy qua tầng của Đội điều tra số 1, bắt kịp Kuraishi trong hành lang.

“Điều tra viên... xin hãy cho tôi được đi cùng để học hỏi”.

Tim Ichinose đập thình thịch.

Trong lúc cảm vô lăng, mỗi lần dừng đèn đỏ, Ichinose lại liếc nhìn người ngồi phía sau qua gương chiếu hậu. Đây là thói quen của anh để xem thử có phóng viên theo đuôi hay không. Nhưng hôm nay thì khác. Anh lén quan sát Kuraishi ở ghế sau. Ông vẫn đang nhắm mắt và ngồi khoanh tay. Giống như thường lệ. Trên đường tới hiện trường, Kuraishi sẽ luôn ngồi im như thóc. Không ai biết trong lòng ông đang nghĩ gì. Liệu ông có liên hệ sự dao động của Ichinose với cái chết của Aizawa Yukari hay không?

Đường hôm nay khá vắng. Ichinose không cần bật đèn báo hiệu mà chạy như bay trên đường quốc lộ rồi rẽ ở điểm giao với đường tỉnh lộ. Anh hướng về phía nội thành Kenzaki, tới căn hộ của Aizawa Yukari.

Ồ, em là em thích mấy anh cảnh sát lắm đó.

Một năm rưỡi trước, trong buổi tiệc tất niên của Hội Pháp y tỉnh L, vị khách mời là Kuraishi vẫn chưa trở về từ một vụ án xảy ra trên núi nên Ichinose được cử đi thay. Đón chào anh là một nhóm những cô phục vụ mặc váy ngắn đồ rực. Trong số đó, Yukari là người nổi bật hơn cả. Cô có mái tóc cắt ngắn, rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn. Như một người mẫu chuyên nghiệp, cô uyển chuyển lướt đi giữa những hàng ghế khách mời, bàn tay và cánh tay thon dài bụng khay phục vụ thu hút bao nhiêu ánh nhìn của cánh đàn ông. Cuộc nói chuyện giữa anh và cô có chút ngây ngô, nhưng dường như lửa tình đã nhen lên, anh vẫn còn nhớ cảm giác dễ chịu ấy.

Ichinose nghĩ lúc đó mình đã say. Vì cô hỏi nên anh cứ thế mà đưa luôn danh thiếp. Tầm một tháng sau, cô gọi điện tới chỗ làm của anh. Ichinose gặp Yukari ở tiệm cà phê, cô đã nói rất nhiều. Mặc dù đã học cao đẳng nhưng đến giờ, cô vẫn chưa đi làm chính thức. Yukari định đi học lấy bằng cắm hoa, dù vậy công việc làm thêm quá vất vả đã khiến cô khá nản lòng. Trong lúc tìm kiếm một công việc có điều kiện tốt hơn, Yukari đã đến với nghề phục vụ. Thời điểm đó, dù khá hài lòng với hiện tại, cô vẫn nhất định muốn kết hôn trước năm ba mươi tuổi... Cô còn kể không biết bao nhiêu lần qua điện thoại rằng mình bị trộm đồ lót. Nghe đến từ “đồ lót”, Ichinose đã thấy hơi ngứa ngáy và nhột nhạt trong lòng. Hay là cô có ngụ ý gì đó chẳng? Anh không nhờ cảnh sát khu vực kiểm tra giúp, mà thân nhiên đi thẳng tới căn hộ của Yukari.

Chắc em là người có phức cảm về bố nên có xu hướng thích đàn ông lớn tuổi hay sao ấy.

Kể từ đó, mọi chuyện tiến triển nhanh hơn. Số lần bí mật hẹn gặp ở một nhà nghỉ ngoại thành ít người biết đến dần tăng lên. Sau này khi đã thân thiết hơn, cô rủ Ichinose tới hân căn hộ của mình. Đây là lần đầu tiên anh vướng vào chuyện ngoại tình. Dù đang trong cơn mê mẩn nhưng anh vẫn chưa tới mức chấp nhận vứt bỏ mọi thứ. Cố gắng đấu tranh với niềm khoái lạc, anh cảm nhận được mỗi nguy khi đang dần lún vào một vùng lầy tối tăm. Đúng là anh yếu lòng trước cơ thể người phụ nữ trẻ đẹp này, dẫu cho mỗi ngày những xác chết đều khiến anh căng thẳng. Có lẽ vì tuổi bốn mươi đã đến gần nên anh muốn đảo ngược nỗi sợ mơ hồ về tuổi già trong lòng mình. Hay anh đã chịu ảnh hưởng từ Kuraishi? Ông ta là người bất tuân quy tắc. Chắc đâu đó trong lòng, Ichinose đã có phần ngưỡng mộ thái độ luôn bàng quan ấy của ông, cả trong công việc lẫn gia

đình. Đẳng nào thì khi nhắm mắt xuôi tay, con người ta cũng bị đem lên bàn giải phẫu phanh thây như một con ếch mà thôi.

Chuyện mặn nồng của hai người kéo dài tầm nửa năm. Dần dần mọi thứ cũng bớt cuồng nhiệt hơn. Đôi lúc Ichinose cũng chần chừ trước tình cảm sâu đậm của Yukari, nhưng cả hai vẫn chưa dứt điểm hẳn. Anh vẫn còn cảm giác lưu luyến với sự tươi trẻ của Yukari. Và rồi thứ thổi bay cảm giác lưu luyến ấy, mĩa mai thay, lại chính là tấm danh thiếp vốn trở thành nguồn cơn cho chuyện hẹn hò của hai người.

Danh thiếp của anh Ichi, em đã dán vào sổ tay rồi đây. Chỉ cần chìa danh thiếp của anh ra cho mấy ông khách lăng nhăng bám đuôi em là đám đó rút lui ngay. Đúng là Mito Komon^[1] nhỉ.

Tất nhiên Yukari không có ý xấu gì. Dù biết vậy nhưng khi nghe xong, Ichinose lại cảm thấy lo lắng. Anh vội đòi cô trả lại danh thiếp cho mình ngay. Anh gằn giọng đến mức chính bản thân anh cũng tự giạt mình. Vậy mà Yukari lại nũng nịu nói sẽ không cho ai xem lần nào nữa. Rồi cô mếu máo, nài nỉ. Ichinose không thể bất chấp tất cả để giạt lại, nhưng thái độ hằn học vì không lấy được tấm danh thiếp về của anh càng làm Yukari bức dọc. Một người phụ nữ nguy hiểm. Anh còn từng nghĩ vậy. Cô tình nhân giờ đây chỉ còn là nỗi phiền muộn mà thôi.

Kể từ sau đó, hai người vẫn hẹn gặp nhau vài lần nữa vì tình dục. Đúng ra là bởi chiếc danh thiếp đã bị giữ làm “con tin” nên anh đành phải gặp cô. Nhưng chuyện giữa họ lạnh nhạt hẳn. Cũng có khi chẳng ôm nhau lấy một cái mà cứ thế về luôn. Chuyện chia tay là do Yukari mở lời trước nhưng Ichinose cũng thấy đó là lựa chọn duy nhất cho cả hai. Về phần danh thiếp, cô nói khi nào có người yêu mới sẽ vứt nó đi. Anh miễn cưỡng đồng ý với Yukari vẫn còn

đang ghen ngào. Tốt nhất bây giờ đừng làm quá lên. Cứ để mọi chuyện vậy đi.

Cuối cùng thì Ichinose đã cắt đứt với Yukari. Hai người cũng không hề gọi điện thoại cho nhau. Vì thế khi tình cờ chạm mặt ở chỗ máy ATM của ngân hàng, đôi bên đều khá bất ngờ. Đó là chuyện của hai tháng trước. Yukari vẫn tràn đầy sức sống chẳng khác gì lần đầu tiên anh gặp cô. Anh lập tức hiểu ra lý do. Ở ngay ngón đeo nhẫn bên tay trái của Yukari, một chiếc nhẫn vàng nhỏ nhắn đính đá đỏ sáng lấp lánh.

Là đá ruby đó anh. Đẹp đúng không?

Em... đã đính hôn rồi à?

Vâng, là chuyện mới đây thôi. Cũng là người anh Ichi biết đấy.

Là người anh biết sao... ? Ai thế?

Bí mật. Chừng nào em kết hôn sẽ gửi thiệp mời cho anh hay.

Mặc dù lời nói chực buông nhưng rồi Ichinose đã không hỏi về chuyện danh thiếp mà kết thúc luôn cuộc nói chuyện. Không cần hỏi nữa - anh nghĩ. Nhìn bộ dạng vui vẻ của cô cũng đủ khiến Ichinose cảm thấy an lòng rồi. Vậy mà...

Anh bẻ lái, đưa xe vào đường nội thành. Cuối cùng bọn họ đã vào địa phận thành phố Kenzaki.

Một lần nữa, sự tồn tại của tấm danh thiếp lại trở thành mối đe dọa với Ichinose. Không biết Yukari có giữ lời hứa không? Cô đã rút nó đi chưa? Hay vẫn còn dán trong cuốn sổ tay nằm đâu đó trong căn phòng số 103?

Không, chuyện đáng lo hơn cả là cái chết của cô. Tự sát hay bị sát hại, đó mới là vấn đề.

Nếu bị sát hại thì sẽ lớn chuyện đây. Đội điều tra chuyên nghiệp sẽ vào cuộc, khám xét từng góc ngách trong phòng. Rồi họ sẽ phát hiện ra dấu vân tay của Ichinose. Biết đâu là cả tóc của anh nữa. Có khả năng lông vùng kín của anh vẫn còn sót lại dưới khe giường. Tên anh có khi vẫn còn được lưu trong điện thoại của Yukari. Dù không có tấm danh thiếp kia đi nữa, Ichinose vẫn có nguy cơ trở thành đối tượng tình nghi.

Mong là cô tự sát.

Niềm mong mỗi mảnh liệt ấy dấy lên trong Ichinose. Dù khó lòng nghĩ rằng người như Yukari sẽ tự sát nhưng anh vẫn mong là thế. Khi kết luận là tự sát, phía cảnh sát sẽ không cần thu thập dấu vân tay và mẫu tóc nữa. Nếu họ để mắt tới cuốn sổ, có thể anh sẽ bị vạch trần, nhưng chỉ cần anh ra tay trước những người khác là xong. Anh có thể làm được. Chỉ cần đến hiện trường là anh có thể làm được.

Xe đi vào con đường hẹp. Ngôi nhà hai tầng trang nhã dần hiện ra trước mắt, là “Heights Takayama”...

Ichinose trộm liếc qua gương chiếu hậu nhưng không nắm bắt được biểu cảm gì trên gương mặt của Kuraishi đang nhắm mắt phía sau.

(ả khu vực đã được bố trí cho ra một hiện trường.

Phía cảnh sát đã căng dây bảo vệ hiện trường từ cột điện phía bên trái tòa nhà Heights Takayama cho đến bãi sỏi ven đường. Những người mặc cảnh phục trẻ tuổi đang đăm đăm nhìn vào khoảng không. Bên trong xe wagon có hai chiếc mũ của đội điều tra hiện trường. Ngay cạnh đó, đèn đỏ của chiếc xe sedan liên tục nhấp nháy càng thêm phần nói bật.

Kuraishi bước xuống xe, vươn vai rồi đưa mắt quan sát xung quanh. Ichinose vẫn vờ tỏ ra hết sức bình thản. Cánh cửa màu trắng của phòng 103 đã xuất hiện trong tầm nhìn của anh.

“Cảm ơn các anh, vất vả quá”.

Một giọng nói tràn đầy sức sống vang lên, một người có dáng vẻ và khuôn mặt đầy đặn tiến lại gần. Cả tên của người này cũng tròn trịa. Đó là đội trưởng Đội hình sự Đồn Chuo Kenzaki, Fukuzono Morito^[2].

Ichinose tắc lưỡi. Trông thế thôi chứ anh ta là người nổi tiếng với năng lực điều tra tốt. Nếu anh ta cùng tham gia điều tra hiện trường thì sẽ là một mối nguy. Ichinose có cảm giác Fukuzono phớt lờ anh.

“Được ngài hiệu trưởng cất công tới tận hiện trường thế này thật là vinh dự quá”.

“Đừng đùa nữa, Fuku Bánh Bao”.

“Hiệu trưởng thật là, chưa gì đã lớn tiếng gọi tôi là bánh bao rồi”.

“Thi thể bị hạ xuống, thế mà đã đắc ý coi là nạn nhân tự vẫn, tôi muốn cho cả cái khu này biết cậu là thằng ngốc đấy”.

“Đúng là hiệu trưởng vẫn khó tính như ngày nào”.

Rất nhiều người gọi Kuraishi là “hiệu trưởng”. Vì bản thân họ đều là học sinh của “Trường học thầy Kuraishi”.

“Nhưng tôi nghĩ đánh giá vụ này là tự tử cũng không sai đâu”.

Fukuzono nói nhẹ tênh rồi quay về phía sau xe sedan. Ở hàng ghế sau, một người đang chấm khăn tay lên gương mặt, mái đầu nhỏ bạc trắng thoáng run rẩy.

“Phát hiện ra thi thể là mẹ của người đã khuất khi bà đến thăm con gái. Bà cùng với chủ nhà đã hạ thi thể cô ấy xuống. Tuy rất hiểu tâm lý của người nhà nhưng mà...”.

“À, ra vậy” - vừa thờ ơ đáp, Kuraishi vừa lấy bao ni lông bọc giày lại.

“Không có thư tuyệt mệnh. Nhưng theo lời mẹ nạn nhân thì...”.

“Nói chừng đó là đủ rồi”.

Kuraishi ngắt lời. Việc đưa ra nhận định trước là không cần thiết. “Đầu tiên là thi thể” - ông nói.

“Vậy cứ đi xem hiện trường trước đã nhĩ”.

“Chú Yatabe tới chưa?”.

“Chắc sẽ tới trễ một chút. Mà đằng nào thì người đến cũng là cậu bác sĩ trẻ thôi”.

Yatabe Atsushi là một bác sĩ tự mở phòng mạch. Từ xưa ông đã làm việc cho bộ phận pháp y thuộc Đoàn Chuo Kenzaki, nhưng vì mắc bệnh gan nên khoảng hai năm trở lại đây, ông đã giao phó hết công việc cho người con trai kế tục mình là Katsunori.

“Vậy chúng ta chờ cậu ta tới hay thế nào?”.

“Thôi cứ bắt đầu đi. Không thì giảm ‘độ tươi’ mất”.

Kuraishi nói chuyện pháp y cứ như đi câu cá. Fukuzono tiếp bước theo sau. Về phần Ichinose, anh hơi giữ khoảng cách một chút rồi mới đi theo hai người bọn họ. Anh sắp đối mặt với Aizawa Yukari, người đã trở thành một cái xác. Ichinose không thể tưởng tượng nổi mình đang giấu cảm xúc của bản thân sau lưng hai người ấy.

Phòng 103. Đeo bao tay vào, Kuraishi đưa tay xoay rồi kéo nắm cửa. Ầm, cánh cửa kêu lên một tiếng nhưng không chịu mở ra. Nghĩ ổ khóa có vấn đề nên Kuraishi lại dùng lực mạnh hơn kéo cửa lần nữa. Ầm.

“Không phải đẩy vào hay sao ạ?”.

“Đừng linh tinh”.

Vừa nói Kuraishi vừa đẩy cửa vào, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Trước mắt mọi người là chỗ cởi giày nhỏ hẹp.

“Cái căn hộ vớ vẩn thật. Cửa như thế thì chỗ cởi giày này làm sao dùng được?”.

“Đúng thế”.

Nghe đoạn đối thoại giữa hai người mà Ichinose thấy một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. Lần đầu tiên đến căn phòng này, Ichinose cũng không để ý đến chuyện đẩy cửa vào trong mà cứ thế kéo ra ngoài, tạo ra tiếng sập cửa khá lớn. Nhưng nếu hôm nay là người vào phòng đầu tiên, anh sẽ đẩy cửa không chút do dự. Vì đã biết trước nên điều đó sẽ trở thành cái bẫy cho chính anh. Anh đã khắc cốt ghi tâm. Trong căn phòng này, anh tuyệt đối không được hành động trước hai người kia...

Kuraishi, Fukuzono, Ichinose, theo thứ tự như trên, cả ba người lần lượt bước vào phòng. Vừa lên nhà, họ đã thấy ngay phía bên tay trái là một gian vừa đủ để làm căn bếp. Bước thêm vài bước là đến phòng tắm nằm nhô ra. Ngay bên cạnh phòng tắm là hành lang hẹp dẫn đến phòng riêng. Căn phòng được ngăn cách với hành lang bằng một cánh cửa kéo hiện đang để mở.

“Có vẻ như phòng này đã đóng suốt, cho đến khi người mẹ tới”.

Họ bước vào bên trong. Đây là một phòng rộng tám chiếu^[3]. Tất cả các cửa sổ đều bị kéo rèm dày, khiến căn phòng mờ tối. Kuraishi với tay bật công tắc ở trên tường. Cặp đèn ống huỳnh quang được bao bằng lớp bọc mềm phát ra âm thanh lạch tạch chói tai, một ống sáng chậm hơn chút đỉnh. Vẫn như ngày nào.

“Đèn này thì sao?”.

“Hình như tắt”.

Kuraishi đưa mắt quan sát khắp phòng. Thoạt nhìn, không có dấu hiệu vật lộn hoặc đồ đạc bị xô dịch mạnh - ông gật đầu nhẹ rồi nói.

Thi thể... Bước vào phòng sẽ thấy ngay ở trong góc trái là thi thể của Aizawa Yukari đang nằm trên chiếc giường thấp, trông giống một chiếc nệm được trải trên sàn. Các giám định viên được gọi vào, họ lia những chiếc máy ảnh gắn đèn flash để chụp lại dấu tích. Yukari mặc một chiếc váy liền màu vàng, trên mặt phủ khăn tay màu trắng. Giống với loại mẹ cô dùng lúc nãy.

Ichinose không đành lòng nhìn thẳng. Tim anh đập nhanh hơn. Cả việc thở cũng trở nên khó khăn. Anh giấu mặt mình sau cuốn sổ tay, muốn trốn khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Trong đầu Ichinose lúc bấy giờ chỉ có thể.

Kuraishi ra lệnh như nhìn thấu suy nghĩ của anh:
“Ichi... cậu phụ trách hiện trường lần này đi”.

Không có chuyện gì làm anh khó nghĩ hơn thế này.

Ichinose mãi vẫn không trả lời. Đến bản thân anh còn biết mình đang rất bối rối.

“Sao thế? Tự cậu nói muốn tới hiện trường lần này còn gì?”.

“Dạ. Nhưng mà...”.

Đúng là Kuraishi đang nghi ngờ mối quan hệ giữa Ichinose và Yukari. Ông để anh điều tra rồi theo dõi nhất cử nhất động của anh.

“Cậu nhanh bắt đầu đi. Hết ngày bây giờ đây”.

Không chỉ bị Kuraishi lên tiếng thúc giục, Ichinose còn bị ánh mắt nghi hoặc của Fukuzono chĩa thẳng vào người làm cho đau nhói.

Chỉ còn cách bắt tay vào làm thôi. Nếu không sẽ càng bị nghi ngờ thêm. Ichinose tự nói với bản thân mình như thế. Bụng dạ anh quặn cả lên. Không còn con đường nào khác nữa rồi.

“Tôi xin phép được phụ trách”.

Ichinose tiến lên phía trước, hít một hơi, ngược mắt lên, chậm rãi quan sát toàn bộ căn phòng. Ở bức tường phía cạnh giường là một thiết bị tập thể dục đa năng. Yukari đã mua được nó từ một cửa hàng đồ cũ. Anh đã thấy thiết bị giống vậy trong phòng của đội điều tra dù chưa thử đu lên lần nào cả. Vì thế, ít nhất anh cũng có ký ức giúp nhìn ra đó là thứ gì.

Anh Ichi thử đu lên xem. Thích lắm đấy. Cảm giác như người mình có thể uốn dẻo như cao su ấy.

... Cần phải tập trung.

Ichinose cố hết sức ép mình xua đi tiếng nói của Yukari.

Anh bước tới thiết bị tập thể dục và áp lên một cái thước dây. Tính từ sàn đến chỗ tay nắm xà ngang là hai phẩy hai mét. Trên xà ngang ấy có treo một dây phơi đồ. “Vòng số tám” cỡ một cái đầu người thông xuống, nhăn nhúm.

Ngón tay Ichinose lần theo sợi dây thừng. Cơ chế cực kỳ đơn giản. Hai đầu dây buộc vào hai đầu tay nắm xà ngang, chập hai bên dây của cái vòng vồng xuống ấy, thắt một nút sẽ được vòng tròn bên dưới. Dù là lần đầu được thấy cách buộc này nhưng cơ chế tự tử như thế quá hoàn hảo. Đường kính của vòng tròn bên dưới là hai mươi mốt xen-ti-mét. Độ lớn vừa đủ để đầu người chui qua và treo cổ.

Trên phần sàn phía bên dưới thiết bị tập thể dục đa năng, có thể nhìn thấy một vũng nước hình tròn nhỏ còn đọng lại hơi ẩm. Đưa mặt lại gần sẽ cảm nhận được mùi amoniac ngai ngái xộc lên mũi. Trước vũng nước tầm hai mươi xen-ti-mét, một cái kệ nằm lẩn lóc.

Vị trí tiểu tiện mất kiểm soát hay vị trí của bộ đứng không có gì khả nghi.

Ichinose đứng thẳng dậy, quan sát căn phòng thêm lần nữa.

Ngay chính giữa phòng là một chiếc bàn thủy tinh. Phía tường bên tay phải là một loạt kệ con nhiều màu sắc xếp ngang dọc như một bức tranh ghép hình. Bên trong đó để gọn gàng các loại từ tạp chí, CD, gấu bông, cho đến đồ trang sức. Bên trên dãy kệ là điện thoại di động, máy cát xét, tivi. Trong khung ảnh, Yukari đang đứng ôm vọt, miệng cười tươi rói.

“Đây có lẽ là một cô gái tốt”.

Fukuzono nói bằng vẻ mặt tiếc nuối.

“Thế còn bên kia thì sao?”.

Nghe bằng về có chút mĩa mai, Kuraishi ra lệnh cho Ichinose, “Cậu ra khám xét thi thể đi”.

Ichinose quỳ xuống bên cạnh giường.

Cầu nguyện... Làm thôi. Như thường lệ.

Tay anh bắt đầu di chuyển. Ichinose thận trọng nhắc góc chiếc khăn tay như thể đang chạm vào một tờ giấy ướt mỏng manh. Ngón tay anh hơi run rẩy. Mãi anh mới gỡ được chiếc khăn ra. Cuối cùng, đằng sau lớp vải có dính vài sợi lông tơ, khuôn mặt của Yukari hiện ra.

Ichinose vô thức nhắm mắt lại. Anh nghe thấy tiếng nín thở phía sau lưng. Là của Fukuzono.

Chuẩn bị tinh thần, Ichinose mở mắt ra. Cảm giác buồn nôn cứ kéo đến tận hai, ba lần. Không có điểm gì trên khuôn mặt của thi thể trước mặt anh trùng với khuôn mặt tươi cười trong bức hình kia. Khuôn mặt tái nhợt như sáp. Nhấn cầu lồi ra ngoài, lưỡi xoắn lại, thè ra trước cả hàm răng. Cái miệng méo mó như thể muốn phát ra tiếng hét tuyệt vọng. Một khuôn mặt rất tiêu biểu của người treo cổ tự vẫn.

Ichinose nuốt xuống dịch chua đang lan ra trong miệng. Anh cảm đèn pin, đưa lại gần mắt Yukari. Giác mạc vẫn đục, không thể nhìn rõ con người.

Tình trạng co cứng tử thi thì sao nhỉ. Ichinose đặt chiếc đèn xuống, dùng lòng bàn tay ấn từ vai xuống cánh tay cô. Bỗng dưng, Ichinose quên mất việc khám nghiệm, anh dừng tay lại.

Cứng và lạnh.

... Yukari...

“Cậu sao thế? Tiếp tục đi chứ?”.

Giọng của Kuraishi dội thẳng vào ngực Ichinose. Anh vội tiếp tục thao tác. Tử thi co cứng nhiều, cơ thể cứng đờ như cây cột. Tình trạng co cứng lan xuống tận chi dưới, khả năng cử động của các khớp đã mất hoàn toàn.

“Đã bị treo cùng lắm là mười hai, mười ba tiếng đồng hồ”.

Kuraishi lẩm bẩm, trong khi Fukuzono liếc mắt xuống chiếc đồng hồ đeo tay.

“... Vậy là khoảng tầm nửa đêm. Hợp lý nhỉ. Cậu nghiên cứu sinh sống ở phòng bên cạnh cũng nghe tiếng ‘rầm’ vào khoảng giờ đó”.

... Cậu nghiên cứu sinh sống ở phòng bên cạnh...

Lòng Ichinose dậy sóng. Hồi trước, hai người đã từng đụng mặt nhau trước cửa phòng. Dáng dong dỏng cao, nét mặt thời thượng... Trước cửa phòng cậu ta đề tên “Kato”... Người yêu mới của Yukari là người mà Ichinose cũng biết.

Cô từng nói thế. Lúc đó anh không nghĩ ra bất cứ cái tên nào, nhưng đúng vậy, có mối liên kết ở đây. Vì ở chung cư này, Yukari và Kato từ lâu đã là hàng xóm của nhau.

... Để sau vậy.

Ichinose nghĩ lại. Hiện đang là thời gian điều tra. Đến giờ vẫn chưa có bằng chứng cho thấy đây là án mạng. Nếu cứ thế mà đi đến kết luận vụ này là tự sát, tất cả những lo lắng xoay quanh Yukari trong lòng Ichinose sẽ được gỡ bỏ.

... Nhưng còn đốm xuất huyết thì sao?

Trường hợp bị bóp hoặc thít cổ, mí mắt hoặc nhãn cầu sẽ có những chấm xuất huyết như bị kim đâm.

Không có. Hoàn toàn không hề có.

... Còn vết đọng lại của chất bài tiết...

Nếu chết trong tư thế không phải treo cổ thì nước mũi, nước bọt hoặc dịch bài tiết đa phần sẽ chảy ngang, rẽ thành đường kém tự nhiên.

Ở đây cũng không có gì lạ thường. Nước mũi hòa với máu chảy thẳng từ mũi xuống phần môi trên, không chút lem nhem. Nước bọt cũng chảy thẳng xuống từ mép trái môi dưới. Nước tiểu tạo thành bốn vệt trên hai chân, chảy xuống hai bắp đùi, nhưng không có đường chảy nào bị gấp khúc hay gián đoạn.

... Trường hợp máu chảy dồn xuống dưới là...

Sau khi tim ngừng đập, máu bắt đầu chảy xuống những nơi thấp hơn trong cơ thể. Do máu dồn xuống dưới nên qua làn da, sẽ thấy những vết hoen tử thi.

Vậy cũng không có gì bất thường. Vết hoen tử thi màu tím sẫm tập trung chủ yếu ở đầu hai tay và hai chân.

Ichinose nín thở. Theo như sách giáo khoa pháp y, đây chính là những biểu hiện đặc trưng ở người treo cổ tự tử.

Thế nhưng, yếu tố quyết định nằm ở phần cổ. Ichinose rọi đèn vào cổ của Yukari.

Có một vệt đỏ đen cỡ một xen-ti-mét chạy quanh cổ. Vết dây thừng kéo dài từ ngay dưới cằm, chạy chéo lên trên bên trái, đi qua xương hàm và bên dưới tai, vòng qua gáy. Phía bên phải cũng giống như thế. Vết dây thừng hướng lên trên theo góc tương tự, biến mất ở sau gáy đang khuất trong tấm chăn.

Anh giữ vai cô, hơi nhấc thi thể lên để nhìn phần còn lại của vết dây thừng rõ hơn. Mặc dù không có vết của nút thắt nhưng dây

thường gần như đã quấn một vòng quanh cổ, từ dưới cằm chạy thành hai vết đối xứng hoàn hảo sang hai bên. Hơn nữa, rãnh dây ở hàm dưới hằn sâu vào như thể bị khoét ra, cho thấy đó là điểm đã nâng đỡ toàn bộ cơ thể. Bị siết cổ thì khác. Có một thủ đoạn giết người là, kẻ có chiều cao phù hợp cống nặn nhân lên rồi tròng cổ qua dây thừng, nhưng làm vậy sẽ không thể để lại dấu vết đối xứng chính xác như thế này.

Ngoài rãnh dây thừng, trên cổ không phát hiện ra dấu vết bất thường nào khác. Nạn nhân khi bị tấn công sẽ vùng vẫy. Hồng gờ sợi dây thừng, họ sẽ hoảng loạn tự cào cổ mình, để lại vết xước mà ta hay biết tới với tên gọi “đường Yoshiwara”. Không có vết này trên cổ Yukari. Đầu ngón tay và móng tay đều sạch sẽ.

Không có bất cứ mâu thuẫn nào trong cách thức làm chết người. Từ cổ họng Yukari tới gót chân cô là một trăm bốn mươi xen-ti-mét, từ phần vòng tròn thấp hơn của thòng lọng đến sàn rơi vào tầm một trăm năm mươi lăm xen-ti-mét, độ chênh lệch khoảng mười lăm xen-ti-mét. Cái kệ khi được dựng nằm ngang cũng cao hai mươi lăm xen-ti-mét, thỏa mãn điều kiện để làm bệ đứng.

Đây là một vụ treo cổ tự sát. Không phải bị giết mà là tự tử. Mọi bằng chứng đều âm thầm dẫn đến kết luận này.

Nếu bác sĩ pháp y Yatabe đến có lẽ cũng sẽ đưa ra kết luận tương tự. Rõ ràng là một vụ tự tử. Không cần chuyển Yukari sang cho bên giải phẫu pháp y của Đại học Y L nữa. Thi thể của cô sẽ được trả luôn cho người mẹ.

Ichinose đứng thẳng dậy. Cảm giác buồn nôn đã biến mất. Thay vào đó, từ tận đáy lòng, anh thấy mình như được tiếp thêm dũng khí. Là cảm giác giải tỏa được muộn phiền...

Đây là một vụ treo cổ tự vẫn. Ichinose toan nói thể trong khi quay người lại thì tiếng của Kuraishi đã vang vọng khắp phòng.

“Thi thể đang rơi nước mắt kìa”.

Ichinose thất kinh, đưa mắt nhìn về phía thi thể.

Thi thể đang khóc? Là vì anh đưa ra kết luận sai?

Không, có lẽ là tình cờ thôi...

Ngay dưới đuôi mắt phải của Yukari, chính xác là ngay dưới xương gò má, có một đốm nhỏ như hạt đậu đỏ. Là vết tàn nhang. Đưa ra suy đoán như thế, ký ức cũ trong Ichinose bỗng ủa về.

Anh lôi chiếc kính lúp ra.

Sau khi phóng đại, anh nhận ra một phần viền của cái đốm hơi gồ lên. Đó là vết ghèn mắt khô bám lại...

Ichinose thở phào, nhớ lại lời Kuraishi nói mà anh đã chép vào sổ tay hồi trước.

Thi thể chết do thuốc ngủ sẽ có nước mắt chảy ra.

“Điều tra viên...”.

“Nhưng cũng không hẳn. Số thi thể chảy nước mắt chỉ do treo cổ cũng rất nhiều. Chà, để cho chắc thì...”.

Kuraishi ngừng lại, nghĩ một chút rồi ra lệnh.

“Hừm, Fuku, thử giám định dấu chân trên sàn xem sao”.

“Dấu chân... ư?”.

“Tìm hiểu xem có phải người chết tự bước đi hay không. Hay là bị chuốc thuốc mê rồi treo lên”.

“À, tôi hiểu rồi”.

“Lúc này có nói là đèn tắt phải không? Nếu thế thì xem thử từ bên dưới công tắc đèn cho đến thiết bị thể dục đi”.

Hai thành viên trong đội giám định liền bắt tay vào công việc. Họ kéo rèm ra, bắt đầu thu thập vết tích bằng bột aluminum và thiết bị quét ánh sáng.

“Còn một chỗ nữa”.

Kuraishi chỉ vào ngón áp út tay trái của Yukari.

“Hả...?”.

Hành động này thu hút sự chú ý của Ichinose. Không có gì cả... Không... Có gì đó. Đúng là có. Một vết hằn nhỏ hình vòng tròn, tầm một mi-li-mét. Có thể cho rằng vết chạy xung quanh ngón tay ấy là của một chiếc nhẫn. Anh đã bỏ qua. Có lẽ là vì ngón tay đã bị nhuộm trong màu tím thẫm tàn khốc của hồ máu tử thi.

“Ở đây có rất nhiều nhẫn nhưng mà...”.

Fukuzono tinh mắt tìm thấy một hộp chứa đồ nhỏ hình ngôi sao. Bên trong có bảy chiếc nhẫn. Toàn là loại nhẫn thời trang mà nhìn qua cũng biết rẻ tiền.

“Kích thước thì sao? Có cái nào khớp không?”.

“À, hiệu trưởng chờ chút...”.

Fukuzono lôi từng chiếc nhẫn ra, đối chiếu với vết hằn trên ngón áp út của nạn nhân.

Có ba cái vừa với vết hằn.

“Chẳng lẽ nạn nhân cởi nhẫn ra, bỏ vào hộp rồi mới treo cổ tự tử à?”.

“Trước khi chết đã tháo nhẫn mà vẫn để lại vết hằn cơ à?”.

“Vâng, có thể cô ấy đã tháo ra ngay trước lúc chết”.

Xem chừng hai người họ đang cố tìm xem có cái nhẫn nào bị đánh rơi quanh đó hay không.

Thế nhưng, Ichinose chột xanh mặt.

Là đá ruby đó anh. Đẹp đúng không?

Không có ở đây. Đó là một chiếc nhẫn vàng có đính đá ruby. Nó đã biến đi đằng nào rồi. Trong đầu Ichinose lóe lên một suy nghĩ.

Quả nhiên Yukari đã bị sát hại. Hung thủ đã mang chiếc nhẫn đi vì sợ trên đó còn lưu lại chứng cứ. Vậy thủ phạm là ai? Người yêu mới đã tặng Yukari chiếc nhẫn. Có lẽ là cậu nghiên cứu sinh Kato sống ở phòng bên cạnh.

Ichinose nghĩ rằng mình nên báo cáo tất cả với Kuraishi, bởi đây là thông tin quan trọng giúp nhận biết vụ này là tự sát hay án mạng. Nếu giấu biến đi, anh sẽ không xứng làm thanh tra nữa. Dù anh đã cầu mong đây là một vụ tự sát. Không, đến giờ anh vẫn mong là vậy. Nhưng thế không có nghĩa là anh sẽ để một vụ giết người biến thành tự sát...

Ichinose lơ đãng nhìn vào khoảng không, ánh mắt anh đột nhiên dừng lại.

Cuốn sổ tay... đang nằm ở góc trong cùng của cái kệ đựng CD, lẫn với một số cuốn sách khác. Cuốn sổ tay của Yukari đang nằm ở đó.

Danh thiếp của anh Ichi, em đã dán vào sổ tay rồi đấy. Chỉ cần chữa danh thiếp của anh ra cho mấy ông khách lẳng nhăng bám đuôi em là đám đó rút lui ngay.

Cơn rùng mình quay trở lại. Nó sẽ hủy hoại chính anh mất...

Ichinose chột yếu lòng.

Giả sử Kato không phải là thủ phạm thì sao? Chính Ichinose sẽ trở thành đối tượng tình nghi, là kẻ giết người vì ngoại tình. Anh sẽ bị cả gia đình lẫn nơi làm việc chối bỏ. Có khi nào chuyện đó sẽ xảy ra không? Vì một người con gái đã chết, liệu có cần hy sinh một kẻ còn phải sống tiếp như anh?

Không, ở thời điểm hiện tại, vẫn chưa rõ Yukari có phải bị sát hại hay không. Yukari đã bị người yêu nói lời chia tay nên quyết định vứt chiếc nhẫn đi hoặc cất ở nơi mà cô sẽ không bắt gặp nó lần nào nữa chẳng hạn. Cũng có khả năng lắm chứ.

Tóm lại là, dù anh có trình báo thông tin lên Kuraishi đi nữa, sẽ vẫn không rõ đây có phải một vụ giết người hay không. Tuy nhiên, rất có thể thông tin trình báo sẽ đẩy cuộc sống của Ichinose đến bờ vực cheo leo.

... Sao anh lại ngu ngốc thế chứ.

Ichinose cắn chặt răng.

Anh vững dạ. Nhờ đó, anh đã quyết định được mình nên làm gì tiếp theo.

Ichinose liếc nhìn Kuraishi. Ông ta đang chú tâm theo dõi việc thu thập dấu chân. Fukuzono cũng thế. Phải làm ngay thôi.

Ichinose nín thở, lê chân vòng ra sau lưng hai người. Anh chậm rãi cúi người xuống, đưa tay vào cái kệ. Ichinose dùng ngón tay kéo cuốn sổ ra. Chính lúc ấy, anh cảm thấy có luồng gió thổi qua bên má. Tiếng bước chân báo hiệu ai đó vừa mở cửa đi vào.

“Xin lỗi đã đến muộn”.

Bác sĩ pháp y, Yatabe Katsunori xuất hiện.

Là vị “bác sĩ trẻ”, chưa đầy ba mươi tuổi.

... Anh có bị bắt gặp không...?

Trong túi quần Ichinose, bàn tay đầy mồ hôi đang giữ lấy cuốn sổ nhỏ.

Vì Yatabe Katsunori đã đến nên công tác khám nghiệm hiện trường chuyển sang những bước cuối cùng.

“VẬY TÔI SẼ Cởi BỎ QUẦN ÁO CỦA TỬ THI”.

Ichinose bắt đầu cởi cúc đằng trước của bộ váy trên người thi thể. Bộ ngực đầy đặn. Vòng eo thon gọn. Đường cong quyến rũ phần bụng dưới. Trước đây, đó là tất cả những gì ở Yukari đáng yêu khiến anh từng mê mẩn.

Hì hì, thế thì em không thể chết một cách kỳ cục ở một nơi kỳ cục được. Em ghét bị anh Ichi lột trần để khám nghiệm khắp thân thể lắm.

Thật là tội nghiệp - nghĩ được đến thế cũng là khi Ichinose đã lấy lại bình tĩnh. Anh đã có được cuốn sổ tay. Hình như Yatabe không để ý đến chuyện đó. Chắc cậu ta cũng sẽ sớm đưa ra kết luận đây là một vụ tự sát. Bây giờ, Yukari không còn là mối đe dọa với Ichinose nữa.

Về chiếc nhẫn, có lẽ Yukari đã bị sát hại. Không tìm thấy chiếc nhẫn ruby đó cũng có thể đồng nghĩa với việc Yukari đã thất tình. Mà thất tình nên dẫn đến chuyện tự sát. Ichinose bắt đầu nghiêm túc nghĩ vậy.

Anh cùng với Yatabe xem xét vai, ngực, bụng và hai cánh tay của Yukari. Không có máu tụ dưới da. Không có vết hằn. Không có vết thương ngoài da. Không có dấu hiệu bị xâm hại.

Họ cởi khuy cài áo ngực. Khi bộ ngực trần của Yukari lộ ra, Ichinose giật nảy người.

Đầu ngực thâm đen. Không, vẫn có thể coi là có sắc hồng. Hiện tại, không một ai lên tiếng cho rằng đây là “dấu hiệu mang thai”. Nhưng Ichinose thì biết rõ sắc nhàn nhạt xinh đẹp của đầu ngực trước kia.

Và tim anh lại bắt đầu đập nhanh.

Mang thai. Chuyện này vừa có thể là động cơ giết người, vừa có thể là động cơ tự sát. Thế nhưng...

Cả chiếc nhẫn và chuyện mang thai, hai chi tiết này đủ để được điều tra như một vụ giết người, nhưng cũng có khi chỉ được thụ lý như một vụ tự tử. Nếu không điều tra rõ ràng thì sự thật sẽ bị chôn vùi trong bóng tối. Làm sao với sự vô lý này đây. Yukari sẽ thất vọng biết chừng nào.

Ichinose vững dạ. Anh không định quay đầu lại vì trái tim đã nguội lạnh. Trái tim ấy đã bị tảng băng bản ngã nuốt chửng, trở nên băng giá.

Ichinose cởi quần lót của cô. Trên lông vùng kín của thi thể có dính một ít nước tiểu. Sau khi bọn họ đo lại nhiệt độ ở trực tràng bằng nhiệt kế, phần khám nghiệm kết thúc.

Kuraishi nhìn Yatabe.

“Cậu bác sĩ trẻ nghĩ sao?”.

“Là treo cổ tự tử”.

Yatabe nói, mặt không hề biến sắc.

Kuraishi khẽ gật đầu, hướng về phía đội giám định đã xong việc.

“Đằng đó thì sao?”.

“Vâng, từ dưới công tắc đèn đến thiết bị tập thể dục đa năng có những dấu chân cho thấy hướng đi thẳng. Còn sỏi bước chân cho thấy nạn nhân bước đi rất vững vàng”.

“Các cậu vất vả rồi... còn Fuku, cậu có ý kiến gì không?”.

Điều bộ nghiêm túc, Fukuzono trả lời.

“Mẹ nạn nhân nói là do huyết thống. Hai mươi hai năm trước, bố của Aizawa Yukari cũng treo cổ tự tử. Lúc đó cô ấy mới năm tuổi”.

Ichinose không tin vào tai mình. Yukari đã nói bố cô chết vì ung thư.

“Nhà máy sắt thép do ông ấy quản lý bị phá sản. Vì chuyện đó mà vào ngày sinh nhật Yukari, ông ấy đã không mua được quà cho cô. Không còn cách nào khác, ông đã tự chế bộ bài Tây bằng danh thiếp của mình làm quà sinh nhật. Đây, vì phần tên của danh thiếp giống nhau nên được chọn làm mặt sau của bộ bài, còn mặt sau danh thiếp thì ông vẽ thêm ký hiệu quân cơ hoặc quân bích bằng bút ký tên. Yukari vui lắm, thế nhưng bố cô thì ngay sáng hôm sau... là vậy đấy. Có lẽ ông chỉ muốn mừng sinh nhật của con gái thôi. Chuyện tồi tệ nhất là, người đầu tiên phát hiện ra thi thể ông ấy lại chính là Yukari. Theo lời người mẹ thì đáng lẽ cô không được nhìn thấy cảnh đó... Mà nói chung là bà ấy đã nói vậy”.

Bầu không khí trong căn phòng lại trở nên tĩnh lặng.

Ichinose cũng không nói một lời nào.

Danh thiếp... Vì chuyện của bố mà Yukari mới muốn có nó đến mức ấy...

“Ichi...”.

Kuraishi khoanh tay, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cậu đưa ra kết luận đi”.

“Vâng...?”.

“Cậu là người chịu trách nhiệm hiện trường lần này mà. Đã thu thập thông tin rồi. Giờ đưa ra kết luận cuối cùng đi”.

Ichinose lặng thinh một vài giây.

Cuối cùng anh mở miệng. Bờ môi run rẩy lên tiếng.

“Vụ này... theo tôi là một vụ tự sát”.

Mười giờ tối. Ichinose đang ngồi tại quầy một quán rượu rẻ tiền. Anh vẫn chưa say chút nào. Lúc bước ra khỏi phòng Yukari, vẫn còn một đám đông đứng vây quanh dây bảo vệ hiện trường. Trong số đó có gương mặt của Kato. Ánh mắt họ giao nhau. Người quay mặt đi trước là Ichinose. Anh không muốn bị đối phương nhớ tới nên đã vội vã giấu mặt đi. Dù gã Kato đó có thể là hung thủ đã sát hại Yukari...

Bảo vệ gia đình.

Anh thực sự có thể nói thế ư? Nếu vậy thì tại sao giờ này anh lại có mặt ở đây? Anh đã có thể về nhà đúng giờ. Tổ chức cả sinh nhật cho vợ. Nhưng rồi anh lại ngồi uống ở đây thay vì làm vậy.

Chỉ vì anh cảm thấy bản thân thật đáng thương.

Ichinose nhìn vào lòng bàn tay mình.

Vẫn còn đọng lại cảm giác ấy. Lạnh lẽo, cứng đờ, là cảm giác từ cơ thể của Yukari.

Ồ, em thích nhất là cảnh sát đấy.

Anh đã nhìn thấy vẻ mặt vô ưu của cô. Tràn đầy trẻ trung, chỉ làm điều mình thích. Anh đã nghĩ cô sẽ cứ thế mà sống một cuộc đời vui vẻ.

Lúc năm tuổi thì bố mất. Cô đã nhìn thấy cảnh ông treo cổ. Vào buổi sáng ngay sau ngày sinh nhật...

Nhưng ai mà tự sát thì ngốc thật, anh nhỉ?

Khi nói những lời này, Yukari đã có vẻ mặt thế nào nhỉ? Anh không tài nào nhớ ra. Dù đã kề cận xác thịt cũng gần nửa năm,

nhưng đến bây giờ anh mới chợt nhận ra, mình không biết gì về Yukari cả.

Vì anh cũng không có ý định tìm hiểu. Ngay cả trong tình cảnh cuối cùng là cái chết, anh cũng không muốn biết sự thật. Không còn gì sau đó nữa. Tất cả mọi thứ của cô sẽ cháy hết, hóa thành tro tàn, được đựng vào một chiếc bình nhỏ và vĩnh viễn ngủ say ở một nơi nào đó trong lòng đất.

Vai Ichinose run rẩy. Anh chống cả hai cánh tay lên quầy rượu. Khi định lấy khăn mùi xoa ra khỏi túi, tay anh chạm phải một thứ khác.

Sổ tay...

Anh lôi nó ra. Ngẫu nhiên lật. Đây rồi. Tấm danh thiếp được dán ở mặt cuối cuốn sổ. Thế nhưng...

Không thể nào đọc nổi từ tên tuổi, chức vụ cho đến cả số điện thoại. Toàn bộ số lẫn chữ cái đã bị tô đè. Mỗi chỗ lại được vẽ lên những hình trái tim nhỏ xíu.

Ichinose ngửa mặt lên trần nhà.

Khi nào có người yêu mới, cô sẽ vứt đi. Tuy đã hứa thế, Yukari lại không thể giữ lời. Nhưng cô đã lo nghĩ chu toàn để không làm ảnh hưởng đến Ichinose...

Anh đã nghĩ việc Yukari không trả lại danh thiếp cho mình là một hiểm họa. Anh còn hình dung chuyện đó giống như một quả bom chực chờ phát nổ. Vậy mà Yukari không hề thù ghét gã đàn ông bội bạc như anh, còn vẽ lên những trái tim nhỏ nhắn của một cô gái trẻ. Cô đã cố gắng xóa đi chữ đen bằng bút bi đỏ. Đến mức bề mặt giấy bị bào mòn, xơ ra cả sợi giấy. Thật ngốc. Ichinose nghĩ. Sao lại có người con gái ngốc như vậy nhỉ?

Nước mắt là thế này sao? Anh chẳng thể nào kìm lại theo ý mình.

Hàng trái tim nhỏ nhẩn mờ đi trong màn nước mắt. Nhưng rồi anh chợt nhìn thấy một quân bài.

Anh siết chặt nắm tay. Siết bằng hết sức.

Ichinose rút điện thoại ra, gọi vào điện thoại nhà của Kuraishi. Không có người nhắc máy. Anh gọi lại lần nữa vào số di động của ông...

“Chuyện gì thế?”.

“Tôi có chuyện cần bàn gấp. Bây giờ điều tra viên đang ở đâu ạ?”.

“Hiện trường tại Kenzaki”.

Ichinose nghe như có sét đánh bên tai.

Anh bước ra khỏi quán, chạy như bay xuống đường bắt taxi, nhắm đến Kenzaki. Là giết người. Kuraishi vẫn chưa vứt bỏ mối nghi ngờ ấy. Nếu vậy, thông tin của Ichinose vẫn còn đường sống.

Tầm một giờ sau, anh đã tới Heights Takayama. Kuraishi đang ở trong xe đỗ trước phòng 103.

“Khuôn mặt đó không phải của người đi đầu thú đâu nhỉ?”.

“Có lẽ cũng gần như thế ạ”.

Ichinose kể sạch mọi thứ. Mối quan hệ với Yukari. Chiếc nhẫn cưới. Cái thai. Chuyện về Kato...

“Là gã Kato ở cạnh sao... Tôi thì lại nghĩ khác”.

“Khác ư...? Nếu thế thì là ai? À không, suy cho cùng, cái chết của Yukari có thực sự là một vụ án mạng?”.

“Chuyện đó thì tôi đảm bảo. Sẵn tiền đây...”.

Kuraishi bước xuống xe, đẩy cửa bước vào phòng 103. Ichinose đuổi theo bóng lưng gầy guộc ấy.

Họ băng qua đoạn hành lang ngắn, tiến thẳng vào bên trong phòng, Kuraishi kéo cửa lại, tắt hết đèn.

Một màn tối đen.

“Tất cả các cửa sổ đều che rèm dày. Nếu đóng cả cửa kéo thì sẽ chẳng khác gì ban đêm... Ichi, cậu có thể bước đi không?”.

“À... không thể...”.

“Là người bình thường thì không ai có thể đi được trong không gian tối mịt thế này. Dù có là phòng mình đi chẳng nữa. Bên phía giám định có nói ‘đi thẳng’ hay ‘bước đi rất vững vàng’ đúng không? Cùng lắm là “rón rén” hay “lê gót” chứ. Tóm lại, dấu chân đó phải ở vào một thời điểm khác”.

Ra là vậy. Vì muốn xác nhận lại điều này mà Kuraishi đã chờ đến “đêm”.

“Điều tra viên... đã biết chuyện này từ hồi sáng rồi nhỉ. Nhưng lúc đó anh đã không nói ra... Vì nghi ngờ thái độ sợ hãi của tôi sao?”.

“Trên đời này làm gì có thằng đàn ông nào sống chẵn chu, sạch sẽ đâu. Dù sao thì cậu cũng là cảnh sát mà”.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng hai người trao đổi qua lại.

“Bây giờ thì... thế nào ạ?”.

“Cậu vô tội”.

“Không phải tôi cũng không phải Kato, vậy thì là ai? Yukari nói tôi cũng biết người yêu mới của cô ấy. Nhưng ngoài Kato ra...”.

Nói tới đó, Ichinose thấy cả người mình căng cứng.

Có. Chỉ có một người. Nếu là người đó thì Yukari nghĩ vậy cũng không sai chút nào.

Đèn bùng sáng. Gương mặt Kuraishi đã kề ngay bên cạnh.

“Có nhĩ?”.

Ichinose gật đầu.

“Là bác sĩ trẻ - Yatabe Katsunori”.

Buổi tiệc tất niên năm ngoái của Hội Pháp y tỉnh L - nếu cân nhắc đến việc Yatabe và Yukari gặp nhau ở đó thì mọi việc đều trở nên hợp lý. Cậu ta ngồi cùng hàng với Ichinose. Thế nên Yukari mới nghĩ có lẽ Ichinose cũng sẽ biết tên cậu ta...

“Lần này có giống với suy luận của tôi không đây?”.

“Sau khi chia tay tôi, có lẽ cô ấy đã bắt đầu hẹn hò với cậu ta. Vì cùng ở trong thành phố Kenzaki nên có khả năng cậu ta sẽ nhanh chóng tiếp cận Yukari thông qua việc khám bệnh. Thế nhưng, dù cho cả hai có mối quan hệ yêu đương đi nữa, việc bác sĩ trẻ đó có ra tay giết người hay không thì...”.

“Một hiện trường hoàn hảo, không hề có khiếm khuyết. Tôi đã nghĩ người làm được như vậy cũng phải cỡ cậu, nhưng nếu là hắn ta thì cũng hoàn toàn có khả năng. Vì hắn biết tường tận về công việc của chúng ta”.

“Đúng là như thế, nhưng có rất nhiều bác sĩ pháp y cơ mà? Yukari đã có mặt ở buổi tất niên Hội Pháp y tỉnh L”.

Kuraishi không chú ý đến những gì anh nói.

“Trong buổi giải phẫu ngày mai, chúng ta sẽ làm rõ phương thức nạn nhân bị gây mê. Mà dù gì đi nữa thì rất may, cậu bác sĩ trẻ tuổi đã gây ra sai sót”.

“Sai sót...?”.

Đúng lúc đó, có tiếng “ầm” ở sảnh để giày. Ai đó đã kéo cửa ra.

“A...”

Ichinose mở to mắt.

Là lúc đó. Khi nhóm Kuraishi không để ý và anh với tay trộm cuốn sổ, Yatabe đến muộn đã vừa lúc xuất hiện. Ichinose cảm nhận được làn gió. Anh cũng nghe thấy tiếng bước chân. Nhưng phải rồi, không có tiếng “ầm”.

“Ra là thế. Cậu Yatabe đã biết đây là cửa đẩy vào”.

Ichinose giật mình đứng phắt dậy.

Điều tra viên chung thân - ông nhìn thấu được cả việc đó sao?

Fukuzono chạy như bay vào phòng.

“Hiệu trưởng, phát hiện ra chuyện hay đây. Cậu bác sĩ trẻ tuổi đó dù đã có vợ và con nhưng vẫn ra ngoài chơi bời như một gã độc thân ấy”.

Giống hồi sáng, Fukuzono hoàn toàn phớt lờ Ichinose mà báo cáo thẳng với Kuraishi. “Tôi sẽ gô chặt hấn lại” - nói xong câu đó, anh ta lại phóng như bay ra khỏi phòng.

“Rút lui thôi. Phần còn lại là công việc của bọn họ”.

“Vâng”.

Bước ra hành lang, Ichinose dừng bước, ngoái đầu nhìn lại.

Anh cảm thấy có ai đó đang gọi mình.

Nhất định sẽ kết hôn trước năm ba mươi tuổi. Yukari đã nói vậy. Có lẽ cô ấy muốn đặt cược vào Yatabe. Có con và giữ đứa bé lại là cách để níu chân cậu ta.

Ichinose nhắm mắt, anh quay đầu nhìn về căn phòng đã tắt đi cả ánh đèn lẫn ước mơ của người con gái đó, im lặng chấp tay.

Kuraishi đã chờ sẵn ở phía trước.

Lúc hai người bước lên xe, điện thoại của họ như chỉ chờ điều đó xảy ra, đồng loạt đổ chuông.

“Tủ thi mới gọi đấy”.

Gò má xương xẩu của Kuraishi khẽ dẫn ra.

Căn phòng kín trước mắt



Đã là mười giờ tối.

Aizaki Yasuyuki quay đầu lại, nhìn về phía Kai đang nằm dài trên ghế sofa.

“Anh Kai à”.

“Sao thế?”.

“Vợ anh đêm nay có rảnh không?”.

“Hừm... Có”.

“Tôi mượn vợ anh được không?”.

“Được... Nhưng mà đi đâu?”.

“Khách sạn Love Love”.

“Thế hả...”.

Kai vừa hờ hững trả lời vừa từ từ đứng dậy, tiến lại gần cái bàn của mình rồi bắt đầu ấn số.

Khoảng mười lăm phút sau, Tomoko - vợ của Kai xuất hiện. Cô hai mươi tư tuổi, hơn Aizaki một tuổi. Có thể nói rằng ấn tượng duy nhất về cô là đôi mắt to đến mức hoàn toàn bỏ qua tỉ lệ mắt mũi thông thường. Tomoko là kiểu người xuề xòa. Tối nay cô cũng mặc một chiếc váy ngắn cùng áo thể thao rộng thùng thình, chân trần xỏ đôi xăng đan thấp. Trong mắt một người lúc nào cũng tưởng quần tất chính là làn da của phụ nữ như Aizaki thì cặp đùi trần và đầu gối xỉn màu kia lại có một sức hút kỳ lạ, nhưng đồng thời, chúng cũng có vẻ gì đó rất luộm thuộm.

Aizaki nháy mắt ra hiệu để thúc giục Tomoko, sau đó vừa đẩy mở cửa phòng vừa quay đầu nhìn lại.

“Tôi mượn nhé”.

Kai thì thầm “Vừa vừa phai phải thôi đấy” rồi lại lẩn ra sô pha.

Chiếc ô tô con màu đỏ của Tomoko đậu phía sau ngôi nhà, im lìm nằm ngoài vòng sáng của cây đèn thủy ngân.

Bàn đạp côn xe đang “cần bảo dưỡng”. Dù có đạp chân ga bao nhiêu lần đi chẳng nữa, động cơ cũng chỉ kêu ầm ầm chứ chẳng thể làm xe tăng tốc. Đến khi tăng tốc được thì đèn giao thông - như có ma ám - lại chuyển sang màu đỏ. Phanh ăn đến mức hết như nó rất giỏi trong việc làm người ta phát cáu.

“Này, Aizaki”.

Ngồi trên ghế phụ, Tomoko vừa nhìn về phía trước vừa nói.

“Đêm nay chúng ta đi đâu thế?”

“Khách sạn Love Love”.

Bên trong chiếc xe chật hẹp đến mức khuỷu tay cũng chạm vào nhau, một bầu không khí nặng nề bao trùm.

“Nghe hay quá nhỉ, đến phải cạn lời”.

Tomoko nói với vẻ hậm hực rồi ngả ghế ra phía sau một nấc. Do xe đột nhiên lặn bánh nên cặp đùi quỵn rũ nhưng luộm thuộm của cô bị nảy lên, nhuộm màu xanh của đèn giao thông.

Xe chạy trên quốc lộ hướng về phía đông, rẽ ở chỗ quỹ tín dụng rồi đi vào tỉnh lộ. Vượt qua những chiếc cửa cuốn màu xám của tuyến phố buôn bán đang bị gió đập, một dãy các khách sạn tràn đầy ánh sáng và màu sắc hiện ra trước khúc cua.

Trong số đó, khách sạn Love Love với hình ảnh một con tàu du lịch lộng lẫy vẫn nổi bật hơn cả. Theo tấm biển chỉ dẫn “Ô tô đi lối

này”, chiếc xe rẽ về phía bên trái. Khi đi vào con đường trải sỏi, tấm biển “Đường vào dành cho ô tô” có dán các dải ni lông nhiều màu sắc khác nhau giống như trang trí cho lễ hội Tanabata hiện ra ngay phía bên phải. Tuy nhiên, Aizaki không đánh xe vào lối đó mà chạy dọc theo bức tường ngoài của khách sạn. Xe cứ thế đi thẳng. Đến khi chạy hết bức tường ngoài, anh đánh hết lái sang phải rồi đâm xe vào con đường đất nhỏ phía sau khách sạn. Aizaki tắt động cơ và đèn, đồng thời ngả ghế ra hết cỡ. Sau đó, anh nhanh chóng điều chỉnh góc độ của gương chiếu hậu để hình ảnh lối ra vào của một căn nhà cũ kỹ hai tầng nằm cách con đường trải sỏi tầm mười mét phản chiếu vào giữa gương.

Đây là dinh thự của thanh tra Oshida - trưởng nhóm sở bốn của Đội điều tra số 1 chuyên về tội phạm bạo lực thuộc Sở cảnh sát tỉnh.

“Cậu phải đi đêm về vụ giết bà lão đó hả?”.

Aizaki “Vâng” một tiếng ngắn gọn rồi viết dòng chữ “Bắt đầu lúc mười giờ ba mươi hai phút” vào quyển sổ đi đêm cỡ B5.

~2~

Tomoko cũng ngã ghế ra sau.

“Trưởng nhóm định bao giờ sẽ về?”.

“Các điều tra viên vừa mới bắt đầu báo cáo trong phòng họp ở đồn cảnh sát nên là...”.

Aizaki đưa mắt nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Mười một rưỡi hoặc mười hai rưỡi...”.

“Hoặc một rưỡi hoặc hai rưỡi”.

Tomoko chán nản tiếp lời.

“Đúng. Các điều tra viên càng có nhiều báo cáo hay ho thì cuộc họp càng kéo dài”.

“Vậy thì cần gì phải đến sớm như thế này?”.

“Vạn bất đắc dĩ thôi, vì nếu trưởng nhóm về sớm và tắt đèn thì mọi chuyện sẽ hỏng hết”.

“Đúng là học sinh ưu tú”.

Tomoko vừa nói với bộ mặt chán nản vừa ngã ghế ra thấp hơn. Trong khi đó, Aizaki lại dùng cơ bụng để ngồi dậy rồi tỉ mỉ điều chỉnh hướng gương một lần nữa.

Từ phòng khách tầng một của dinh thự, ánh đèn lọt ra qua tấm rèm cửa. Hai bên hông nhà là tường ngoài của khách sạn Bí Mật và lữ quán Shirasagi. Trước đây, chỗ này được sử dụng làm dinh thự của đồn trưởng Đồn Đông. Tuy nhiên sau này, người ta lại liên tục xây các khách sạn tình yêu ở xung quanh và Phòng cảnh vụ của Trụ sở - nơi luôn phải để ý đến miệng lưỡi thế gian - cho rằng vấn đề sẽ

có thể phát sinh nếu nơi này được dùng cho các cán bộ điều tra nên đã quyết định thay đổi địa điểm.

“Thế mọi chuyện sao rồi?”.

Tomoko hờ hững hỏi.

“Sắp đến giai đoạn cuối rồi đúng không?”.

“Gì cơ?”.

Aizaki vừa mới lôi máy nhắn tin ra để kiểm tra pin. Vì ở đây không có sóng điện thoại di động nên giờ là lúc để “đồ cổ” phát huy tác dụng.

“Việc điều tra về vụ sát hại bà lão ấy. Sắp có kết luận rồi đúng không?”.

Chí ít thì báo Toyo và Chuo Times cũng đang tỏ ra như vậy.

Giọng nói rung chuyển đất trời của biên tập viên Akaishi vang vọng bên tai Aizaki.

Vượt mặt các tờ báo khác trong vụ này xem nào! Không thì đừng có trách! Tóm ngay lấy trưởng nhóm trong đêm nay để khoanh vùng nghi phạm lớn nhất đi!

Chẳng cần phải nói cũng biết báo địa phương Kenmin không được chậm chân so với các tờ báo khác trong vụ này. Vào ngày mùng tám, một bà lão làm nghề cho vay tiền ở thị trấn Fujimi đã bị siết cổ tại nhà riêng. Cho đến thời điểm hiện tại, nhóm phóng viên đã đi đêm suốt nhiều ngày để thu thập tình hình vụ án và kết quả khám nghiệm hiện trường hòng đăng lên mặt báo cho bằng được. Chiếc cà vạt hãng Dior được dùng để gây án chỉ được bán trong lãnh thổ nước Pháp. Nhóm máu của sợi tóc ngắn được tìm thấy ở hiện trường là nhóm máu AB. Lọ nước hoa trên bàn trang điểm bị sút một mảnh. Các dấu vết không thể lý giải, giống như đi bộ bằng

cà kheo xuất hiện lỗ chỗ trong vườn. Tuy nhiên, mọi thứ chỉ dừng lại ở đó. Tờ Toyo và Times đã kèn cựa nhau đến thế, vậy mà sáng nay lại đồng loạt không đăng tải bất kỳ thông tin mới nào. Bọn họ kết luận cái rụp bằng một thông tin vô căn cứ hạng B rằng “xuất hiện kẻ tình nghi có thể lực” để ngấm chấm dứt cuộc chiến. Nhìn qua thì chắc chắn là như vậy.

“Đã xuất hiện kẻ tình nghi rồi à?”.

“Phải. Tạm thời có thể đưa ra hai cái tên”.

“Là những ai?”.

Aizaki bồng khựng lại trong giây lát khi nghe câu hỏi đó, nhưng rồi ngay lập tức mở cuốn sổ ghi chép trong đầu mình ra.

“Thứ nhất là Azuma Katsuo, cháu trai của bà lão. Đó là một tên thô bạo có bảy tiền án tiền sự. Thứ hai là người chồng đã ly hôn. Ông ta gặp rắc rối về tiền bạc và đang muốn hàn gắn lại mối quan hệ. Ai là hung thủ thực sự, đợi trưởng nhóm quay trở lại sẽ biết ngay thôi”.

“Hung thủ trong nhà hả. Tôi thì lại nghĩ khác”.

“Khác...?”.

Khuôn mặt như xã hội đen của điều tra viên Kuraishi chuyên phụ trách điều tra hiện trường vụ án bỗng xuất hiện trong đầu Aizaki. Câu nói vừa rồi giống hệt câu cửa miệng của ông ta. *Tôi thì lại nghĩ khác*. Khi các phóng viên đi đêm và đưa ra suy luận nào đó, kiểu gì ông ta cũng đáp như vậy.

Tuy nhiên, câu nói “Tôi thì lại nghĩ khác” của Tomoko...

Vào lúc nào Aizaki đang cố gắng giải mã câu nói ấy thì ngay lập tức, “đợt sóng đầu tiên” đã xuất hiện.

Ánh đèn pha vẽ một đường vòng cung từ tỉnh lộ đến đây, rọi sáng như liếm lên con đường trải sỏi. Trong gương, một chiếc xe cảnh sát trắng đen tiến vào. Xem chừng bên trong xe, người ta đang nói chuyện với nhau. Sau khi đánh lái chậm chậm, chiếc xe cảnh sát phát ra một tiếng phanh khê rồi dừng lại. Một người mặc cảnh phục cầm chiếc đèn pin trong tay bước xuống xe.

Hai tay của Tomoko đã quàng quanh cổ Aizaki từ bao giờ. Hơi thở, nhịp tim, độ đàn hồi của da thịt và mùi hương chua ngọt hòa quyện vào nhau bao trùm khắp bầu không khí.

Tiếng giày tiến lại gần. Aizaki khép hờ đôi mi. Ánh sáng lập tức rọi vào bên trong xe. Tomoko ưỡn người, thu hẹp khoảng cách vốn đã rất gần giữa hai cơ thể bọn họ như còn chưa đủ.

Tiếng bước chân xa dần, âm thanh đóng cửa xe vọng lại. Có lẽ bên trong xe, những người đó đang cười đùa với nhau rằng “Đúng lúc cao trào”, “Tiếp theo đến lượt tôi nhé”. Chỉ cần ghi lại biển số của chiếc ô tô con màu đỏ này là mấy viên cảnh sát sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Cho dù xe có đang ở vào vị trí nhạy cảm đến thế nào đi chăng nữa, miễn là có một cặp đôi trưởng thành trong xe thì bọn họ sẽ bỏ qua.

Tomoko cười khúc khích trong ngực Aizaki.

“Đã hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé”.

“Thành thật xin lỗi”.

Aizaki khê cúi đầu rồi tiếp tục quan sát lối ra vào trong gương chiếu hậu.

Tomoko lờm gương mặt ấy của anh rồi cắn nhằn “Lại nữa rồi”, đoạn trở về ghế phụ.

“Cậu có thực sự là đàn ông con trai không thế?”.

Không thể thú nhận rằng gáy mình đang toát hết cả mồ hôi, Aizaki đành nói “Không phải đâu” rồi lại điều chỉnh gương và trở về chỗ.

“Vậy lần quan hệ trên xe tiếp theo là mấy giờ?”.

“Nếu không tính cả cảnh sát tuần tra thì khoảng mười một giờ năm mươi phút sẽ có bảy người đi qua bằng ô tô”.

“À, những người làm ca đêm ở nhà máy dưa muối ấy hả?”.

“Đúng vậy. Có một người đeo kính viền đen khá xấu bụng... Lỡ anh ta nhìn vào bên trong mà chỉ thấy một gã đàn ông thì chắc chắn sẽ gọi 110 ngay”.

“Một người đàn ông lén lén lút lút sau khách sạn Love Love ấy hả. Cũng đâu vô lý chút nào”.

Aizaki không trả lời, bởi anh nhận ra hình ảnh phản chiếu trong gương có sự thay đổi. Căn phòng của đứa con đang sáng đèn. Đã đến giờ đi vệ sinh của Yutaka. Có vẻ như phu nhân Kanako do quá yêu chiều đứa con duy nhất này, nên dù thằng bé đã học lớp ba, bà vẫn theo cùng khi đi vệ sinh vào ban đêm. Ở bên ngoài, Aizaki chợt hình dung ra trong đầu khuôn mặt của tên đại tướng nhóc con Yutaka ấy với một suy nghĩ thật buồn cười. Bỗng nhiên, một ngăn ký ức chẳng có chút liên kết nào bỗng dưng được mở ra.

“Chị này”.

“Gì thế?”.

“Vụ sát hại bà lão ấy. Vừa nãy chị bảo ‘nghĩ khác’, tức thế là thế nào?”.

“Như tôi đã nói đấy. Tôi đoán hung thủ là người khác”.

Trong giây lát, Aizaki rời mắt khỏi gương chiếu hậu.

“Chị đoán là người khác ư? Ai vậy?”.

“Tôi vẫn chưa biết chính xác là ai. Nhưng tôi nghĩ kết quả đã có thể thu hẹp được khá khá”.

Aizaki lại rời mắt khỏi gương.

Tomoko nhoẻn miệng cười.

“Trông thế này thôi chứ tôi là vợ của đội trưởng đội phóng viên hiện trường đấy. Mảng xã hội thì tôi nắm rõ”.

“Vâng”.

“Trên bài báo lúc phát sinh vụ án có sơ đồ khu vực quanh hiện trường đúng không? Điều đáng ngạc nhiên là, trong đó lại không hề có trường múa ba lê Masako nổi tiếng dù ngôi trường nằm ngay gần nhà của bà lão”.

“Đúng vậy. Tôi đã đến đó mấy lần để lấy tin rồi”.

“Hung thủ là giáo viên hoặc học viên của ngôi trường đó”.

Aizaki cuối cùng cũng quay đầu sang.

“Tại sao?”.

“Tại sao ấy hả. Cậu đã viết ra rồi còn gì. Nào, chính là những vết cà kheo bí ẩn còn lưu lại trong vườn nhà bà lão đấy. Thời buổi này, kể cả học sinh tiểu học cũng biết rằng nhìn vào dấu chân là đoán ra ngay được loại giày”.

Aizaki nghiêng đầu khó hiểu.

“Cậu ngốc thật. Hung thủ chính là diễn viên múa ba lê. Vì không muốn để lại dấu chân nên người đó đã ‘un, deux, trois’^[4], tẩu thoát bằng các bước đi trên đầu ngón chân đó”.

“Sao có thể thế được...”.

“Sao trắng cái gì. Vậy cậu nghĩ hung thủ thực sự đã tẩu thoát bằng cà kheo à?”.

“Không... Nhưng sợi tóc thu thập được ở hiện trường lại là tóc ngắn”.

“Thiếu hiểu biết quá. Cậu thử đến mà nhòm vào các lớp ba lê xem. Ở đâu thì tóc của một nửa số học viên cũng ngắn hơn cả cậu ấy chứ”.

“Nhưng nếu là con gái...”.

“Chắc chắn là con gái. Chẳng phải lọ nước hoa bị vỡ hay sao? Hung thủ đã làm vỡ nó để xóa sạch mùi nước hoa của chính mình”.

Đôi mắt to và trong đến mức khiến cho người ta nghĩ rằng chúng có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác, đang xen vào giữa Aizaki và chiếc gương.

“Này nhé, môn ba lê bắt nguồn từ Ý, tuy nhiên từ nửa sau thế kỷ mười sáu, loại hình nghệ thuật này được bảo tồn và phát triển trong các cung điện của Pháp. Người gắn bó với môn ba lê chắc chắn sẽ đến nước Pháp một lần để chụp ảnh”.

“Vâng”.

“Chí ít, khả năng những người này sở hữu chiếc cà vạt hăng Dior chỉ có thể mua được ở Pháp sẽ cao hơn người chồng đang gập trực trực về tiền bạc hay người cháu trai kia”.

“Vâng”.

“Tốt. Tiếp theo là khoanh vùng nhé. Trường múa ba lê có tất cả bao nhiêu người?”.

“Ít nhưng chất. Tính cả hiệu trưởng Masako thì khoảng hai mươi người”.

“Một nửa là tóc ngắn nhỉ”.

“Vậy thì còn mười người”.

“Nhóm máu phân tích được từ sợi tóc là gì?”.

“Nhóm máu AB”.

“Tỷ lệ số người có nhóm máu AB là bao nhiêu?”.

“Xét riêng người Nhật Bản thì thường là một trong mười người”.

“Thấy chưa, vậy là khoanh vùng được còn một người. Cuối cùng chỉ cần điều tra tên nữa là được. Xem nào, đã thế thì tôi cũng nói luôn cả điều này vậy”.

Aizaki nín thở.

“Từ khi cậu bảo ngôi trường đó chỉ có hai mươi người tính cả giáo viên và học viên là tôi đã hiểu rồi. Mạng xã hội sẽ giật tít: *Sát hại bà lão - Hiệu trưởng Masako bị bắt giữ* hay *Thiếu ngân sách và gặp khó khăn kinh doanh - Tội ác đã nảy sinh* chẳng hạn. Thế nào?”.

“Hiệu trưởng Masako? Ngân sách?”.

“Ngốc quá đi thôi, tôi vẫn tin rằng cái ‘ít nhưng chất’ kia chỉ là nói dối. Thử suy nghĩ xem, một trường ba lê to như thế thì làm sao chỉ có hai mươi người được”.

Hình ảnh về một tòa nhà to như nhà thi đấu thể thao thành phố nhưng đầy vết nứt của trường múa ba lê thoáng vụt qua trong đầu Aizaki.

Ánh mắt Tomoko chăm chú nhìn Aizaki chất chứa kỳ vọng. Aizaki phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Tôi sẽ thử trao đổi với trưởng nhóm xem thế nào”.

Khoảnh khắc đó, Tomoko ngã hẫ xuống ghế như một quả bóng bị xì hơi.

“Hay quá nhỉ... Chán thật”.

Mồ hôi sau gáy Aizaki đã bớt đi nhưng chúng lại túa ra trong lòng bàn tay anh. Chân tướng của vụ án sát hại bà lão, bí ẩn vốn không một phóng viên nào có thể lý giải đã được làm sáng tỏ. Thật chẳng

hiếu vì sao đội trưởng Kai - người hiện giờ có lẽ đang nằm ngáy rất to trong phòng phóng viên ở Trụ sở cảnh sát tỉnh, lại từng nhận được giải tổng biên tập đến mười bảy lần trong quá khứ kia chứ.

Trong khi mồ hôi tay của Aizaki vẫn chưa ngừng tuôn thì “đợt sóng thứ hai” đã ủa đến từ tỉnh lộ.

“Về rồi à?”.

“... Không. Hình như không phải”.

Aizaki nhìn chăm chú. Một đường viền vàng chói lóa vụt qua gương. Bánh sau trượt dài do phanh gấp phát ra một âm thanh đến là khó chịu.

“Taxi Tozai... Là tờ Times”.

Cánh cửa xe taxi bật mở và một cái bóng nhỏ giống như món đồ chơi có gắn lò xo lao ra. Tomoko ngẩng mặt lên, chăm chăm nhìn vào gương.

“Ái chà, con gái đây mà”.

“Phóng viên mới của tờ Times, Hanazono Ai”.

“Cái tên thật đáng yêu làm sao”.

“Chỉ tên thôi”.

“Nghe ác vậy”.

Hanazono Ai nhấn chuông cửa dinh thự không chút do dự. Ngay lập tức, đèn hiên nhà bật sáng. Từ cánh cửa đang hé mở, gương mặt xinh đẹp của phu nhân Kanako lộ ra khi tóc mái còn đang cuốn lô. Mặc dù không thể nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người nhưng nội dung đại thể là: “Trưởng nhóm đã về chưa ạ?”, “Chưa đâu”, “Đến khoảng mấy giờ thì trưởng nhóm sẽ về ạ?”, “Chuyện đó thì đi

mà hỏi hung thủ ấy”. Câu cửa miệng của phu nhân Kanako chính là *Đi mà hỏi hung thủ ấy*.

Màn xã giao chắc chắn đã kết thúc, tuy nhiên hai người họ vẫn tiếp tục đứng nói chuyện với nhau. Việc nỗ lực khai thác chủ đề nào đó ngay cả khi chính chủ vắng mặt là điểm nổi trội và cũng là tính xấu của Hanazono Ai.

“Nhưng vợ của trưởng nhóm cũng trẻ trung xinh đẹp đấy chứ nhỉ”.

“Vì bà ấy từng là hoa khôi cảnh sát mà”.

“Cậu thích à?”.

“Không”.

“Hình như trước đây biên tập viên Akaishi từng mê một bà ấy”.

“Thật vậy sao?”.

“Đúng thế đấy. Có lần tôi đã nghe Kai nói”.

Hanazono Ai cúi đầu cảm ơn rồi chạy lên chiếc taxi đã quay sẵn đầu xe. Bất thành linh cô nhìn qua đây, nhưng cũng chỉ có vậy. Chiếc ô tô hạng nhẹ màu đỏ của Tomoko không nằm trong danh sách chú ý của tờ báo khác.

Aizaki mở quyển sổ đi đêm. Anh ghi “Mười một giờ hai phút: Times - Hanazono (bốn phút)” vào trong đó.

“Theo chiều hướng này thì mục tiêu tiếp theo của cô ta chắc chắn sẽ là dinh thự của ngài cố vấn”.

“Có vẻ thế. Cố vấn hình sự Tachihara đang dưỡng bệnh nhưng chắc chắn cô ta sẽ nhấn chuông gọi”.

“Hay chúng ta cũng đi loanh quanh đây nhỉ. Hiệu quả sẽ tốt hơn là cứ ôm khư khư mỗi chỗ này chứ”.

Aizaki định trả lời nhưng bàn tay của Tomoko đã chặn ngang miệng anh. Cùng lúc đó, một giọng nói như của vai nam chính trong nhạc kịch Takarazuka^[5] vang lên.

“Được rồi, nghe cho rõ đây. Kệ xác đám báo chí cả nước đi. Chỉ trong hai, ba năm là chúng sẽ tạm biệt cái đất này, thế nên dù có phải khổ sở hay hy sinh nhiều đến mức nào, chỉ cần kiếm được một tư liệu ngon lành là chúng đã có thể ngẩng cao đầu quay về Tokyo rồi. Thế nhưng, những phóng viên địa phương như chúng ta thì luôn phải dính lấy khu vực của mình. Dù có thay đổi vị trí hay thăng chức lên chi cục, mối quan hệ với cảnh sát vẫn là chuyện cả đời. Cứ thử bấm chuông giữa đêm rồi lượn lờ như thằng dở hơi mà xem. Làm thế thì hết kiếp này cũng không được người ta tin tưởng đâu. Cảnh sát cũng có gia đình. Cũng có những lúc vợ ông ta trần truồng đi tắm hoặc con ông ta sốt cao đến mức rên ư ử chứ. Hiểu chưa? Dù có muốn thông tin đến mức nào cũng không được bấm chuông. Chỉ cần ngồi im chờ đợi viên cảnh sát ấy quay về thôi. Đó chính là trí tuệ của những người đi trước, là truyền thống của chúng ta đấy. Đúng chưa?”.

Đến vợ của nhà báo mẫn xã hội cũng thuộc lòng “Bài học đi đêm” của biên tập viên Akaishi.

“Thế kỷ lục theo dõi dài nhất là bao lâu?”

“Đương nhiên là biên tập viên Akaishi. Nghe phong thanh đâu đó thì hồi trẻ ông ta đã theo dõi nhà của đội trưởng đội điều tra hiện trường đến chín tiếng đồng hồ”.

Tomoko tròn mắt.

“Nhưng tôi không tài nào hiểu nổi tại sao đến cậu cũng trở thành người giống như biên tập viên Akaishi được”.

“Dạ?”.

“Thì thời sinh viên cậu rất sôi nổi tham gia vào các câu lạc bộ hay các bữa tiệc đầy thôi. Để rồi ngay khi mới vào tòa soạn và theo chân cảnh sát, cậu lại trưng ra bộ mặt giống như mình sinh ra là để đăng các tin sốt dẻo, cứ hùng hực tinh thần bi tráng. Chẳng phải có chút kỳ lạ hay sao?”.

Hai đồng nghiệp cũng “kỳ lạ” như thế liên tiếp xuất hiện, Aizaki đánh trống lảng khỏi câu chuyện mà bản thân mình đang yếu thế và tốc ký vào quyển sổ đi đêm.

Mười một giờ mười lăm phút: Dokuhi - Sato (một phút)

Mười một giờ mười tám phút: Maiasa - Minagawa (

Aizaki viết một dấu mở ngoặc rồi dừng bút, trừng mắt nhìn Minagawa trong gương như muốn đoạt mạng anh ta. Hành động đó đương nhiên không có hiệu quả gì. Bộ com lê cao dong dỏng cùng khuôn mặt tươi cười của phu nhân Kanako mất hút vào trong dinh thự.

“Nhìn kia, người kia đã đi vào bên trong”.

“Phu nhân đang đi lấy cà phê cho hần”.

“Thế mà các phóng viên khác đều chỉ được tiếp ở hiên nhà...”.

Tomoko búng ngón tay đánh “tách”.

“Đó là tiếp viên Minagawa người ta vẫn đồn đại đấy à?”.

“Vâng”.

“Cụu hoa khôi cảnh sát và tiếp viên nam Minagawa sao?”.

Nếu Hanazono Ai là “phóng viên thu thập thông tin ngay cả khi không có người cần hỏi ở nhà” thì Minagawa Akira lại là “phóng viên chuyên nhắm vào lúc không có người cần hỏi ở nhà”. Anh ta có một cái miệng dẻo quẹo đáng sợ cùng lớp mặt nạ hằn sâu như tạc, đến

mức các diễn viên cũng phải chào thua. Đội An toàn cộng đồng có thể đảm bảo rằng anh ta chắc chắn sẽ kiếm được gấp mười lần thu nhập hiện tại nếu làm việc ở câu lạc bộ tiếp viên nam.

Vấn đề là, hằng ngày trưởng nhóm đã kể cho vợ mình nghe về vụ điều tra đến đâu và phu nhân đã để lộ thông tin cho Minagawa biết đến đâu.

“Phu nhân của trưởng nhóm cũng tốn công quá nhỉ”.

“Sao cơ...?”.

“Bà ấy tháo lô cuốn tóc rồi kìa. Khi gặp hai người trước, bà ấy vẫn để nguyên”.

Thật đáng ngả mũ thán phục trước con mắt quan sát của Tomoko. Tuy thế, theo thống kê từ quyển sổ đi đêm, Minagawa luôn xuất hiện vào tầm thời gian này và sau mười hai, mười ba phút anh ta sẽ rời khỏi dinh thự. Mặc dù Aizaki không quan tâm lắm nhưng xem chừng mối quan hệ nam nữ giữa hai người này vẫn còn “trong sạch”.

Minagawa rời khỏi dinh thự. Sau lưng anh ta, cánh cửa được kéo vào bên trong và đóng lại.

Đúng mười một rưỡi. Aizaki viết thêm vào sau dấu ngoặc dòng chữ “mười hai phút)” rồi đóng quyển sổ lại.

Tomoko vẫn tiếp tục truy đuổi vụ lùm xùm về hai người kia.

“Lạ ghê. Vui vẻ tiếp đón đến như vậy nhưng lại không tiễn khách về”.

Máy nhắn tin rung lúc mười một giờ năm mươi phút. Tomoko vừa ngáp vừa nói “Có cuộc gọi kìa”.

Aizaki tắt chuông và nhìn xuống màn hình. Số của bên kia không được hiển thị. Cả tin nhắn cũng không. Anh chợt tắc lưỡi, chắc là bị hỏi về bản thảo của vụ cướp ở cửa hàng đá quý đã viết hồi ban sáng. Thế nhưng đến hạn cuối gửi tin cho mạng xã hội vẫn còn nhiều thời gian. Nếu vậy, phải chăng việc gì đó nghiêm trọng đã xảy ra. Aizaki bực mình vì không thể sử dụng điện thoại trong lúc này. Với suy nghĩ “nhỡ may”, anh lôi điện thoại ra, nhưng rồi vẫn “không có tín hiệu”. Xung quanh đây cũng không có điện thoại công cộng.

Trong khi Aizaki đang trầm ngâm thì máy nhắn tin lại rung lên lần thứ hai.

“Có lẽ đâu đó đã xảy ra chuyện”.

Tomoko đoán trúng được nỗi lo lắng của Aizaki. Trong đầu anh đang liên tục xuất hiện các từ nguy hiểm: “sát nhân”, “cướp bóc”, “phóng hỏa”, “nổ khí gas”.

Nói chuyện điện thoại sẽ mất tầm ba phút, cả đi cả về đến bộ điện thoại công cộng gần nhất mất hơn mười lăm phút.

Aizaki ra quyết định rồi xuống xe. Anh rón rén lén vào hiên dinh thự mà không để phát ra bất cứ tiếng bước chân nào, đoạn nhờ vào nguồn ánh sáng lọt ra để dò xét con đường hẹp quanh nhà. Đảo mắt được khoảng mấy mét thì anh tìm được thứ phù hợp. Đó là một hạt đá phẳng với đường kính khoảng ba mi-li-mét. Aizaki nhón hạt đá

lên bằng đầu ngón tay, dùng lưới làm nó ẩm một chút rồi để lên ngay phía trên tay nắm cửa ở hiên nhà. Mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Một khuôn mặt vui vẻ đã chờ anh sẵn trong xe.

“Biết rồi biết rồi, đây chính là cái bẫy. Nếu ai đó vận tay nắm cửa thì hạt đá sẽ rơi xuống”.

Aizaki chỉ nói “Truyền thống ấy mà” rồi viết tiếp vào quyển sổ dòng chữ “Mười một giờ năm mươi ba phút: Tạm dừng”. Sau đó, anh bắt đầu nỗ lực.

“Nhưng khi quay trở lại, nếu hạt đá rơi thì làm thế nào?”.

“Điều đó có nghĩa là trường nhóm đã về nhà mất rồi. Chúng ta sẽ không ở đây nữa mà đảo quanh nhà của một người khác về muộn hơn rồi ngồi canh lại từ đầu”.

“Cũng có thể phụ nhân đi đổ rác lúc đêm khuya hoặc làm gì đó nên lỡ xoay nắm cửa thì sao?”.

“Thế thì không có cách nào xác định được đâu. Vả lại bỏ cuộc cũng là một truyền thống của chúng ta mà”.

“Không được. Đã mất công chờ đến thế này rồi”.

Tomoko kéo nhẹ áo của Aizaki.

“Đúng rồi. Này, tôi sẽ ở đây và theo dõi cho”.

“Không làm như vậy được. Chỗ này không ổn chút nào và bây giờ cũng không phải thời điểm thích hợp”.

Aizaki vừa xoay vô lăng vừa nói.

“Tôi không sao mà”.

“Cho dù chị có không sao thì một thằng đàn ông cũng...”.

“... ‘Không thể để mặc được’ hả?”.

“Vâng...”.

Một khắc sau, từ ghế phụ phát ra giọng nói đầy hào hứng.

“Cậu nói cũng đúng”.

Khi chiếc xe đâm ra ngoài tỉnh lộ, một đoàn xe ô tô con cũng rẽ vào từ con đường ấy. Đó chính là nhóm bảy người làm ca đêm ở nhà máy dưa muối. Họ đi qua phía trước dinh thự để quay trở về khu chung cư Nam Osugi cách đó khoảng năm trăm mét. Có cả tên đeo kính viền đen cuồng số 110, nhưng dường như anh ta không hứng thú gì với chiếc xe đang chuyển động.

Aizaki tăng ga hết cỡ quay trở lại con đường tỉnh lộ khoảng một cây số. Sau khi đánh xe vào gần lề đường một cách thô bạo, anh chạy vội vào trạm điện thoại công cộng, nay đã được chuyển thành trung tâm hướng dẫn của câu lạc bộ hẹn hò qua điện thoại.

“Vâng, ban xã hội báo Kenmin xin nghe”.

Tiếng của trưởng ban xã hội.

“Tôi Aizaki đây. Anh gọi tôi à?”.

“Hả? Tôi có gọi đâu. Chờ một chút nhé”.

Mấy giây sau, giọng nói đầy ngờ vực của trưởng ban đã trở lại.

“Hình như không có ai gọi cả”.

“Có tin nóng hỏi giết gân nào không?”.

“Không có, chỉ có mấy tin tai nạn giao thông với hỏa hoạn nhỏ thôi”.

Ngoài cảm giác nhẹ nhõm khác thường, sự nghi ngờ và phần nộ với chiếc máy nhắn tin cũng dâng trào trong Aizaki vì chẳng có vụ án cũng như thắc mắc nào.

“Biên tập viên Akaishi thì sao ạ?”.

“Anh Akaoni làm ca chiều. Anh ấy về lâu rồi”.

Aizaki hựt hẫng. Ban trưa Akaishi còn mới ra lệnh “trong đêm nay phải khoanh vùng nghi phạm lớn nhất” rồi bắt Aizaki đi đêm, vậy mà bản thân ông ta lại về nhà trước. Hơn nữa, nhà của biên tập viên Akaishi lại nằm ở một góc của khu chung cư Nam Osugi giống với nhóm bảy người của nhà máy dưa muối. Nếu Aizaki biết biên tập viên Akaishi đã về thì sẽ mượn điện thoại tại nhà của ông ta luôn, bót được năm phút không theo dõi.

Ngay sau khi ngắt máy, Aizaki gọi đến phòng phóng viên Sở cảnh sát tỉnh.

Kai bắt máy ngay lập tức.

“Oì, sao thế?”.

“Anh làm máy nhắn tin của tôi đổ chuông à?”.

“Ai lại làm thế chứ. Cậu đang đi đêm mà”.

“Cũng phải. Thôi nhé”.

Aizaki dập ống nghe điện thoại rồi chạy ra xe. Nghĩ rằng mình đã bị chơi khăm, anh nghiêng răng.

“Có chuyện xảy ra thật à?”.

“Không, có lẽ là chiêu trò của tờ Times thôi”.

Aizaki vừa quay xe một cách thô bạo vừa bực tức.

“Có một người sở hữu thói quen xấu như vậy đấy. Làm điện thoại di động hoặc máy nhắn tin của tòa soạn khác đổ chuông hay dổc ngược thùng rác ra giữa đêm để tìm những tờ giấy đã bỏ đi chẳng hạn”.

Sau khi rẽ vào góc của khách sạn Love Love mà gần như không phanh chút nào, Aizaki đâm xe vào con đường trái sỏi phía sau, đưa hiên nhà anh đã nhìn đến phát chán vào gương chiếu hậu đúng theo trình tự rồi chạy tới dinh thự.

Hạt đá vẫn còn nguyên trên tay nắm cửa. Aizaki lấy hạt đá đó đi, ngoảnh đầu nhìn lại rồi ra tín hiệu “OK” về hướng chiếc xe. Thấy vậy, bóng đen trên ghế phụ nhảy căng lên.

Bắt đầu lại: Không giờ mười phút (Mười bảy phút trống)

Trong gương không có sự thay đổi gì. Gam màu ấm áp của phòng khách lờ mờ hiện lên trong bóng tối, báo hiệu rằng người trong nhà chuẩn bị uống rượu trước khi đi ngủ như thường lệ.

Năm mươi phút đã trôi qua kể từ khi bắt đầu theo dõi lại. Các tờ báo khác đã dừng đi đêm. Khi không còn phải đón nhận tình huống cần đến cảnh thân mật và thần kinh thị giác đang chực kêu cứu thì ánh đèn pha lại rọi vào từ tình lộ.

“Đến lúc rồi à...?”.

Từ ghế phụ, một giọng nói giống như mê ngủ phát ra.

Aizaki không trả lời mà nhìn chăm chú vào gương. Đó là chiếc wagon quen thuộc của nhóm giám định cơ động. Vào đêm khuya, nó trở thành xe đưa các cán bộ điều tra về nhà. Cửa xe mở ra và từ bên trong, một người mặc bộ com lê chắc nịch bước xuống. Trưởng nhóm Oshida đã về nhà. Vừa đúng một giờ sáng.

Aizaki chạy đến ngay khi chiếc xe lăn bánh.

“Trưởng nhóm” - anh gọi với theo sau lưng người vừa vươn tay đến chiếc chuông cửa. Trưởng nhóm quay đầu lại không chút ngạc nhiên. Gương mặt cứng đờ như đá của ông nhìn chằm chằm vào bóng tối.

“Ồ, con át chủ bài trẻ tuổi của Kenmin đây mà”.

Tâm trạng của trưởng nhóm có vẻ tốt. Trực giác mách bảo Aizaki như thế.

“Tôi có thể nhờ ngài một chút không ạ?”.

“Không thành vấn đề”.

Dù cảnh giác nhưng trưởng nhóm không hề tỏ ra là mình đang xua đuổi Aizaki. Có lẽ cả tháng trời trên khuôn mặt ấy mới thoáng

xuất hiện một nụ cười. Không còn nghi ngờ gì nữa. Việc điều tra vụ án giết hại bà lão đã có quyết định cuối cùng.

Có tiếng dế kêu “rích, rích” phía bên kia cánh cửa. Aizaki nhanh mồm kéo trưởng nhóm đang đồng tai nghe âm thanh ấy về với thực tại.

“Tôi không ở lâu đâu. Chỉ cần ngài chia sẻ một vấn đề thôi ạ”.

“Vấn đề gì nào?”.

Trưởng nhóm nói với vẻ mặt giống như ông chỉ muốn đi tắm rồi nhanh chóng lăn lên nệm ấm mà ngủ.

“Trưởng nhóm cứ trả lời là ‘đúng’ hay ‘không đúng’ thôi cũng được. Kể tình nghi lớn nhất của vụ án này là hiệu trưởng trường múa ba lê - Tadokoro Masako phải không ạ?”.

Cảm xúc trên khuôn mặt trưởng nhóm biến mất.

Im lặng.

“Tôi không biết”.

Trả lời quá chậm. Vậy là đúng rồi. Đến giờ này thì thông tin vẫn vừa kịp cho báo ra buổi sáng.

“Xin cảm ơn ngài”.

“Chờ đã nào. Vào nhà một lát chứ”.

Về mặt trưởng nhóm trở nên vội vã khi nhận ra rằng mình đã để lộ sơ hở gì đó.

“Đêm nay tôi không đến đây, cũng không gặp trưởng nhóm. Như thế là được phải không ạ?”.

Aizaki vừa cúi người vừa nói.

“Thôi đợi đã. Tôi không có ý giữ chân cậu. Cứ sử dụng điện thoại nhà tôi để gửi bản thảo cũng được. Nhưng thế thì... hiệu trưởng

Masako sẽ chạy trốn đấy”.

Đột nhiên Aizaki nín thở. Anh thì thào.

“Là cao chạy xa bay ấy ạ?”.

“Chiều mai tôi sẽ chỉ đích danh. Cậu tha cho tôi vụ chỉ thẳng tên trong tờ báo ra buổi sáng đi. Được không? Đại loại như *Nổi lên đối tượng tình nghi: Cô M ở gần hiện trường vụ án* thì thế nào?”.

“Ghi cả tuổi vào có được không ạ?”.

“Ừ. Không thành vấn đề”.

Vậy là không còn gì để phản đối. Trước khi lệnh truy nã được phát ra, tờ Kenmin đã biết hung thủ là ai. Chỉ cần độc giả, à không, các tờ báo khác biết điều đó là được rồi. Aizaki nhìn chăm chăm vào mắt của trưởng nhóm rồi gật đầu.

“Thế nhé. Vậy theo giao kèo cậu hãy sử dụng điện thoại nhà tôi. Ở lối ra vào ấy”.

Trưởng nhóm nhấn chuông cửa dinh thự.

Không có ai trả lời. Yên lặng. Ngay cả tiếng dế kêu cũng biến mất. Trưởng nhóm thắc mắc: “Lẽ nào mọi người lại đi ngủ hết rồi?”. Ông nhấn chuông một lần nữa. Không có bất cứ một âm thanh nào. Trong khi đó, điện ở phòng khách vẫn sáng.

Trưởng nhóm hướng khuôn mặt có phần khó xử về phía Aizaki. Ông lấy chìa khóa từ túi trong cửa bộ com lê, tra vào lỗ khóa, sau đó xoay tay nắm rồi mở cửa. Một khung cảnh màu cam hiện ra. Tủ giày và bàn để điện thoại lọt vào tầm mắt Aizaki. Anh toan bước theo trưởng nhóm thì bị tấm lưng to lớn của ông chặn lại.

“Trưởng nhóm?”.

“...”.

Tấm lưng của trưởng nhóm không hề nhúc nhích.

Không biết vì sao, Aizaki có dự cảm chẳng lành.

Anh kiểng chân, nhìn vào trong qua vai trường nhóm. Một người phụ nữ đang nằm sóng soài đến tội nghiệp trên sàn phòng khách ở phía cuối hành lang. Đầu bà vẫn cuốn lô uốn tóc. Chiếc quần tất kéo căng nghiêng vào cổ phản lại ánh sáng đèn huỳnh quang trông như một làn sóng. Hai con mắt mở trừng trừng cay đắng nhìn về một điểm trong không trung.

Phu nhân Kanako đã bị sát hại.

Aizaki không thấy kỳ lạ hay sợ hãi. Tất cả cảm xúc của anh đều khựng lại. À không, trong tiềm thức Aizaki, vô số cảm xúc vì mô đang động đậy. Chúng như bị tiếng tim đập rộn thúc giục mà kết thành một khối, biến thành một từ anh chẳng hề ngờ tới, xộc thẳng lên não bộ.

Trò chơi.

Đúng, đây là trò chơi.

Suy nghĩ của Aizaki đã bị phơi bày. Công cuộc săn tin đến không ăn, không ngủ trong hai năm nay chỉ là một trò chơi. Và truyền thống hay trí tuệ của những người đi trước cũng chỉ là thứ khiến cho trò chơi đó thú vị hơn mà thôi.

Một vụ giết người ắt phải để lại xác chết.

Lần đầu tiên trong đời Aizaki nhận ra điều hiển nhiên đó.

Năm hay mười phút sau.

Trưởng nhóm đang ôm cậu con trai còn đang ngái ngủ của mình. Aizaki chỉ chứng kiến đến chừng đó rồi quay trở lại xe.

Tomoko giật bắn người lên khi Aizaki báo cáo tình hình cho cô bằng một giọng nặng nề do bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng thảm khốc kia.

“Cậu đùa à. Không thể như thế được. Chúng ta đã theo dõi dinh thự suốt cơ mà”.

“Chắc là trong khoảng thời gian chúng ta đi gọi điện thoại rồi”.

Đó là kết luận được đưa ra sau mấy chục bước chân để về tới xe của Aizaki.

Tomoko nhìn chằm chằm Aizaki như thách thức.

“Nhưng hạt đá vẫn ở đó mà? Lúc chúng ta quay trở lại sau khi gọi điện thoại ấy?”.

Aizaki cảm thấy chân mình như nhũn xuống.

Phải rồi, không có ai xoay núm cửa đó cả. Cũng không có dấu vết cửa sổ bị phá.

“Đến nhà của biên tập viên Akaishi thôi”.

Cho dù đó có là trò chơi hay không, anh cũng không thể bỏ cuộc ở đây được. Aizaki dựng ghế lên, nổ máy rồi đánh lái lùi xe.

Quãng đường đến nhà Akaishi rất gần. Aizaki dừng ngay giữa con đường trải sỏi rồi đâm xe vào lối đi xuyên qua cánh đồng bỏ hoang, men theo hông trường tiểu học rồi vòng vào khu rừng có đèn

thờ phía trước mặt. Đột nhiên, một con đường trải nhựa rộng rãi hiện ra. Vừa đi vào con đường đó, bóng dáng của khu chung cư Nam Osugi đã lấp ló ở phía bên tay phải. Aizaki rẽ trái ở ngã ba đến căn số hai. Anh phải phanh đột ngột do suýt nữa thì đi quá.

Aizaki xuống xe và chạy bổ vào căn hộ. Toàn bộ đèn của ngôi nhà hai tầng đã tắt.

Anh nhấn chuông cửa. Bốn lần, rồi năm lần... Không ai trả lời. Chỉ có tiếng dế kêu. Âm thanh vọng lại đó làm lóe lên khuôn mặt chết chóc của phu nhân trưởng nhóm. Sau khoảnh khắc ấy, đèn ban công bật sáng và bóng của chiếc váy nhỏ nhắn xuất hiện sau tấm kính mờ. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Ai thế?”.

“Tôi là Aizaki. Xin lỗi vì lại đến vào tầm này. Xin hãy mở cửa cho tôi”.

“Aizaki ở tòa soạn hả?”.

“Vâng, đúng ạ”.

Cánh cửa bật mở và khuôn mặt nghiêm khắc của phu nhân Asami nhìn ra. Bên trong vang vọng tiếng bước chân uyển uyển như tính cách chủ nhân của nó, biên tập viên Akaishi xuất hiện trong bộ đồ ngủ.

“Có một vụ giết người. Vợ của trưởng nhóm Oshida đã bị sát hại ngay trong nhà”.

Khuôn mặt nghiêm nghị của Akaishi nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, giống hệt như biệt danh của ông^[6].

“Cách thức phạm tội là gì?”.

“Thắt cổ bằng quần tất”.

Bất giác, đôi mắt của Aizaki di chuyển tới cặp đùi đang mặc quần tất của phu nhân Asami khi bà cúi xuống để xếp giày dép.

“Được rồi. Bản tin gấp cho tòa soạn”.

Giọng nói rung trời chuyển đất ấy nghe như tiếng súng báo hiệu một trò chơi mới đã bắt đầu.

Akaishi đẩy chiếc điện thoại vệ tinh có gắn tem “cho mượn để kiểm tra” về phía Aizaki, còn mình thì thô bạo nhắc ống nghe chiếc điện thoại cố định lên. Ông đang ra lệnh cử phóng viên ảnh đến hiện trường.

Aizaki soạn sẵn bản thảo dài khoảng hai mươi dòng ở trong đầu, đoạn gọi điện để báo cáo sơ bộ về “vụ án giết người trong dinh thự” bằng quyển sổ không hề có một chút ghi chép nào. Thời gian, địa điểm, nạn nhân, trạng thái tử thi... Tiếng dế kêu không ngừng như để tỏ lòng thương nhớ phu nhân trưởng nhóm.

“Sau khi xong việc tôi sẽ quay lại hiện trường. Đầu tiên phải thu thập tin tức từ bên điều tra viên và giám định đã”.

Akaishi hiên ngang ra lệnh. Sau khi cúi chào phu nhân Asami còn đang bàng hoàng, Aizaki giữ chặt lấy chiếc điện thoại vệ tinh rồi chạy ra xe. Quay trở về với trò chơi, ngực anh có chút gì đó nhói đau.

Hiện trường đã thay đổi hoàn toàn.

Nơi đây ngập tràn đèn đỏ của vô số chiếc xe điều tra. Các điều tra viên mặt hầm hầm sát khí, gầm lên và đi đi lại lại.

Aizaki ghi lại được như sau. Một nửa trong số đó là những người liên quan đến vụ án, có mặt gần dinh thự nhất. Một nửa còn lại là các phóng viên được lệnh đi thu thập thông tin về vụ án mới. Các điều tra viên lần lượt mất hút vào trong dinh thự. Không thấy bóng dáng của trưởng nhóm. Ông đang ở bên cạnh tử thi, à không, bên cạnh vợ của mình.

Từ trong dinh thự, một người đàn ông đi ra. Cơ thể ông ta gầy như một cái cây khô. Đó chính là điều tra viên Kuraishi.

Khuôn mặt ông vốn đã đáng sợ sẵn. Đám ký giả thường nhái tên mà gọi người điều tra viên này là “Crisis Kuraishi”^[7] vì bầu không khí nguy hiểm luôn bao trùm lấy ông. Kuraishi vẫn suồng sã khi có người đến nhà, nhưng đêm nay thì người được gọi là “Crisis” này đang cực kỳ khó gần. Ông vừa hạ chiếc giở đựng côn trùng làm bằng nhựa xuống. Hình như là con dế đã kêu ngoài lối ra vào.

“Cậu đừng phân tâm!”.

Giọng Tomoko cất lên từ phía sau lưng.

“Dường như có gì đó không ổn. Nhìn lên tầng hai mà xem”.

Đó là căn phòng phía bên phải. Âm thanh khóa bán nguyệt được tháo chốt khẽ vang lên, cửa sổ bật mở. Một vài nhân viên cảm thiết bị khám nghiệm hiện trường trong tay nhòm ra ngoài. Lần này, đầu

ngón tay của Tomoko chỉ về phía cửa sổ của căn phòng bên trái. Căn phòng đang sáng đèn, bóng một vài người xuất hiện sau tấm rèm.

“Đó là cánh cửa sổ cuối cùng. Tôi đã nhìn nó suốt. Cả phòng khách, phòng đưa con, cửa sau và cửa sổ phòng tắm, tất cả đều khóa”.

Cánh cửa sổ cuối cùng. Aizaki nghe thấy tiếng kéo rèm và tiếng lạch cạch tháo chốt gạt ổ khóa hình bán nguyệt.

“Tất cả đều khóa...”.

“Đúng vậy. Tất cả các cửa và cửa sổ của dinh thự đều được khóa từ bên trong. Phu nhân đã bị sát hại ngay trong đó”.

Tim Aizaki đập thình thịch.

“Lẽ nào....”

“Chính là cái ‘lẽ nào’ ấy đấy. Một vụ án giết người trong phòng kín đã xảy ra ngay trước mắt chúng ta, ngay khi chúng ta theo dõi nó”.

“Đừng ngốc thế...”.

“Ngốc cái gì, đó chính là căn phòng kín do cậu tạo ra đấy”.

“Tôi đã tạo ra ư...?”.

“Đừng nôn nóng”, Tomoko kiềm chế Aizaki, đoạn lục tung quyển sổ đi đêm vốn kẹp dưới nách, không rõ cô đã lôi nó ra từ lúc nào. Con dấu đóng tên “Akaishi” di chuyển lên xuống và rồi dừng lại khi ngón tay trắng ngần của Tomoko chỉ vào dòng ghi chép.

“Chỗ này này. Người đi đêm cuối cùng là tiếp viên Minagawa. Anh ta về lúc mười một rưỡi. Cho đến thời điểm đó phu nhân vẫn còn sống. Trưởng nhóm về nhà lúc một giờ sáng. Bà ấy bị sát hại

trong vòng một tiếng rưỡi ấy, ngay trong dinh thự mà chúng ta chăm chăm theo dõi”.

“Nhưng mà...”.

“Đúng rồi, có lẽ phu nhân đã bị sát hại trong khoảng mười bảy phút khi chúng ta đi gọi điện thoại. Điều đó hoàn toàn tự nhiên. Có điều, chính cậu đã tạo ra căn phòng kín. Hạt đá cậu đặt trên tay nắm cửa đã duy trì căn phòng kín đó”.

Aizaki cố nuốt nước bọt vốn đã khô khốc rồi chỉ tay vào hiên của dinh thự.

“Từ bên ngoài hiên, chỉ cần ấn nút khóa trên tay nắm cửa phía bên trong thì khi đóng lại, cửa sẽ bị khóa”.

“Nhưng khi chạy ra ngoài, tên tội phạm phải xoay tay nắm cửa phía bên trong đúng không. Tại sao hạt đá lại không rơi chứ?”.

“Có lẽ nó đã tình cờ không rơi ra”.

Tomoko phớt lờ điều đó rồi nói.

“Aizaki, cậu đã chăm chăm nhìn gương cơ mà?”.

“Thì đúng là như vậy”.

“Hay cậu ngủ gật?”.

“Tôi không có mà”.

“Nếu vậy thì...”.

Khi Tomoko đang định nói tiếp thì bỗng nhiên, câu nói “Này các bạn” vang lên sau lưng cô.

Vài người mặc thường phục đã đứng sẵn. Người mặc cảnh phục đã chứng kiến màn ân ái của Aizaki và Tomoko trong “đợt sóng đầu tiên” cũng có mặt ở phía sau. Khi bị hỏi về vụ án, anh ta đã vội vã báo cáo lên biển số của chiếc ô tô con màu đỏ và có vẻ như câu trả

lời “Chủ sở hữu - Kai Tomoko” vừa được trung tâm đối chiếu dữ liệu gửi tới.

Ba giờ hai mươi phút sáng.

Trụ sở cảnh sát tỉnh đang chìm trong bóng tối. Aizaki và Tomoko được dẫn sang phòng tiếp khách có trải thảm dày của Phòng hình sự. Ngồi trên ghế sofa là đội trưởng Đội điều tra số 1 Takashima và đội phó Mochida với gương mặt nặng nề. Dù hơi căng thẳng nhưng Tomoko vẫn không bị rối trí. Cô ngồi xuống ghế sofa theo lời mời, Aizaki cũng ngồi theo.

“Này, Aizaki”.

Takashima híp mắt rồi nói bằng giọng nhẹ nhàng.

“Tôi xin lỗi vì đã làm cậu phải vất vả đến đây một chuyến”.

Takashima luôn phớt lờ các phóng viên trẻ tuổi. Có lẽ cũng phải nhờ vào tình huống này mà lần đầu tiên ông ta mới biết đến cái tên Aizaki.

“Tôi đã nói tất cả với ngài cảnh sát phụ trách tội phạm bạo lực rồi mà”.

Trong vòng một tiếng đồng hồ trên cái ghế cứng nhắc ở Đồn Đông, Aizaki đã bị hỏi cùng một chuyện không biết bao nhiêu lần. Điều đó có lẽ sẽ còn kéo dài mãi nếu như không có cuộc gọi đột ngột đến từ Trụ sở, Aizaki bị viên cảnh sát phụ trách nhìn với ánh mắt căm ghét và rồi anh đã đến đây.

“Tôi muốn nghe trực tiếp. Bởi dù sao cũng là người nhà của cán bộ chỗ tôi bị sát hại”.

Aizaki hiểu được điều đó. Anh gật đầu một cái rồi mở quyển sổ đi đêm ra, bắt đầu giải thích. Câu chữ của anh tuôn ra không chút ngập ngừng vì đó chỉ là nội dung đã phải lặp đi lặp lại nhiều lần cho người cảnh sát phụ trách.

Khi Aizaki vừa một hơi trình bày xong, Takashima đã lấy đuôi bút ấn vào lông mày rồi ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Cậu đã nhìn thấy cánh tay đóng cửa à?”.

“Tay ư...?”.

“Vào thời điểm Minagawa bên tờ Maiasa ra về sau khi đi đêm ấy. Cậu nói là ‘Minagawa vừa ra xong, cánh cửa đã được kéo rồi đóng lại từ bên trong’ còn gì nữa”.

“Đúng thế ạ”.

“Khi ấy cậu có nhìn thấy tay của phu nhân đóng cửa hay không? Tôi muốn hỏi về vấn đề đó”.

Aizaki hiểu ra Minagawa bây giờ đang ở trong phòng thẩm vấn. Chắc hẳn cảnh sát cũng không thực sự cho rằng đây là vụ giết người trong phòng kín. Vì si tình mù quáng nên tiếp viên Minagawa đã giết phu nhân, sau đó bấm khóa tay nắm bên trong rồi đóng cửa lại. Aizaki đã đọc được suy nghĩ đó của bọn họ.

“Thế nào? Cậu có thấy không?”.

Aizaki không thể trả lời. Anh không nhìn thấy bàn tay. Tuy nhiên, chắc chắn là cửa đã được kéo rồi đóng lại từ bên trong.

“Chắc chắn là cửa được đóng từ bên trong”.

“Thế còn bàn tay?”.

“... Tôi không nhớ”.

Cả Takashima và Mochida đều đồng thời ngả người xuống ghế sofa.

“Xin lỗi...”.

Tomoko mở miệng như đã tính toán thời điểm để lên tiếng.

“Các sếp đừng chỉ toàn hỏi như thế, cũng cho chúng tôi biết một chút đi chứ”.

Takashima bối rối và hắng giọng đầy lúng túng.

“Cô muốn biết gì?”.

“Thời gian tử vong ước chừng của phu nhân quá cố”.

Takashima cười khẩy.

“Nếu không giải phẫu thì không thể biết được...”.

“Vậy thì, hãy cho tôi biết nhiệt độ bên trong trực tràng của phu nhân. Về thông tin này, chắc hẳn cảnh sát đã đo ở hiện trường rồi chứ”.

“Đã giảm khoảng bốn độ”.

Một thanh âm vang lên từ phía sau. Khi Aizaki quay đầu lại, điều tra viên Kuraishi đã khoanh tay đứng đó.

“Thời điểm đo thân nhiệt?”.

Tomoko nhìn qua.

“Một rưỡi sáng”.

“Kuraishi!”.

Takashima vội lên tiếng nhưng đã muộn. Vào mùa này, tính từ thời điểm tử vong, nhiệt độ trong trực tràng thường giảm hai độ sau mỗi giờ. Vì thân nhiệt được đo lúc một rưỡi nên thời gian tử vong ước chừng cách đó hai tiếng, vào trước hoặc sau mười một rưỡi đêm. Đây chính là khoảng thời gian Minagawa rời khỏi dinh thự. Cảnh sát đã thu thập được các chứng cứ cụ thể liên quan đến Minagawa. Còn một điều nữa.

Vụ giết người xảy ra trước khi Aizaki đi gọi điện thoại, ngay tại dinh thự mà nhóm anh trực tiếp theo dõi. Hung thủ đột nhập vào lúc nào? Tẩu thoát vào lúc nào? Chẳng lẽ Minagawa thực sự lại là...

“Nếu đã thỏa mãn rồi thì về đi”.

Kuraishi nói với vẻ mặt đã đáp lễ xong vì hai người đã hợp tác điều tra. Cũng có thể đó là vẻ mặt đang che giấu một báo cáo quan trọng còn hơn cả kết quả điều tra.



Trước thềm tòa nhà Trụ sở cảnh sát tỉnh, Hanazono Ai của tờ Times đã chờ sẵn. Cô vừa liếc nhìn Tomoko không chút ngưng ngừng, vừa nói những lời châm chọc đầy đả kích với Aizaki.

“Anh đã nhìn thấy tôi đi đêm, đúng không?”.

Và rồi lời nói tiếp theo của cô ta cũng hùng hồn không kém.

“Này, chúng ta trao đổi đi”.

“Trao đổi?”.

“Đúng. Nói cho tôi nghe những gì anh đã nhìn thấy. Tôi sẽ nói cho anh nghe về cuộc trao đổi giữa tôi và phu nhân trưởng nhóm khi tôi đi đêm. Anh thấy sao?”.

“Cuộc trao đổi với phu nhân ư...?”.

“Nào nào, anh phải nói trước”.

Aizaki từ chối thỏa thuận. Anh muốn giấu đi ác cảm của mình với trò chơi này, nhưng cũng không thể hứng thú nổi với người đồng nghiệp đang tỏ ra sung sướng với nó. Quan trọng nhất là, anh đang buồn ngủ kinh khủng.

Bầu trời phía đông đã hửng sáng. Aizaki về xe, mở cửa rồi bắt giắc quay lại phía sau. Đúng như dự đoán, Tomoko đang nói gì đó với Hanazono Ai.

Aizaki ngả ghế ra rồi nhắm mắt lại.

Mặc dù đã biết về thời gian gây án nhưng... tại sao nhóm của Aizaki khi đó đang ở ngay trước dinh thự lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Thủ đoạn là siết cổ... Nếu cảm thấy bị tấn công từ

phía sau, kiểu gì nạn nhân cũng sẽ hét lên. Chỉ ít phản ứng ban đầu là như thế.

Tomoko ngồi phịch xuống ghế phụ, xua tan cơn buồn ngủ đang bám dính lấy Aizaki.

“Đúng là một ả ghê gớm. Nhưng tôi đã hỏi ra được những gì phụ nhân trưởng nhóm nói rồi”.

“Bà ấy đã nói gì?”

“Đây là theo lời ả kia nói nhé. *Buổi chiều có một cuộc điện thoại gọi đến nhưng người gọi không nói gì cả. Tôi cảm thấy bất an vô cùng. Cô cũng là thân con gái sống một mình phải không? Nếu vậy thì phải cẩn trọng với người lạ nhé. Cậu nghĩ sao?*”

Aizawa chẳng biết có nên ngạc nhiên hay không nữa.

“Sau khi nghe chuyện đó, tôi đã rất sửng sò. Chúng ta đang suy nghĩ về vụ án dựa trên những manh mối xung quanh sự xuất hiện của tiếp viên Minagawa, tuy nhiên tôi cho rằng chúng ta cần lật ngược dòng thời gian mà suy xét kỹ hơn. À không, chẳng những thời gian mà còn phải suy nghĩ rộng hơn, lớn hơn về tổng thể vụ án...”.

Cơn buồn ngủ của Aizaki lại lớn dần lên.

“Vì trong vụ án lần này chúng ta cũng là những người liên quan. Ngay cả hành động của bản thân chúng ta cũng phải được nhìn nhận một cách khách quan. Tôi nghĩ rằng chúng ta hãy bắt đầu lại từ việc đánh giá tổng thể vụ án”.

“Ăn cứ địa thu thập thông tin vụ giết người trong dinh thự” của báo Kenmin được đặt tại nhà của biên tập viên Akaishi.

Aizaki chớp mắt khoảng một tiếng. Sau khi anh tốc ký bản thảo để phát hành vào buổi chiều rồi về đến nhà của biên tập viên Akaishi thì cũng đã đến trưa. Không thấy bóng dáng của biên tập viên Akaishi hay các phóng viên đồng nghiệp, chỉ có mỗi phu nhân Asami đang lặng lẽ đứng trong bếp làm cơm nắm. Kazuo - cậu bé mới vào tiểu học năm nay vừa nắm chặt gấu tạp dề của phu nhân vừa cố dùng một tay lấy túi sữa từ trong tủ lạnh ra.

Aizaki lên tiếng nhưng tiếng gọi đó lại bị át đi bởi tiếng ồn của máy bay trực thăng thu thập thông tin đang chao lượn trên không trung ngay lúc ấy. Tomoko cầm túi của siêu thị đi ngang qua hành lang. Cô đưa túi và tiền còn thừa cho phu nhân ở trong bếp rồi vừa xoa đầu Kazuo vừa nháy mắt ra hiệu cho Aizaki. Cô bảo Aizaki ra hiên nhà.

“Cậu ngủ ngon chứ?”.

“Vâng”.

“Có gì mới không?”.

“Hình như Minagawa bên tờ Maiasa đã được phóng thích rồi”.

“Đương nhiên. Tiếp viên Minagawa hoàn toàn trong sạch”.

Nghe lời nói nhẹ tênh ấy, Aizaki tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tại sao?”.

“Cậu cũng nhìn thấy rồi đó. Khi mở cửa cho anh ta vào dinh thự, phu nhân trưởng nhóm đã tháo lô cuốn tóc. Tuy nhiên, trên đầu của tử thi lại có lô cuốn tóc còn gì”.

“À đúng rồi...”.

Người chết không thể tự mình cài lô cuốn tóc. Tóm lại, khi Minagawa ra về, phu nhân vẫn còn sống và bà bị sát hại sau khi đã cài lại lô cuốn tóc.

Theo phản xạ, Aizaki lên tiếng bằng giọng nghi vấn.

“Tại sao tối qua chị lại không nói về chuyện đó?”.

“Miễn đi. Tôi nghĩ những gã đàn ông định dùng mỹ nam kế để lấy thông tin thì nên ở trong một căn phòng hẹp mà tự kiểm điểm lại bản thân thì hơn”.

Aizaki chỉ gật đầu.

“Tôi cũng muốn thử ‘đi đêm’”.

“Sao cơ?”.

“Thì tại cái ông Kuraishi tối qua ấy. Chúng tôi dường như có điểm gì đó rất ăn ý nhau”.

Aizaki cũng đột nhiên nghĩ, nếu Kuraishi và Tomoko kết hợp với nhau thì những vụ án chưa có lời giải tại Nhật Bản có khi sẽ được giải quyết hết.

“Đi đêm như vậy không ổn chút nào. Người đó được mệnh danh là ‘Crisis’ đấy”.

“Thế tức là sao?”.

“À, ông Kuraishi vướng khá nhiều tin đồn với phụ nữ...”.

“Trời, cậu tin thật à. Tôi không đi đâu. Quan trọng hơn là cậu đã thử nghĩ chưa? Nghĩ trên quan điểm khách quan ấy”.

Bản thân Aizaki cũng đang suy nghĩ nhưng hoàn toàn không nhìn ra được điều gì.

“Tôi đã nghĩ mãi và cũng nhận ra rồi. Việc nhìn nhận bản thân chúng ta một cách khách quan, suy cho cùng chính là nghĩ về vai trò của tôi và cậu”.

“Vai trò... Vai trò gì cơ?”.

“Vai trò trong vụ án này”.

“Chuyện hạt đá hả?”.

“Đương nhiên cũng có cả chuyện đó. Nhưng không chỉ có thế...”.

Câu nói của Tomoko kết thúc lửng lơ.

Không biết là bắt đầu hay kết thúc giờ học, tiếng chuông quen thuộc vang lên dội về trong gió. Một lát sau, hai người nghe thấy tiếng hò reo lạnh lốt của bọn trẻ. Tomoko quay mặt về phía những thanh âm đó với mái tóc phấp phới che khuất bờ má.

Aizaki chết lặng.

Đôi mắt Tomoko mở trừng trừng. Chúng không chuyển động mà cứ trừng trừng như thế. Dường như Tomoko vừa nhận ra chuyện nghiêm trọng nào đó, đôi mắt cô run run sợ hãi.

Tiếng chuông trường học. Tiếng reo hò của đám con nít.

Aizaki cũng rùng mình.

Hai người cùng lúc quay về phía nhà bếp. Cậu bé học sinh lớp một Kazuo vẫn đang bám vào tạp dề của phu nhân Asami. Bắp chân sau lớp quần tất của phu nhân phát ra ánh sáng nhè nhẹ.

“Cô cậu vất vả quá!”.

Giọng của biên tập viên Akaishi vang lên sau lưng hai người.

Aizaki và Tomoko không ngoảnh mặt lại.

Họ đã nhìn ra vai trò của bản thân trong vụ án này.

Hai ngày sau, biên tập viên Akaishi bị bắt. Cảnh sát tình nghi ông ta là thủ phạm giết người.

Aizaki và Tomoko cũng có mặt ở đó. Mặc dù cả hai đã khuyên Akaishi ra đầu thú nhưng ông ta không đồng ý. Trong lúc ấy, vài thanh tra với lệnh bắt giữ trong tay đã xông vào nhà của Akaishi. Vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, Akaishi bảo “Cậu viết bài đi” rồi biến mất vào ghế sau của xe cảnh sát.

Vụ sát nhân trong dinh thự là trò chơi dựa theo “trí tuệ và truyền thống của người đi trước”.

Vào ngày xảy ra vụ án, Akaishi sau khi kết thúc ca ngày đã đảo qua nhà một chút rồi đi bộ đến dinh thự của trưởng nhóm. Ông ta lén lút ra phía sau căn nhà rồi dùng điện thoại vệ tinh đã mang từ công ty về, gọi điện đến nhà trưởng nhóm mà không nói lời nào. Nhân lúc phu nhân đi về phía hiên nhà để nghe điện thoại, ông ta đã đột nhập vào trong từ cửa sau, leo lên tầng hai rồi nấp trong tủ quần áo. Ông ta ở đó không chút động tĩnh cho đến đêm muộn. Đó là kế hoạch chỉ có Akaishi - người giữ kỷ lục theo dõi lâu nhất đến tận chín tiếng đồng hồ mới có thể nghĩ ra.

Aizaki đã đến nhà trưởng nhóm theo mệnh lệnh của Akaishi để bắt đầu theo dõi. Akaishi ở trong tủ quần áo, ngồi chờ cho tới đúng “thời điểm”. Với tư cách là biên tập viên, ông ta kiểm tra quyển sổ đi đêm để nắm được thông tin và chờ đến giờ đi đêm của Minagawa - người đang dính tin đồn với phu nhân trưởng nhóm. Ngay sau khi

Minagawa được tiếp đãi cà phê rồi rời khỏi dinh thự, Akaishi đã đi xuống tầng dưới rồi ra tay sát hại phu nhân.

Và cũng thông qua điện thoại vệ tinh, ông ta làm máy nhắn tin của Aizaki đổ chuông. Khi chuông reo liên tiếp hai lần, Aizaki vì nghi ngờ rằng một vụ án nghiêm trọng đã xảy ra nên đành chạy đến bắt điện thoại công cộng. Lợi dụng khoảng thời gian đó, Akaishi mở khóa cửa hiên rồi ra khỏi dinh thự bằng cửa sau. Từ bên ngoài, ông ta quay trở lại hiên nhà, tạm thời thu lại hạt đá bên trên tay nắm cửa. Akaishi vào dinh thự lần nữa, khóa cửa sau, băng qua hành lang và tẩu thoát ra ngoài bằng cửa hiên. Khi này, ông ta khóa cửa bằng cách: bấm khóa trên tay nắm phía bên trong rồi đóng cửa, đặt lại hạt đá lên tay nắm cửa phía ngoài như cũ để hoàn tất việc tạo ra căn phòng kín.

Một trò chơi hoàn hảo không tì vết.

Tuy nhiên sau đó, vài sơ hở đã phát sinh.

Aizaki và Tomoko biết về vụ sát hại phu nhân trưởng nhóm đã cấp tốc đến nhà của Akaishi. Căn nhà tối thui. Akaishi chạy vội ra với bộ đồ ngủ. Ấy vậy mà phu nhân Asami lại mặc váy, thậm chí cả quần tất. Có lẽ bà đã mơ hồ nhận ra việc chồng mình làm. Bà bất an và sợ hãi. Chính vì vậy, bà đã không thay đồ mà thức đến tận giờ đó.

Điều giúp Aizaki và Tomoko phát hiện ra chân tướng sự việc cũng nằm ở nhà Akaishi. Là tiếng chuông trường học và tiếng reo hò của đám trẻ con. Hôm đó là ngày thường, vậy mà Kazuo lại ở nhà. Thằng bé không bị ốm nhưng vẫn nhõng nhẽo theo mẹ trong bếp. Bọn họ đã hỏi được từ giáo viên chủ nhiệm ở trường, Kazuo bị con của trưởng nhóm là Yutaka bắt nạt một cách khủng khiếp và liên tục không đến trường.

Theo lời khai của Akaishi, phu nhân trưởng nhóm gọi phóng viên đi đêm là “con ruồi”. Bà chửi họ là “những con ruồi vo ve ầm ĩ”. Điều đó đã ảnh hưởng lên Yutaka. “Con của ruồi là con giò”, “Con giò hay đậu trên cục phân”. Ngày nào Kazuo cũng bị bắt bò dưới đất. Từ nhỏ, sức khỏe Kazuo đã yếu. Mãi mới khỏi bệnh dị ứng thì lần này thằng bé lại bị hen suyễn. Bệnh tật cứ đeo bám không ngừng nhưng lúc nào thằng bé cũng vui vẻ nói rằng “Trường học vui lắm”.

Bởi vậy Akaishi đã giết người. Ông ta đã khai nhận như thế. Akaishi nghĩ, sát hại phu nhân sẽ khiến cho đứa con trai là Yutaka đau khổ tốt cùng, vì thế ông ta đã ra tay.

Cấp trên trở thành kẻ phạm tội. Aizaki đã viết bài báo đó. Anh đã cảm nhận được một mặt của công việc phóng viên, rằng đây không phải là một trò chơi. Anh sẽ phải sẵn sàng với việc viết các bài báo liên quan đến chính những người anh em thân thích và bạn bè của mình.

Nhưng có một điều anh không giải thích được.

Tại sao cảnh sát lại nghi ngờ Akaishi là hung thủ trong vụ án sát hại phu nhân trưởng nhóm?

Các điều tra viên đã đường đột xông vào nhà của Akaishi. Ở thời điểm đó, họ không hề hay biết việc cậu bé bị bắt nạt. Manh mối đầu tiên là gì. Điều Aizaki nghĩ đến là con đế mà chánh thanh tra Kuraishi nắm được trong tay.

Để gỡ bỏ được nút thắt này, Tomoko thực sự đã “đi đêm” tới dinh thự của Kuraishi. Dù nói rằng mọi thứ đều hết sức mù mờ và chẳng hề liên quan đến câu hỏi, cô vẫn phấn chấn đến mức ngạc nhiên. Điều mà Tomoko nghe được từ Kuraishi chỉ là thói quen của con đế. Đế ưa những nơi tối tăm. Nó thích nghi nhanh với môi trường, và khi

đã quen, một chút âm thanh nhỏ cũng làm nó ngừng kêu. Dù thế, nó vẫn sẽ kêu lại ngay lập tức.

Tối hôm xảy ra vụ án, khi trưởng nhóm vừa ấn chuông cửa dinh thự thì con dế đã ngừng kêu rồi im lặng luôn từ đó. Có thể suy luận rằng nó chỉ mới được đặt ở lối ra vào. Nhằm kiểm tra sơ bộ những vị trí để điện thoại trong dinh thự, hung thủ đã gửi con dế tới trước. Có lẽ Kuraishi đã nắm được đến đây. Mặc dù thông qua vụ án lần này Aizaki mới biết, nhưng thuật ngữ “con dế ngoại giao” của cánh phóng viên đã xuất hiện ở một vài tỉnh. Con dế là món quà mà phóng viên sẽ gửi đến người họ muốn thu thập thông tin. Những người này thường rất cảnh giác, không lấy rượu hay vé xem bóng chày chuyên nghiệp, nhưng họ sẽ nhận mà không hề do dự nếu chỉ là một con dế. Cũng có khả năng Kuraishi đã biết điều đó từ trước.

Giả sử Akaishi đã mang con dế đến nhà trưởng nhóm, điều này lại làm nảy sinh vấn đề rằng tại sao Akaishi không mang con dế đi. Dù cho không phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như để lại dấu vân tay trên chiếc giỏ đựng côn trùng, nhất định ông ta vẫn không muốn để nó lại. Hoặc Akaishi đã đi tìm mà không thấy. Chắc chắn Aizaki đã nghe thấy tiếng dế kêu, nhưng chính anh cũng không hề có chút ký ức gì về một cái giỏ đựng côn trùng ở lối ra vào. Tiếng đồ vật và tiếng bước chân khi gậy án đã khiến con dế ngừng kêu. Thời gian không có nhiều. Nếu cứ phân vân thì Aizaki sẽ kịp quay trở lại dinh thự, thế nên Akaishi mới không thể tìm ra con dế.

Vậy chiếc giỏ đựng côn trùng đã ở đâu.

Nó ở trong tủ để giày. Đó là kết luận ở thời điểm hiện tại. Mượn lời của Kuraishi thì dế rất thích chỗ tối. Phu nhân trưởng nhóm biết điều đó. Cũng có thể là do bà yêu quý “con dế ngoại giao” của Akaishi và đã vô tình cho nó vào trong tủ để giày. Dù thế đi chăng

nữa, vẫn còn nhiều bí ẩn chưa được tháo gỡ. Điều khó lý giải nhất là, kể từ sau khi gặp Kuraishi, Tomoko không hề nói bất cứ điều gì về vụ án. Không biết là cô đã bị trúng ma thuật gì nữa.

Đã mười ngày kể từ khi xảy ra vụ án. Có thông tin nói rằng cảnh sát đã thu được một chiếc giỏ đựng côn trùng ở hiên nhà Akaishi. Cho đến giờ, thực tế Akaishi có gửi con dế đến nhà trưởng nhóm hay không vẫn còn là điều bí ẩn. Không ai rõ giữa Akaishi và phụ nhân trưởng nhóm vốn là “hoa khôi cảnh sát” một thời đã xảy ra chuyện gì trước đây. Suy xét đến tính nghiêm trọng của việc hung thủ giết người chính là biên tập viên của tòa soạn, báo Kenmin đã tự hạn chế việc đi đêm liên quan đến vụ án này.

Người phụ nữ và chầu hoa



Nụ hôn của anh có chứa ma thuật.

Khoảnh khắc môi kề môi, không, chỉ cần nghĩ đến việc chạm vào đôi môi ấy thôi, nỗi khát khao đã tuôn trào, khiến cả thể xác lẫn tâm trí cô đều run rẩy, thôi thúc cô chiếm lấy anh. Đến độ muốn kiệt sức. Choáng váng. Đê mê chẳng nói nên lời. Nếu thiếu anh, cô không thể sống nổi nữa mất. Vậy mà...

Đã nửa tháng trôi qua mà cô vẫn không gọi được vào di động của anh. Gọi đến nhà cũng chỉ toàn tiếng máy trả lời tự động. Anh tính vứt bỏ cô hay sao? Hay anh đã có người phụ nữ mới?

Vừa đắm chìm trong những suy nghĩ héo hon, Yuko vừa bước lên cầu thang nằm phía ngoài căn hộ. Mùa đông đã vội đến tự lúc nào. Cơn gió bắc không khoan nhượng táp lên hai bên gò má cô.

Không liên lạc trước thì không thể đến. Nhưng cô có liên lạc được với anh đâu. Yuko đành phá vỡ lời hứa đó, dùng chìa khóa dự phòng để mở cửa vào nhà. Mười một giờ đêm. Có đèn sáng ở căn phòng sáu chiếu^[8] phía bên trong. Rón rén bước vào, cô kéo nhẹ cánh cửa trượt. Ấm áp quá. Ấm đến mức phát ngốt. Điều hòa trên tường vẫn bật. Anh đang nằm trên chiếc giường đôi. Cô còn nghe được cả tiếng ngáy của anh. Không có bóng dáng một người phụ nữ nào. Ít ra lúc này là vậy...

Trên mặt bàn kính có đặt một chậu hoa xác pháo, là chậu hoa Yuko đã mua ở phiên chợ sáng để làm quà tặng anh. Năm, sáu cánh hoa đỏ rực rụng lả tả trên mặt bàn.

... Không thể tin nổi.

Căn phòng ấm áp như khí hậu của một nước nhiệt đới, nhưng có sao những cánh hoa đã bắt đầu rơi rụng. Mới chỉ hai tuần trước, chậu hoa xác pháo này hằng còn từng bừng và tràn trề sức sống, vậy mà giờ đây đã trông xơ xác đến vậy. Đây thật giống như lời báo hiệu cho một mối tình sắp đến hồi kết.

Linh cảm có chuyện không lành của cô lúc nào cũng đúng.

Gạt tàn đặt cạnh gối trên đầu giường hằng còn lưu lại bằng chứng về việc đó. Một đồng đầu mẫu thuốc. Trong số chúng có một đầu thuốc vẫn còn dính vết son đỏ. Là sắc đỏ tươi như màu hoa xác pháo. Màu son đỏ cho thấy đối phương là một người không hề ngần ngại và tràn đầy tự tin về vẻ đẹp của bản thân. Đôi môi đỏ rực ấy đã chạm vào đôi môi mượt mà như lụa của anh. Sự lảng lơ ấy đã giúp ả ta nắm được nụ hôn ngọt ngào mà mị đó...

Rầm, cảm giác dưới chân biến mất, cô thấy bản thân như đang rơi xuống hố sâu thăm thẳm. Cứ thế, Yuko ngã khụy xuống sàn. Thất thần. Tuyệt vọng. Cô không còn đủ sức để mà bật khóc.

Yuko với tay lấy chiếc cốc thủy tinh nằm trên bàn, uống cạn chỗ Whisky vẫn còn sót lại khoảng một phần ba. Cỗ họng cô nghẹn lại. Trên cửa sổ tối tăm phản chiếu gương mặt buồn bã của Yuko, cô khẽ kêu lên một tiếng đầy sàu não. Ngồi trong nơi khuất bóng là hình ảnh một người phụ nữ đã có tuổi.

Bốn mươi lăm tuổi... Thời gian để làm một người đàn bà không còn dài nữa. Cô nhìn sang khuôn mặt của gã đàn ông còn đang say ngủ. Và cô nhận ra, dù trên phố hay trong quán rượu, anh ta thực sự là kẻ hấp dẫn đối với người khác phái. Gặp nhau trên một trang mạng hẹn hò nên Yuko tự hỏi, người đầy quyến rũ như anh liệu có từng thật lòng yêu thương một phụ nữ hơn tuổi như cô?

Mười một giờ ba mươi phút tối... Cô phải về nhà thôi. Mười tám năm nay, mẹ chồng cô cứ nói mãi sao bà vẫn chưa có cháu. Đến giờ mà chồng cô - người mắc hội chứng phức cảm về mẹ - vẫn muốn ăn cơm bà nấu. Cứ tới ngày Yuko rụng trứng theo chu kỳ, gã chồng lại áp cơ thể lạnh lẽo và trái tim nguội ngất lên người cô. Trong nhiều năm, chỉ mình cô bỏ công chữa trị chứng vô sinh. Đủ rồi. Tại sao cô không thể nói ra lời đó với chồng mình nhỉ? Dù chỉ là công cụ, con rối hay người làm, cô vẫn phải quay trở lại ngôi nhà đó sao?

Đã nửa đêm... Chuyến tàu cuối cũng không còn nữa. Cô vẫn ngấm nhìn gương mặt đang say giấc nồng của anh. Chắc đã uống nhiều quá rồi đây. Anh ấy ngủ say thế kia cơ mà. Người mới đã vắt kiệt cả thể xác lẫn tinh thần anh. Có lẽ thế. Một giờ sáng... Một giờ ba mươi phút sáng... Nước mắt cô vẫn không ngừng rơi. Là đau buồn hay uất hận, cô cũng không còn rõ nữa.

Hai giờ sáng... Yuko lấy ra một hộp nhỏ đựng thuốc từ đáy túi xách. Bên trong là một viên con nhộng có chứa chất độc kali xyanua cô đã mua được trên mạng. Đúng là thời đại không cần bất kỳ lý do gì cũng có thể dễ dàng mua được thứ nguy hiểm thế này... Yuko đã định một lúc nào đó sẽ uống nó. Cô đã lờ mờ nghĩ đến việc ấy. Hoặc là dùng cho chồng và mẹ chồng chẳng hạn. Những suy nghĩ xấu xa đó cứ quẩn quanh trong đầu cô. Biến người tình thành của riêng mình. Giờ nghĩ lại, đây mới chính là điều cô muốn làm ngay từ đầu khi mua viên thuốc này.

Người phụ nữ mới... Là một người hợp với màu son đỏ... Có lẽ không phải là một cô gái trẻ trung. Phải là một người phụ nữ trưởng thành. À ta không thắng cô được. Nhưng cô lại không biết phải tranh đấu thế nào để kéo anh quay lại với mình. Yuko là một phụ nữ trung

niên đã mệt lòng, người chỉ đang bám víu vào những điều mỏng manh, người thậm chí vì sợ có thêm nếp nhăn mà không dám nở nụ cười...

Yuko lấy viên thuốc con nhộng, đưa vào miệng rồi quỳ xuống bên cạnh giường. Cô lại gần khuôn mặt người đàn ông đang ngủ.

... Xin lỗi anh nhé... Em không muốn anh hôn bất kỳ một người nào khác nữa.

Cô nhắm mắt, sát tới khuôn mặt anh, đưa môi lại gần. Cô cảm nhận được cả hơi thở của anh. Luồng điện phản ứng giữa những giác quan của hai người ập đến. Như có lửa cháy trong lòng. Dễ chịu đến ngất ngây. Thứ cảm giác ấy lan ra, khiến thể xác lẫn tâm trí cô đều run rẩy. Họ mới chỉ hẹn hò được khoảng nửa năm, nhưng cô đã nghĩ đây là mối tình độc nhất không thể nào thay thế. Anh là người đàn ông duy nhất cô yêu trên cuộc đời này. *Em đáng yêu quá.* Chính anh đã nói thế với cô kia mà.

... Cùng nhau... được không anh... xin anh đấy.

Yuko đặt nụ hôn lên môi anh.

Cô cảm nhận được một cơn đau nhẹ nhẹ, hơi nhói lên nơi hai môi chạm nhau. Cùng lúc đó, cô cắn vỡ viên thuốc đang nằm sâu trong miệng. Một cú sốc như sét đánh ập đến phía sau đầu Yuko. Cảm thấy ý thức đang xa dần, Yuko nuốt nước bọt. Nụ hôn say đắm cuối cùng...

Một liều kali xyanua đủ sức giết chết cả hai người. Tay chân anh cứng đờ như một thanh sắt. Yuko bám vào cơ thể người đàn ông. Cô hiểu rồi. Điều tương tự đã xảy ra. Cô đã giải phóng một con quái vật khổng lồ bên trong cơ thể. Cả răng và móng tay đều điên cuồng cào cào như bị lửa thiêu đốt. Giữa cơn đau như chết đi sống lại,

không, trong sự đau đớn tột cùng đến mức không còn cảm nhận được đó là cơn đau, Yuko đã thấy một chuyện kỳ lạ.

Trong chiếc gạt tàn đặt cạnh gối... Mẩu thuốc có dính vệt son đỏ... Sai rồi. Không phải màu đỏ. Là màu rượu... Không, gần giống với màu nâu đậm... Màu son đã thay đổi. Tại sao lại thế...?

Trong khoảnh khắc sinh tử, Yuko đã nhận ra lý do. Nhưng cô nghĩ, cũng thế cả thôi. Cô đặt môi hôn anh rồi trút hơi thở cuối cùng. Có lẽ cái chết hạnh phúc nhất là khi không còn điều gì đang chờ đợi ở tương lai...

Đù trời đã sáng nhưng gió bắc vẫn thổi ào ào.

Mười giờ sáng. Trợ lý điều tra viên Ichinose đã có mặt tại hiện trường.

Người chết: Nam - Tsutsui Michiya. Ba mươi ba tuổi. Trưởng bộ phận quản lý sản phẩm nhà máy L thuộc công ty Thiết bị điện Asahi. Đã có gia đình ở Tokyo. Chuyển tới đây vì công việc. Hiện đang sống một mình.

Người chết: Nữ - Koderu Yuko. Bốn mươi lăm tuổi. Nhân viên bán thời gian ở một cửa hàng giảm giá. Đang sống cùng chồng và mẹ chồng tại thành phố Yamane.

Ngay lúc biết về danh tính nạn nhân, Ichinose cũng nắm được đại khái về vụ án. Cả hai đều là người có gia đình nhưng đã ngoại tình. Đây là một vụ tự tử cùng nhau để kết thúc mối quan hệ vụng trộm giữa hai người bọn họ. Tuy nhiên...

Gạt bỏ những suy đoán ra khỏi đầu, Ichinose bắt tay vào điều tra. Lúc nào anh cũng có cảm giác lo lắng và lép vế. Chính trong hôm nay, anh muốn mình sẽ có một cuộc điều tra hoàn hảo. Trước lúc điều tra viên Kuraishi tới đây, anh phải làm sáng tỏ hết tất cả những chuyện đã xảy ra trong căn phòng này. Tuyệt đối không được để xảy ra sai sót, vì đây chính là bài kiểm tra để tốt nghiệp “Trường học thầy Kuraishi”. Anh đã nghĩ thế khi tới hiện trường lần này, bởi tầm ba ngày trước, đội trưởng Đội điều tra số 1 Takashima đã gọi anh lên, nói rằng đang âm thầm xem xét để đưa anh lên Cơ quan Cảnh sát quốc gia.

Thăng chức...

Ichinose gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ.

Thi thể của Tsutsui Michiya nằm trên giường trong tư thế úp sấp. Từ bộ dạng khủng khiếp bên ngoài, có thể thấy anh ta đã phải chịu đựng một cái chết hết sức đau đớn. Ngay bên cạnh, phía bên dưới sàn là thi thể của Koderu Yuko. Gương mặt cô lúc ra đi có vẻ bình thản hơn. Thậm chí, trông cô như đang khẽ nở một nụ cười. Bỏ qua phần biểu cảm khác nhau, hiện tượng xảy ra trên hai tử thi lại rất giống nhau. Cả khuôn mặt lẫn hồ máu tử thi đều có màu đỏ tươi. Phần môi bị lở loét nặng, chỗ họ nôn ra có mùi hạnh nhân hết sức đặc trưng. Khi mang đi giám định kali xyanua, thì đúng như anh nghĩ, thứ chất độc nồng mùi hạnh nhân ấy có trong dịch nôn chảy ra từ miệng họ.

Có lẽ không sai nếu kết luận nguyên nhân cái chết là do hợp chất kali xyanua. Thế nhưng, Ichinose nghi ngờ về sự đồng thuận của cả hai bên khi tự sát. Michiya đang mặc đồ tập thể thao thay vì đồ ngủ. Về phía Yuko, cô vẫn mặc nguyên bộ đồng phục đi làm. Không có dấu vết cho thấy đây là lần “vụng trộm cuối cùng” - những dấu vết mà đáng lẽ rất hay xuất hiện trong những vụ án kiểu này. Thêm vào đó, họ còn phát hiện ra bên trên ngực phải của Yuko có vết thâm tím cỡ một quả trứng gà. Kết hợp với việc Yuko chết bên dưới giường, có thể suy đoán rằng trong cơn đau đớn tột cùng, Michiya đã xô mạnh Yuko.

Koderu Yuko đã đơn phương ép buộc cả hai cùng tự tử - Ichinose đưa ra kết luận như vậy.

Phía cảnh sát khu vực cũng đem tới những thông tin củng cố thêm cho kết luận của anh. Trong lúc lục soát máy tính mà Yuko sử dụng ở công ty, người ta đã tìm thấy lịch sử truy cập vào một trang

web đen bán các loại thuốc độc. Vào khoảng mười một giờ đêm hôm qua, người chủ tòa nhà nói đã thấy cô vào phòng này, bộ dạng có vẻ rất đăm chiêu.

Về phần Michiya, anh ta đã tiết lộ cho đồng nghiệp trong công ty về mối quan hệ của mình với Yuko. Cô là một phụ nữ trung niên, đã có gia đình. Hai người bọn họ gặp nhau trên một trang mạng hẹn hò. Đầu tiên anh ta chỉ định chơi bời chút thôi, nhưng vì Yuko quá thật lòng nên mới thành ra rắc rối. Michiya không biết nếu đem chuyện chia tay ra nói, Yuko sẽ làm gì nữa. Thế nên anh ta đã giữ khoảng cách, đợi chuyện tình cảm nguội dần rồi đến khi quay trở lại trụ sở chính ở Tokyo sẽ chia tay...

Chừng đó thông tin cũng đủ để làm Ichinose thỏa mãn, nhưng đồng thời, vẫn có một chuyện khiến anh phải đau đầu. Đó là việc anh hiểu rất rõ sự vô cảm của một gã đàn ông như Michiya. Bởi xét về những toan tính hòng chấm dứt một mối quan hệ ngoài luồng, Ichinose cũng từng bước đi trên con đường giống với anh ta.

Ngay cả suy nghĩ “chuyển về Tokyo chính là cái có” của Michiya, cũng khiến Ichinose có chút buồn cười. Anh sẽ được chuyển lên Cục Cảnh sát hình sự thuộc Cơ quan Cảnh sát quốc gia. Điều này rất có sức hấp dẫn với anh. Nếu chuyển đi, anh sẽ được thăng bậc từ thanh tra lên thành chánh thanh tra. Giá trị bản thân được tăng thêm, tương lai cũng sẽ hứa hẹn hơn. Nếu là một Ichinose cách đây ít lâu, có lẽ anh sẽ trả lời ngay rằng muốn được chuyển đi.

Dĩ nhiên, không phải là anh không định đi. Gia đình chỉ là cái có để trì hoãn câu trả lời, còn nguyên nhân chủ yếu lại là sự lo lắng về phản ứng từ cấp trên trực tiếp của anh - ông Kuraishi.

Người có năng lực điều tra sắc bén và đầy quyền uy tại Phòng hình sự như ông ấy, sẽ không cho phép có sự can thiệp của người

khác. Lúc nào ông cũng thần nhiên gạt đi những mệnh lệnh từ cấp trên đưa xuống. Cảm giác ấy thật khoái chí đến run người. Ichinose sợ thất bại, anh phát khiếp khi tiến từng bước một trong tổ chức, thế nhưng sự táo tợn của Kuraishi mới là điều khiến anh phải liên tục trải qua những “cú sốc”. Anh đã ở dưới trướng của ông hai năm rưỡi. Bản thân anh cũng ước mơ được sống cuộc đời của một con sói cô độc như Kuraishi, chứ không phải bị giam hãm trong sự kìm kẹp của tổ chức. Có điều...

Lẽ đương nhiên, cấp trên sẽ khó chịu với những người tỏ ra khác biệt trong tập thể. Có một thực tế mà ai cũng biết: Đội trưởng Takashima - cũng là một điều tra viên giàu kinh nghiệm với lòng tự tôn cao, đặc biệt khó chịu với Kuraishi. *Đừng nói với Kuraishi vội.* Takashima, người đang xem xét việc cất nhắc Ichinose, đã chọc trúng chỗ ngứa của anh. Anh nghĩ ngại đội trưởng muốn đưa anh vào tình thế phải lựa chọn. Là Kuraishi hay Takashima này, cậu phải chọn đi.

Takashima giống một con ngựa thuần chủng của Phòng hình sự, cứ thế mà lên thẳng vị trí trung tâm của tổ chức. Vài năm sau, chắc chắn ông ta sẽ được bổ nhiệm chức trưởng phòng. Ichinose vững tâm hơn. Dù sao đi nữa, anh cũng không thể sống giống như Kuraishi. Anh cũng biết rõ bản thân không phải là người có thể trở mặt nhìn tám vé tới Tokyo rơi vào tay đối thủ trong cuộc chiến tranh quyền đoạt vị. Nhưng giờ đây khi đã hiểu rõ về tính cách của Kuraishi, Ichinose vẫn có chút ngần ngại khi lựa chọn hướng đi nếu chỉ thông qua việc cân nhắc thiệt hơn. Nhiều chuyện dồn lại càng khiến anh muốn đường hoàng mà rời bỏ vị trí hiện tại. Anh đã trở thành một điều tra viên hàng đầu. Anh sẽ tốt nghiệp. Chỉ cần được Kuraishi công nhận...

“Ichi, sao cậu cứ đứng phỗng ra thế?”.

Ichinose giật mình quay lại thì đã thấy ngay gương mặt Kuraishi ở phía sau. Cả khuôn mặt ông sừng lên. Chắc là tối qua lại uống nhiều quá đây mà. Sáng nay anh gọi điện đến nhà ông nhưng không được, gọi sang điện thoại di động thì sau mấy lần, ông mới trả lời bằng giọng hăng còn ngái ngủ. Không biết ông ta lại ngủ vạ vật ở đâu rồi. Kuraishi ly hôn hồi con trẻ, sau đó thì cứ ở vậy mãi, nhưng Ichinose biết, quanh Kuraishi lúc nào cũng có một hoặc hai người phụ nữ chăm sóc cho ông.

“Phòng này cứ như mùa hè ấy nhỉ”.

Với hơi thở hăng còn nồng nặc mùi rượu, Kuraishi quan sát khắp phòng. Câu nói kia không hẳn là để thay cho lời chào hỏi mở đầu. Phương châm điều tra của Kuraishi là: “Hiện trường bảy mươi phần trăm. Tử thi ba mươi phần trăm”.

“Do điều hòa mở suốt đây ạ”.

“Bao nhiêu độ thế?”.

“Lúc tôi vào phòng là hai mươi sáu độ”.

Sẽ ổn thôi, không có gì phải lo cả. Ichinose tự nói với mình như thế trong khi nhìn theo bóng lưng Kuraishi, người đang quan sát khắp phòng.

“Không có dấu vết hai bên xô xát. Tôi có để ý thấy hoa xác pháo bị rụng nhiều, nhưng không phải do rung lắc mà do thân cây yếu nên hoa rụng tự nhiên”.

“À, quan sát cũng tốt đấy chứ”.

“Trên cốc thủy tinh kia có dấu vân tay của cả Michiya và Yuko. Miệng cốc vẫn còn dính vết son của Yuko”.

“Là do trộn kali xyanua chung với rượu rồi uống à?”.

“Không ạ. Trong cốc chỉ có rượu chứ không có kali xyanua... Tôi nghĩ có lẽ nạn nhân đã sử dụng viên con nhộng và trực tiếp cắn vỡ ra. Xem chừng cô ta đã đựng nó trong hộp thuốc nhỏ đang lẫn lóc bên cạnh chiếc túi xách kia”.

Kuraishi gật gù vẻ hài lòng. Sau một lúc không nói thêm lời nào mà tiếp tục khám nghiệm hiện trường, ông xoay chiếc cổ hơi mỏi, quay về phía Ichinose.

“Cậu thử nói suy đoán của mình đi”.

“Dạ vâng...”.

Ichinose nuốt nước miếng cái ực. Đây là bài kiểm tra để tốt nghiệp “Trường học thầy Kuraishi”.

“Theo suy đoán của tôi, lần này là một vụ tự sát đôi theo chủ đích của Koderu Yuko. Tối hôm qua, khoảng mười một giờ đêm, cô ta đã sử dụng chìa khóa dự phòng để đột nhập vào nhà. Lợi dụng lúc Tsutsui Michiya ngủ say vì quá chén, cô ta đã dùng miệng đưa viên con nhộng chứa kali xyanua vào người anh ta để thực hiện vụ sát hại. Đồng thời, bản thân cô ta cũng tử vong do chất độc cùng loại. Xem xét một cách tổng quan tình trạng co cứng sau khi chết của cả hai, tình trạng hạ thân nhiệt, độ vẫn đục của giác mạc cũng như nhiệt độ phòng, tôi suy đoán thời điểm tử vong rơi vào khoảng hai giờ sáng”.

Kuraishi liếc nhìn Ichinose.

“Không thấy kỳ lạ à?”.

“Dạ...?”.

“Mười một giờ đột nhập vào đây. Thời điểm tử vong là hai giờ sáng. Người phụ nữ đã làm gì trong tận ba tiếng đồng hồ?”.

Trong tích tắc, sắc mặt Ichinose trắng bệch.

Cô ta đã làm gì? Anh không biết chắc được. Việc đó nằm ngoài phạm vi khám nghiệm hiện trường.

“... Tôi không biết ạ”.

“Vậy thì cậu thử nhìn cốc thủy tinh có dính vân tay của hai người đó đi”.

“Tôi nghĩ Yuko đã uống nốt chỗ rượu Michiya còn chừa lại trong cốc”.

“Sao phải thế? Cô ấy đã ở đây tận ba tiếng đồng hồ. Suy nghĩ theo hướng cả hai người cùng uống không phải sẽ tự nhiên hơn sao?”.

“Vì miệng cốc chỉ có vết son môi ở một chỗ. Dấu vân tay cũng cho thấy Yuko cầm lên đúng một lần”.

Nhờ câu trả lời lưu loát mà Ichinose dần lấy lại bình tĩnh. Anh đang thực hành phần “hiện trường bảy mươi phần trăm”. Trước khi quan sát tử thi, Ichinose đã rà soát triệt để bên trong căn phòng. Có là Kuraishi đi nữa, cũng chắc chắn không tìm ra được kẻ hờ nào.

Nhưng câu hỏi của Kuraishi lại một lần nữa khiến anh bất ngờ.

“Vậy sao lại là tối hôm qua?”.

“Dạ...?”.

“Tôi đang hỏi tại sao người phụ nữ này lại giết anh ta vào tối hôm qua”.

“Chắc là vì... mối quan hệ ngoài luồng giữa hai người bọn họ...”.

“Tôi không hỏi chuyện đó. Theo giả thuyết của cậu, cô ta đã ở trong phòng này những ba tiếng đồng hồ mà không hề đánh thức người đàn ông đang ngủ. Không than vãn gì về chuyện chia tay mà đột ngột ép người ta cùng tự sát luôn à?”.

“Chuyện đó thì...”.

Ichinose cứng họng. Đúng là không được tự nhiên.

“Sao thế? Cậu thử giải thích rõ ràng xem nào”.

“... Hay là trước đó họ đã nói đến chuyện chia tay rồi?”.

Ichinose cố đưa ra suy đoán để thoát khỏi tình huống hiện tại. Không, suy đoán đó chắc chắn đúng. Chỉ là bên cảnh sát khu vực chưa nắm được thông tin thôi. Michiya đem chuyện chia tay ra nói với Yuko, cô không đồng ý nên mới dẫn đến cảnh giết hại lẫn nhau. Nếu là thế thì ngay từ đầu Yuko đã lên sẵn kế hoạch trong đầu về việc cùng nhau tự sát, cô đến căn hộ này rồi ra tay, mọi chuyện như thế mới hợp lý.

Kuraishi quắc mắt lên nhìn.

“Đừng có tự tạo tình tiết!”.

Ichinose cứng đờ người. Bên cạnh nội tâm đang co rúm lại vì sợ hãi, anh còn cảm thấy một sự tức giận mơ hồ đang dâng lên trong lòng.

Tại sao cô ấy lại ra tay giết anh ta vào đêm qua? Động cơ là gì? Đây là nguyên nhân dẫn đến việc phạm tội? Giải thích những câu hỏi đó không phải là công việc của bên hình sự sao? Trước đây, Kuraishi đã chỉ ra được thủ phạm giết hại Aizawa Yukari, thế nhưng không phải nhờ vào khám nghiệm, mà là nhờ tiếng đóng mở cửa. Không phải cứ khám nghiệm hiện trường là sẽ biết hết tất cả mọi thứ. Hiện trường vụ việc lần này cũng thế. Kết luận đưa ra là giết người rồi tự sát. Nguyên nhân cái chết, tình trạng vụ việc, thời gian tử vong ước tính, là những thứ đã được xác định chính xác qua công tác khám nghiệm hiện trường. Cho dù là thế, có sao Kuraishi vẫn khẳng định truy hỏi Ichinose như vậy?

... Hay ông ta đã biết?

Có lẽ Kuraishi đã nghe phong thanh về chuyện Ichinose được đề bạt. Và rồi ông tức giận. Ông không hài lòng về việc đội trưởng Takashima đưa anh lên Tokyo làm việc. Nhưng ngay bản thân Ichinose cũng đang bồn chồn vì vụ cất nhắc vẫn còn trong vòng bí mật. Là do chuyện đó ư? Ông ta coi hành động ấy giống như một cú tát vào mặt mình chẳng? Dù vẫn luôn tỏ ra không quan tâm, Kuraishi thực tế lại là người nhỏ nhặt đến vậy sao? Đã không mừng cho sự thăng tiến của cấp dưới, còn thể hiện thái độ nhỏ nhen khó chịu tại hiện trường điều tra...

Cảm giác thất vọng lớn dần trong lòng Ichinose.

Anh nhìn sâu vào mắt Kuraishi.

“Một điều tra viên - không thể nào biết được tường tận động cơ và nguyên nhân phạm tội chỉ bằng việc khám nghiệm hiện trường. Không phải điều tra viên Kuraishi là người hiểu rõ điều đó nhất à?”.

“Nếu tôi nói biết thì cậu tính sao?”.

Ichinose mở to mắt.

Ông biết à?

Ánh mắt sắc như dao của Kuraishi tiến về phía anh.

“Ichi... cậu đang điều tra vụ này vì ai?”.

“Dạ...?”.

“Dĩ nhiên không hiếm những vụ tự tử cùng nhau là vì vướng vào ngoại tình. Ở đâu cũng có mấy chuyện rẽ rách này. Nhưng những kẻ khốn nạn cứ nhan nhản ra ấy, trước nhất vẫn là những con người. Không thể cứ thế mà buông tay được. Phải thu thập cho triệt để bất cứ thứ gì có thể khi điều tra hiện trường.

Anh không thể phản pháo lại được.

Là do anh khám nghiệm không chu toàn. Những điều Kuraishi vừa nói rất rõ ràng. Không phải vì Ichinose sẽ được chuyển lên Cục Cảnh sát, mà là do óc quan sát của anh còn nhiều thiếu sót.

Thế nhưng, rốt cuộc...

“Điều tra viên...”.

Người vừa lên tiếng là một cảnh sát hình sự khu vực còn trẻ tuổi, cậu ta chạy như bay vào phòng.

“Xin thứ lỗi! Người dân ở thành phố Otagiri vừa phát hiện ra một thi thể bất thường chưa rõ là tự sát hay bị giết. Vì là trường hợp khẩn cấp nên đội trưởng Đội điều tra số 1 Takashima có liên lạc qua bộ đàm yêu cầu thanh tra tới hiện trường ngay”.

Kuraishi xoay cổ.

“Thế ngài đội trưởng Đội 1 đang có mặt ở hiện trường rồi à?”.

Ichinose có dự cảm không lành.

Vì ngài đội trưởng đã tới hiện trường trước cả điều tra viên. Hiếm khi nào có chuyện như thế. Theo trình tự, phải ngược lại mới đúng. Trong trường hợp phát hiện ra một vụ chưa rõ là tự sát hay bị giết, thông thường điều tra viên sẽ tới hiện trường đầu tiên. Nếu xác định đó là một vụ giết hại, đội trưởng mới đến hiện trường. Đội trưởng Đội điều tra số 1 là yếu nhân của phòng hình sự, là người đưa ra chỉ thị công tác điều tra cho toàn bộ những vụ án trọng điểm trong khu vực. Nếu có mặt ở hiện trường từng vụ tự sát hay tai nạn giao thông, ngài sẽ không thể theo sát những vụ nghiêm trọng hơn được.

Thế nhưng, lần này lại là vậy. Đội trưởng Đội điều tra số 1 hiện đang chờ Kuraishi tại hiện trường một vụ chết người bất thường chưa rõ là tự sát hay bị giết.

Đội trưởng Takashima đang lên kế hoạch gì chẳng? Ichinose cho là thế. Có lẽ Kuraishi cũng nghĩ giống anh. Ấn đường ông hơi nhăn lại, tay ông mạnh bạo túm lấy túi đồ nghề khám nghiệm.

Chắc anh nên nói trước với ông thì hơn. Bị suy nghĩ này thôi thúc, Ichinose quyết định mở lời.

“Điều tra viên à”.

“Gì thế?”.

“Thật ra, đội trưởng Takashima đã hỏi tôi về việc chuyển lên Cục”.

Ichinose bắt được ánh nhìn có chút kinh ngạc trong đôi mắt của đối phương. Quả nhiên là Kuraishi vẫn chưa biết gì về việc này.

“Thế à”.

Phản ứng của ông chỉ có thế.

Bên ngoài, cơn gió lạnh vẫn thổi từng đợt dữ dội. Dõi theo bóng lưng gầy nhom của Kuraishi đang bước ra cửa, lòng Ichinose bộn bề nhiều suy nghĩ.

Điều tra viên Kuraishi và đội trưởng Takashima sẽ tranh cãi với nhau đây. Vụ tranh cãi này có lẽ sẽ liên quan mật thiết tới đái ngộ cũng như tương lai của Ichinose. Anh có nghĩa vụ phải nói với Kuraishi. Và anh đã trót kể về việc thăng chức mà ngài Takashima đã nghiêm cấm anh tiết lộ. Điều này càng khuấy động cảm giác bất an trong lòng Ichinose. Mồ hôi ở lòng bàn tay và trên mặt anh vã ra như tắm.

Thế nhưng...

Ichinose quay trở lại phòng.

Trước mắt anh bây giờ là hiện trường vụ án.

Cậu đang điều tra vụ này vì ai?

Anh đã bị nhìn thấu tim đen.

Là vì bản thân anh.

... Sai rồi. Không chỉ có thế...

Ichinose hít một hơi. Một hơi thật sâu đến độ lồng ngực trở nên đau nhói, rồi anh thở ra, đưa mắt nhìn lại căn phòng một lượt.

Tivi cỡ lớn. Điện thoại có gắn kèm máy fax. Sô pha loại cho hai người. Cuốn lịch. Đèn bàn đứng. Máy cát xét. Túi xách. Hộp thuốc. Bàn kính. Cốc thủy tinh. Chai rượu Whisky. Chậu hoa xác pháo. Gạt tàn. Giường. Và hai tử thi...

Nhưng những kẻ khốn nạn cứ nhan nhản ra ấy.

Trước nhất vẫn là những con người.

Phải thu thập cho triệt để bất cứ thứ gì có thể khi điều tra hiện trường.

Đây chính là lúc anh hiểu ra câu hỏi cho bài kiểm tra tốt nghiệp.

Thế nhưng, anh vẫn chưa biết nên bắt đầu điều tra từ đâu. Đối với Ichinose, căn hộ tù túng một phòng này, giờ đây lại trở thành một vùng đất hoang rộng lớn không có lấy một bản đồ hay biển báo hiệu chỉ dẫn.

Phía sau ngôi đền thần đạo tĩnh mịch là một ngôi nhà dân một tầng. Cầu thang dẫn xuống tầng hầm phía bên dưới, tới một thư phòng phủ đầy bụi. Nằm ở đó là thi thể một người đàn ông.

Đích thân đội trưởng Đội điều tra số 1 Takashima đã tới hiện trường để quan sát. Xong việc, ông quay trở lại xe công vụ đang đỗ ở một bãi đất trống gần đấy rồi ngồi vào ghế sau. Theo thông tin từ phía cảnh sát khu vực, người này “bị giết bởi một nhát chí mạng”. Nhưng trên thực tế, theo như quan sát của Takashima, một vài chi tiết ở hiện trường lại bác bỏ điều đó.

“Kuraishi vẫn chưa tới à?”.

Tài xế vội vàng quay lại.

“Ngài ấy đang vướng một vụ điều tra ở chỗ khác. Tôi nghĩ ngài ấy sẽ tới ngay thôi”.

“Bảo anh ta nhanh chân lên”.

Dù thứ tự tới hiện trường đã bị đảo lộn nhưng đó không phải là chuyện có thể quyết định tùy tiện. Nếu đã rõ ràng ràng là một vụ giết người, sẽ không cần gọi điều tra viên tới để xác định làm gì. Ngài đội trưởng Đội 1 lại vội vàng tới hiện trường để điều tra. Hiện trường thư phòng dưới tầng hầm lần này liệu có phải là một vụ cần tới ông hay không? Một cảnh sát sau khi được người phát hiện đầu tiên báo tin, đã chạy vội tới hiện trường. Cảnh sát hình sự khu vực cũng kết luận đây là một vụ giết người và báo cáo về Trụ sở.

Chẳng có gì khó. Ngay từ đầu, chính Takashima, người từng làm ở vị trí điều tra viên trong bốn năm, đã nhìn ra đây là một vụ tự sát. Không, trường hợp tệ nhất thì việc điều tra sẽ được tiếp tục theo hướng bị giết. Để xem Kuraishi khi quan sát hiện trường vụ này xong sẽ đưa ra kết luận thế nào.

Trong lòng Takashima có một toan tính.

... Ông muốn lột đi lớp vỏ bọc của con người đó.

Đưa tình cảm cá nhân vào công tác lãnh đạo việc điều tra là điều cấm kỵ. Thế nhưng, ông không cho rằng lợi dụng sự đảo lộn ngẫu nhiên trong thứ tự đến ở hiện trường lần này là việc làm bội tín.

Takashima hồi tưởng lại quang cảnh hiện trường mình vừa chứng kiến năm phút trước. Là một hiện trường rất lý tưởng để kiểm tra năng lực khám nghiệm. Nằm dưới lòng đất, thư phòng dài và hẹp đó có chiều sâu tầm bảy mét. Các mặt tường đều được gắn kệ sách cao đụng trần, chứa chật ních đủ loại sách báo và tư liệu. Trần nhà có gắn bóng đèn tròn. Chỉ có một cửa ra vào bằng sắt. Vì nằm dưới tầng hầm nên không có cửa sổ.

Ở gần giữa căn phòng là thi thể co quắp, thân đổ về phía trước của nhà sử học địa phương - Ueda Masatsugu, năm mươi tám tuổi. Phía bên phải gần đỉnh đầu ông ta có một vết thương dài tầm ba xen-ti-mét do bị một vật cùn đập vào, tạo ra vết nứt mờ ở phần xương sọ bên dưới. Chưa khám nghiệm tử thi nên cũng không thể nói chính xác được, nhưng nguyên nhân dẫn đến cái chết có lẽ là do giập não. Gần vết thương chí mạng trên, còn tìm thấy ba chỗ bị tróc da. Đều là vết trầy xước do vật cùn gây ra. Tử thi co cứng sau khi chết đã bắt đầu phân hủy. Xét đến thời tiết đã bắt đầu lạnh thì, từ thời điểm tử vong đến giờ, ít nhất đã năm ngày trôi qua. Sàn nhà

bám bụi, trên lưng áo len và áo sơ mi của Masatsugu mặc bên dưới cũng dính rất nhiều bụi bẩn.

“Hung khí” nằm lăn lóc ngay phía bên phải thi thể. Là một cái tạ tay nặng tầm ba ki-lô-gam. Ở một bên tạ phình ra như nắm tay có dính vết máu khá rõ. Không có dấu vân tay. Cạnh cái tạ là chiếc khăn mùi soa loại dành cho nam giới, có dính một ít máu. Ngay phía trước thi thể là một cây bút bi ba màu. Và có thể thấy, cây bút đó đã được dùng để viết lên sàn nhà dòng chữ...

Takashima lục tìm trong túi áo ngực, rút ra cuốn sổ tay rồi lật giở. Đây rồi.

Khi thời khắc đến

Sudo khoai lang

Khiến tôi cảm hận

Giống một dạng thơ ngắn gồm mười bảy âm tiết^[9], nhưng người yêu thích thơ haiku như Takashima cũng đành cười khở. Có lẽ là thơ senryu hay kyoku^[10] chẳng? Nhiều năm trước, Masatsugu đã nghỉ việc ở bộ phận quản lý cư trú tại tòa thị chính, sau đó vùi mình vào nghiên cứu lịch sử địa phương. Dẫu vậy, “bài thơ ngắn” với vốn từ nghèo nàn thế này có lẽ cũng khiến người ta nghi ngờ cả về sự nghiệp nghiên cứu chính của ông ta.

Dù gì đi nữa, vì chữ trên sàn là chữ viết tay của Masatsugu nên không có gì ngạc nhiên khi cảnh sát khu vực đã coi đây là “tin nhắn trước lúc chết”. Ở đoạn đầu, “Khi thời khắc đến” có thể hiểu là cái chết đã cận kề. Thêm nữa, nếu “Sudo” ám chỉ tên người, vậy sẽ liên kết trực tiếp với phần “cảm hận”.

Danh tính của “Sudo” rất nhanh đã rõ.

Sudo Asayo. Bốn mươi hai tuổi. Là một phụ nữ đang theo học lớp “hồi ký” do Masatsugu tự bỏ tiền ra tổ chức. Gần đây, trào lưu viết hồi ký đang bùng lên. Cứ một tuần một buổi, Asayo sẽ đến nhà riêng của Masatsugu để ông tận tay chỉ dạy cách viết văn. Với một người độc thân và nổi tiếng trắng hoa như Masatsugu, có lẽ chuyện không chỉ dừng lại ở chỗ tận tay chỉ dạy. Để hồi ký thêm sự tình, một điều tra viên đã tức tốc tới nhà riêng của Asayo. Vừa nhìn thấy mặt cô, điều tra viên đã bật cười khúc khích. Đó là vì da Asayo khá sạm màu, khuôn mặt vô cảm của cô nhìn có nét giống “khoai lang”.

Hiện tại, Asayo đang có mặt tại phòng thẩm vấn. Bị người thẩm vấn coi là nghi phạm có khả năng đã giết người, Asayo vừa khóc vừa khai rằng mình không liên quan gì đến chuyện này. Nội dung tường trình như sau: Đúng là tầm một tuần trước cô đã tới nhà Masatsugu, nhưng có đi cùng với hai học sinh khác và sau đó không hề gặp lại ông ấy. Đúng như phía cảnh sát nói, họ có quan hệ xác thật, nhưng nếu thế thì cô Nami...

Danh tính của người phụ nữ này cũng được đưa tới cho Takashima.

Suzuki Nami. Bốn mươi ba tuổi. Là học viên lớp hồi ký, cũng chính là người đầu tiên phát hiện ra thi thể. Hôm nay là ngày có lớp học. Cô tới lớp sớm hơn thường lệ, tầm mười giờ sáng. Thế nhưng khi cô rung chuông cửa thì không có ai đáp lại. Theo lời Nami, vì cửa chính không khóa nên cô cứ thế mà vào nhà. Cô nghĩ rằng thầy có dưới thư phòng nên mới xuống tầng hầm tìm và phát hiện ra thi thể. Cô khai rằng lúc đó cửa sắt của thư phòng để hờ một nửa. Nami phủ nhận chuyện mình có quan hệ xác thật với Masatsugu. Dẫu vậy, phía người thẩm vấn vẫn ghi chú vào bản báo cáo rằng có

điểm đáng ngờ, khi dù không có ai trả lời, cô vẫn tự ý vào nhà để tìm kiếm Masatsugu.

“Tôi thấy điều tra viên Kuraishi tới rồi đây ạ”.

Nghe tiếng người lái xe, Takashima rời mắt khỏi ghi chép báo cáo. Cách đó khoảng năm mét, Kuraishi đã bước xuống từ xe riêng dành cho điều tra viên.

Gò má hóp hép. Ánh nhìn sắc bén bức người. Tượng đi như một tay anh chị...

Takashima bước xuống xe. Kuraishi nhướng mày, hờ hững im lặng cúi đầu chào.

“Đến rồi đây à”.

Lạnh lùng nói, Takashima sóng vai cùng Kuraishi. Ông cảm giác máu trong người mình chảy nhanh hơn. Người đàn ông này tuy mang tiếng là cảnh sát, lại nồng nặc mùi của tội phạm.

Là người khó bề thay thế - ba năm trước, trưởng phòng hình sự đã khen ngợi Kuraishi như thế, bởi vậy ông ta mới có biệt danh “Điều tra viên chung thân”. Takashima cũng biết giáo sư Nishida của Khoa pháp y Đại học Y L vốn đặc biệt yêu thích Kuraishi nên đã ngầm can thiệp để ông ta không bị chuyển khỏi vị trí điều tra viên. Thế nhưng...

Ông ta là điều tra viên giỏi đến thế sao?

Trước giờ Takashima vẫn luôn hiềm nghi về điều này. Theo những bản báo cáo thì trong bảy năm rưỡi qua, các vụ án do Kuraishi điều tra đều không hề có sai sót. Còn Takashima, thời kỳ còn làm điều tra viên, ông cũng từng được gọi là “Quý ông hoàn hảo”. Chẳng có gì để phải tự mãn, bởi đó là chuyện đương nhiên. Nghe nói các thi sĩ haiku sẽ coi mỗi bài thơ mình sáng tác như là tác

phẩm cuối cùng trước khi tạ thế. Việc điều tra cũng tương tự. Ở hiện trường vụ án, sẽ không có thành công hay thất bại, nhưng sai sót lại là chuyện khác. Chỉ cần kết luận nhằm bị giết thành tự sát thì tội danh của kẻ thủ ác sẽ bị chôn vùi mãi mãi. Với trường hợp ngược lại, công sức của cả trăm điều tra viên sẽ đổ sông đổ biển. Nói chung, bất kể là hôm nay, ngày mai, hay ngày mốt đi nữa, tất cả những thao tác trên hiện trường đều phải được thực hiện một cách hoàn hảo. Đó là yêu cầu vô cùng hiển nhiên của công việc điều tra.

... Nên chuyện ông ta làm được như thế cũng không có gì đặc biệt.

Tại lối vào nhà Masatsugu, Takashima vừa lên quan sát biểu hiện trên mặt Kuraishi vừa bọc bao ni lông vào giày.

Luật của Sở cảnh sát tỉnh L là một người không được làm ở cùng một vị trí quá năm năm. Hơn nữa, nếu trường hợp đặc biệt của Kuraishi còn tiếp diễn, sự lãnh đạo của tổ chức sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm. Takashima nghe nói một đám lính trẻ còn tung hô Kuraishi là “Trường học thầy Kuraishi” hay “hiệu trưởng”. Ông đã nhiều lần chứng kiến sự ảnh hưởng đến mức kinh ngạc của Kuraishi đến cậu Ichinose đó. Thuyên chuyển lên Cục Cảnh sát - không chỉ một hai người mà với bất kỳ ai, đây cũng là tấm vé bạch kim để tiến về phía trước. Thế mà cậu ta lại xin thêm thời gian để bàn bạc với gia đình. Chắc là chần chừ trước Kuraishi đây. Không, cậu ta đã ngầm để lộ thái độ chống đối khi tỏ ra ngượng ngùng với bộ dáng vẩy đuôi trước cấp trên. Ichinose đã ở dưới trướng Kuraishi hai năm rưỡi. Thế là quá dài. Đáng lẽ nên chuyển cậu ta đi sớm hơn.

Dù gì đi nữa, chừng nào Kuraishi vẫn còn là “cái ung” trong mắt, Takashima sẽ không thể ngăn chặn những phần tử nổi loạn. Có thể thấy, phải nhanh chóng loại bỏ Kuraishi, bất kể là vì lợi ích của tổ

chức, hay của Takashima - người sẽ ngồi vào cái ghế trưởng phòng hình sự vài năm sau đi nữa.

Thứ tự đến hiện trường bị đảo lộn - Takashima sẽ không để cơ hội này tuột khỏi tầm tay. Chính trong hôm nay, ông sẽ nhìn thấu được năng lực của Kuraishi. Takashima sẽ tự mình chứng minh rằng Kuraishi là một “điều tra viên bình thường” mà bất cứ ai cũng có thể thay thế, sau đó mở lời với cấp trên về việc chuyển Kuraishi...

Nghi hoặc nhìn Kuraishi đang đi phía trước, Takashima bước lên cầu thang dẫn xuống thư phòng.

Với những suy nghĩ mà đến một nửa trong số chúng không nên có ở một chỉ huy đội điều tra, Takashima âm thầm tuyên bố.

... Bài kiểm tra bắt đầu.

Kuraishi không vội bắt tay vào việc ngay. Ông xuống cầu thang nhưng chưa vào thư phòng mà đưa mắt nhìn chậu hoa đặt ngay cạnh cửa.

“À, chậu hoa đó được đặt sẵn để giữ cho cửa mở, có lẽ thay cho đồ chặn cửa đấy ạ”.

Người vừa giải thích là cảnh sát khu vực Yasukawa. Cậu phấn khởi lắm. Đây là một học sinh gọi Kuraishi là “hiệu trưởng”.

“Lúc phát hiện thi thể, chậu hoa nằm ở đâu?”.

“Nằm trong thư phòng ạ. Nghe nói đây là quà tặng của người phụ nữ đã phát hiện ra thi thể đầu tiên”.

“Nhiều lời. Hỏi gì thì trả lời vậy”.

Kuraishi quỳ một gối xuống. Nói là chậu hoa, nhưng từ trong đó chỉ vươn lên một thân cây còi cọc chứ không có lấy một bông hoa nào. Chỉ vài chiếc lá dính ở thân cây. Kuraishi nhìn chăm chăm vào những chiếc lá có hình bầu dục ấy.

Takashima dừng lại giữa cầu thang, quan sát cảnh tượng đó.

Trước mắt, mọi chuyện đang diễn ra theo đúng lý thuyết. Bắt cậu Yasukawa kia ngậm miệng là để loại bỏ mọi phỏng đoán. Và thay vì bước ngay vào hiện trường vụ án, ông ta đã hỏi về chậu cây kia. Takashima gật đầu đồng tình. Ở đây, chậu cây cũng có thể coi là một thi thể. Chậu cây chắc chắn là nguồn tin không thể bỏ qua trong công tác khám nghiệm.

“Là cây mao địa hoàng à”.

“Không hổ là hiệu trưởng”.

Cậu Yasukawa này dễ dàng khen ngợi người khác thế.

Takashima khoanh tay. Đúng, là cây mao địa hoàng, một loài cây sống lâu năm, sẽ nở hoa tím vào mùa hè. Tuy cây thường được trồng để trang trí, nhưng lá của nó cũng hay được phơi khô và tán thành bột để chữa trị bệnh tim, có tác dụng giúp tim đập khỏe hơn. Theo như báo cáo, người đã mất Masatsugu bị nhồi máu cơ tim kéo theo chứng rối loạn nhịp tim. Có khi nào ông ta đã bị thương mã phong chẳng, Sudo Asayo trong “khoai lang của Sudo” đã khai rằng Masatsugu hay sử dụng đồ chơi tình dục.

Mao địa hoàng - một nguyên liệu thú vị nhưng lại không có ích trong việc giải quyết vụ án lần này, Takashima nghĩ.

Kuraishi rời mắt sang cánh cửa, sau đó nhìn vào bên trong thư phòng qua lỗ khóa.

“Vân tay trên núm cửa là của ai?”

“Của ông Masatsugu và người phụ nữ phát hiện ra thi thể đầu tiên”.

“Thế còn núm cửa phía bên trong?”.

“Không có dấu vân tay nào cả”.

“Không sót lại chút nào à?”.

“Vâng. Có lẽ thủ phạm đã xóa sạch hết rồi”.

Không ừ hử gì, Kuraishi lấy từ trong túi ra một chiếc nhiệt kế rồi đặt chân vào thư phòng. Takashima bước xuống những bậc thang cuối cùng, theo gót Kuraishi vào trong. Ông nhìn qua vai Kuraishi, hướng theo ánh nhìn của người điều tra viên này.

Đầu tiên, Kuraishi nhìn tử thi. Không, ông ta đang đưa mắt quan sát khắp nền nhà. Không đúng lắm. Có vẻ như ông ta đang chú ý

đến lớp bụi trên sàn. Kuraishi đứng thẳng dậy, nhìn lên trần nhà. Có một chiếc đèn tròn. Ông ta tìm kiếm công tắc, xác nhận nó nằm ở bức tường bên tay phải. Rồi ông lại nhìn lên trần nhà, chăm chú quan sát cái bóng đèn, sau đó cúi xuống kiểm tra chiếc nhiệt kế đang cầm trên tay. Nhiệt độ phòng là năm độ.

Kuraishi né thi thể, bước về phía góc phòng. Trên sàn nhà trong góc tường có một cái tạ tay đang nằm lẫn lóc. Ông quay lại so sánh với chiếc tạ tay đang nằm cạnh thi thể. Lúc này, Takashima cũng làm vậy. Hai cái tạ tay đó là một cặp. “Hung khí” không phải mang từ ngoài vào mà nằm chính trong thư phòng này.

“Cậu mang ghế đến đây cho tôi” - Kuraishi ra chỉ thị.

Thư phòng không có ghế. Yasukawa chạy lên lầu, kiếm được một chiếc ghế tròn. Kuraishi dùng ghế làm chiếc đôn đứng lên để nhìn kỹ cái đèn hơn. “Đẹp nhỉ...” - ông tự nói một mình.

Takashima nghiêng đầu ngẫm nghĩ. Xem xét cái bóng đèn cần thiết đến thế sao? Có lẽ chỉ đơn thuần là biểu diễn. Trước mặt Takashima, ông ta đang cố gắng thể hiện mình là một “điều tra viên đặc biệt”...

Kuraishi bước xuống ghế, bắt đầu rà soát kệ sách được gắn vào hai bên tường. Ông lôi kính lúp ra khỏi túi, bắt đầu xem xét tỉ mỉ. Chắc ông ta đang xác nhận xem có vết máu bắn ra hay không. Qua những gì Takashima đã quan sát thì không hề có. Cũng không có gì khó hiểu, vì vết thương ngoài trên đầu nạn nhân chỉ ứa ra một lượng máu nhỏ. Kuraishi lại dùng kính lúp để quan sát sàn nhà. Có vẻ như ông ta đang xem xét vết máu, không, là dấu vết bụi.

Kuraishi chậm rãi đứng dậy, quay người lại nhìn xuống thi thể. Ông quan sát toàn bộ thi thể một lúc, rồi lại quỳ một chân xuống.

Ông nhìn lần lượt từ cái tạ, khăn mùi soa sang đến chiếc bút bi ba màu. Kuraishi ngưng lại. Vì ông đã chú ý đến “bài thơ ngắn”.

Khi thời khắc đến

Sudo khoai lang

Khiến tôi cảm hận

Kuraishi chau mày nhìn. Ông cứ như thế một hồi lâu rồi lôi cuốn sổ từ trong túi áo ra, ghi lại nội dung “bài thơ”. Ở bên cạnh, Yasukawa hỏi bằng vẻ mặt thích thú.

“Ắt hẳn đây là tin nhắn trước lúc chết phải không hiệu trưởng?”.

“Ba mươi lăm năm làm cảnh sát, tôi chưa bao giờ thấy bên cạnh thi thể lại xuất hiện thứ buồn cười thế này”.

Takashima âm thầm đồng ý. Về phần ông thì là ba mươi bảy năm. Kuraishi - người chưa chứng kiến chuyện như thế bao giờ, bắt đầu “đánh chiếm thành lũy cuối cùng”. Ueda Masatsugu chết trong tư thế ngồi co quắp, thân ngã về phía trước.

... Hãy cho tôi thấy khả năng của ông đi.

Kuraishi mở túi, lôi ra một mớ dụng cụ khám nghiệm, nào là đèn pin, nhíp rồi dụng cụ banh miệng. Đầu tiên, ông chiếu đèn pin vào mắt thi thể để nhìn rõ độ vắn đục của giác mạc.

Có tiếng bước chân ở cầu thang. Một cảnh sát khu vực đang xuống để đưa ghi chép về tình hình điều tra cho Takashima. Vừa để ý liếc chừng Kuraishi, Takashima vừa đưa mắt đọc nhanh tập ghi chép.

Ghi chép nói về mối quan hệ tay ba xoay quanh Masatsugu. Ông ta và Suzuki Nami, người đầu tiên phát hiện ra thi thể, đã có mối

quan hệ thân mật với nhau được tầm ba năm. Còn trong vòng nửa năm trở lại đây, Sudo Asayo và Masatsugu mới bắt đầu qua lại. Chắc hẳn mối quan hệ giữa Masatsugu và Nami vẫn đang tiến triển tốt đẹp. Tuy nhiên, vì đã dự đoán được ngay từ đầu nên chuyện này không thu hút sự chú ý của Takashima cho lắm.

Takashima chuyển ánh mắt quay trở lại phía Kuraishi. Ông ta đang bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu vết thương ở phần đầu.

Kuraishi dùng miệng giữ đèn pin, còn hai tay thì vạch tóc của thi thể chỗ vết thương phía bên phải gần đỉnh đầu. Phần da bị rách dài khoảng ba xen-ti-mét...

Trong lúc nhìn chăm chú vào vết thương, Kuraishi khẽ đảo mắt sang hai bên.

... Đã tìm ra rồi đây à.

Ba vết trầy ngoài da khác, chính chúng là yếu tố lớn nhất khiến Takashima phủ nhận đây là một vụ giết người. Kuraishi liệu có nhận ra không. Nếu bỏ sót chỗ đó, Takashima sẽ ngay lập tức ra lệnh điều chuyển ông ta.

Dấu vết chần chừ... Takashima cho là thế. Nói cách khác, đó là “vết thương không dứt khoát”. Từ những vết thương này có thể đi đến kết luận, đây là một vụ tự sát.

Masatsugu đã tự dùng tạ tay đập vào đầu để chấm dứt sinh mạng. Tâm lý chung của những người tự sát là tránh gây tổn thương và đau đớn xác thịt hết mức có thể để được chết một cách nhẹ nhàng. Những người dùng dao lam cắt cổ tay thường không biết phải cắt sâu bao nhiêu mới chết, vì thế trong lúc sợ hãi sẽ để lại một vài vết thương khác. Lần này, nạn nhân quyết định dùng một khối sắt đánh vào đầu mình. Có lẽ ông ta đã khá sợ hãi, do đó đã

thất bại hai, ba lần. Dù tâm đã quyết muốn chết nhưng tay vẫn làm trái ý, khiến cái tạ gây ra những vết trầy trên da đầu. Tuy sau cùng ông ta cũng đạt được mục đích nhưng chắc chắn đó đã là khoảnh khắc vô cùng quả cảm. Suy xét từ tư thế của tử thi, có thể thấy Masatsugu đã quỳ trên sàn nhà, gập lưng, cúi đầu xuống rồi mới quyết chí ra tay.

“Bài thơ ngắn” cũng củng cố thêm cho giả thuyết tự tử.

Sau khi lãnh một vết thương chí mạng vào đầu, có lẽ không ai còn có thể viết chữ. Kể cả có viết được đi chăng nữa, ông ta cũng không đủ sức mà nghĩ được một câu cho có chất thơ văn. Nói tóm lại, trước khi đánh vào đầu, không, trước khi có ý định tự sát, Masatsugu đã viết những dòng chữ này lên sàn.

Tự sát rồi ngụy tạo thành giết người. Phán đoán như thế cũng hợp lý. Vậy thì, chiếc khăn mùi soa rơi ở hiện trường đã được dùng vào việc đó. Nếu chỉ còn sót lại vân tay của Masatsugu trên cái tạ, đây rõ ràng sẽ được coi là một vụ tự sát. Vì thế, cần phải chùi dấu vân tay trước đó đi rồi dùng khăn mùi soa cầm cái tạ đập vào đầu mình.

Tại sao Masatsugu lại chọn cách chết như vậy?

Suy đoán từ nội dung “bài thơ ngắn”, rõ ràng ông ta muốn chuyển hướng nghi ngờ sang cho Sudo Asayo. Nhưng nếu không phải cực kỳ căm ghét ai đó, thì không thể nào làm thế. Hay vì ông ta đang vướng phải một mối quan hệ tay ba? Nếu vậy, động cơ lập bẫy không phải từ phía Masatsugu mà từ Sudo Asayo mới phải. Khó nghĩ ra lý do gì để người có thói trăng hoa một lúc bắt cá hai tay như Masatsugu quyết định tự sát rồi lên kế hoạch đổ tội sát nhân cho Sudo Asayo. Masatsugu mắc bệnh tim nặng. Có khi nào đó chính là chìa khóa để giải quyết vụ này? Vì sinh mệnh của bản thân ngắn

ngủi đến nỗi có vứt bỏ cũng không hề hối tiếc, nên ông ta đã quyết định dùng khoảnh khắc cuối đời để lập nên một cái bẫy. Nghĩ như vậy cũng khá thuyết phục. Phía cảnh sát sẽ tra hỏi Asayo cẩn thận về nội tình giữa cô và ông Masatsugu. Sau khi biết thêm chi tiết, chắc chắn mây mù sẽ sáng tỏ.

Dù sao đi nữa, đây nhất định là một vụ tự sát nguy tạo giết người do chính Masatsugu lên kế hoạch. “Khoai lang” sẽ không bị buộc tội.

Takashima nhìn Kuraishi.

Ông ta vẫn đang quan sát lớp áo len trên lưng nạn nhân bằng kính lúp như để tìm hiểu về phần bụi dính bên trên. Kuraishi còn vén cả áo len, soi kính lúp vào lớp áo sơ mi bên dưới. Lúc này Takashima cũng làm điều tương tự. Tuy chưa rõ nguyên nhân tại sao quần áo dính bụi, nhưng ông cho rằng đó cũng là yếu tố khẳng định đây không phải là một vụ giết người. Nếu đột ngột bị cái tạ đánh vào đầu, ngã về phía trước và tử vong, bụi chắc chắn sẽ không bám vào lưng áo len và áo sơ mi bên trong.

Kuraishi nhờ Yasukawa cởi trang phục nạn nhân, bắt đầu khám nghiệm toàn bộ cơ thể. Cẩn thận đấy. Điều tra như thể liếm sạch cả hiện trường. Có điều...

Thế cũng chưa có gì đặc biệt cho lắm. Điều đó chỉ cho thấy ông ta tận tâm và thành thạo nghiệp vụ thôi. Mà cỡ đó thì Takashima hay những điều tra viên tiền nhiệm cũng có thể làm được.

Kuraishi đã kết thúc quá trình khám nghiệm. Yasukawa, người này giờ toàn phải đứng đợi, bắt đầu nói về tình hình vụ án. Kuraishi đáp lại bằng những câu hết sức hời hợt. Ông đóng chiếc túi đựng dụng cụ khám nghiệm hiện trường lại, ngẩng mặt về phía Takashima.

“Sao rồi?”.

Đáp lại câu hỏi của Takashima, Kuraishi có vẻ chán nản trả lời.

“Là tự sát”.

Takashima gật đầu mỉm cười.

Nói chuyện ngang hàng với cấp trên thế đấy. Ông đang định nổi giận như mọi khi thì cảm giác hài lòng và an tâm lại thắng thế.

Đội trưởng Đội điều tra số 1 Takashima đã thấy được toàn bộ quá trình điều tra. Không nghi ngờ gì nữa, Kuraishi là một điều tra viên hoàn toàn xuất sắc, một người tận tụy với công việc. Takashima hoàn toàn hiểu điều ấy. Nhưng dù vậy, ngài đội trưởng vẫn hoàn toàn không cho rằng Kuraishi đã phát huy thứ tài năng điều tra khác người của ông ta. “Điều tra viên chung thân” chỉ là ảo tưởng mà thôi. Takashima có thể nói với cấp trên về điều này. Họ vẫn có thể đào tạo được nhiều người thay thế Kuraishi. Để Ichinose kế thừa ông ta cũng được đó chứ. Lần này, nếu cậu ta có thái độ giống với Kuraishi, sẽ không có chuyện lên Tokyo hay thăng bậc nữa. Cứ để ở phòng rồi đào tạo thành người thay thế Kuraishi...

“Mà vẫn nên ra lệnh bắt giữ người phụ nữ phát hiện ra thi thể đầu tiên”.

Takashima sửng sốt quay về phía phát ra giọng nói. Kuraishi nhìn ông bằng ánh mắt lạnh băng.

Bắt giữ người đầu tiên phát hiện ra thi thể...?

“Tại, tại sao?”.

Kuraishi không nói không rằng, quay sang gọi Yasukawa.

“Này, người phụ nữ phát hiện ra thi thể đầu tiên là ai ấy nhỉ?”.

“Là Suzuki Nami ạ”.

“Phải rồi. Chính cô ta đã nhốt Masatsugu. Vì thi thể đã trải qua sáu ngày tính từ thời điểm tử vong nên có lẽ cô ta đã ra tay vào tuần trước, ngày có lớp hồi ký”.

“Hiệu trưởng, thật vậy sao?!”.

“Sau khi lớp học kết thúc, cô ta đã dụ Masatsugu vào thư phòng rồi khóa cửa nhốt ông ta ở bên trong. Suzuki Nami gửi tặng mao địa hoàng thì chắc cũng biết ông ta mắc bệnh tim. Bị nhốt trong thư phòng chật hẹp, nhiệt độ phòng chỉ có năm độ, thể nào bệnh tim cũng tái phát. Chính là như thế”.

“Vậy sao! Chắc vì muốn trả thù. Do ông Masatsugu đã bỏ cô Nami mà qua lại với cô Sudo Asayo...”.

“Anh căn cứ vào đâu mà nói thế!” - Takashima giận dữ hét lớn.

Nhốt trong phòng? Bệnh tái phát? Trả thù? Tên này đang nói gì thế hả...

“Anh giải thích rõ ràng cho tôi. Sao anh lại có thể nói Suzuki Nami nhốt ông ta trong phòng chứ?”.

Kuraishi ngoảnh lại nhìn hiện trường.

“Những hiện vật ở đây nói thế đấy. Có tên ngốc nào ngụy tạo giết người mà lại dùng tạ không? Trong thư phòng này, chỉ nó mới có thể trở thành hung khí nên ông ta đành phải dùng. Khăn mùi soa có sẵn trong túi. Bút bi ba màu nằm trong ngực áo. Vì ông ta bị nhốt vào đúng ngày có lớp học, nên bút đó là để sửa bản thảo cho học viên. Masatsugu đã dùng ba vật đó để ngụy tạo thành vụ giết người, do không thể ra ngoài nên đó là những thứ duy nhất ông ta có được trong tay”.

“Thế vẫn chưa phải là lời giải thích. Đôi khi những chuyện như vậy cũng xảy ra chứ”.

“Bình hoa, gạt tàn thủy tinh hay dao đều được. Nếu có thể ra ngoài, ông ta đã được chọn lựa. Dùng khăn tay của nữ giới, chuẩn bị một cây bút dạ để dễ viết lên sàn nhà. Thế nên ngay từ đầu có thể cho rằng đây là ngụy tạo”.

“Cho dù là thế... nhưng mà...”.

“Ông ta muốn cho chúng ta thấy mình bị giết hại nên đã chùi đi dấu vân tay trên núm cửa. Thế mà chỉ chùi dấu vân tay ở phía bên trong. Tại sao lại vậy? Đơn giản thôi. Vì ông ta không thể chùi từ phía ngoài”.

Takashima chết lặng. Toàn bộ tự tin bắt đầu lung lay.

Kuraishi ngưng lại một lúc rồi nói tiếp.

“Còn về phần bụi bẩn. Áo len và áo sơ mi bên trong dính đầy bụi”.

“Thế thì sao...?”,

Đúng là phần bụi bẩn cũng là một câu hỏi. Kuraishi đã giải đáp được điều đó à?

“Nhiệt độ trong thư phòng là năm độ. Masatsugu bị lạnh cóng. Ông ta đã trải sách ra sàn để ngủ. Nhưng vì vẫn lạnh đến độ không ngủ nổi nên ông ta đành nhét lớp sách đầy bụi vào giữa hai lớp áo để giữ ấm cơ thể’.

“Anh suy đoán quá mức rồi”.

“Chuyện bóng đèn cũng vậy. Căn phòng đầy bụi thế này mà bóng đèn lại sạch bóng. Vì Masatsugu đã áp nó vào ngực mình”.

“Cái gì...?”.

“Masatsugu đã chồng một đồng sách lên sàn. Giẫm lên chúng để tháo bóng đèn rồi áp vào người để lấy hơi ấm. Khi bóng đèn nguội, ông ta lắp lại lên trần nhà, bật công tắc cho đèn nóng lên.

Masatsugu đã làm đi làm lại như thế. Ông ta đã lạnh đến mức ấy đấy”.

Takashima run rẩy toàn thân. Hành động của Masatsugu như đang hiện ra trước mắt.

“Nhưng ông ta chỉ chịu được một đêm thôi. Trời lạnh làm cho bệnh tim tái phát. Có lẽ những dấu hiệu đã xuất hiện. Nếu tôi đòi do cơn đau tim bộc phát thì người ta sẽ chỉ coi là bị bệnh mà chết. Trước mắt ông ta là cây ma địa hoàng được tặng từ người phụ nữ đã nhốt ông vào phòng kín. Tuy bột lá cây ma địa hoàng sấy khô có thể chữa được bệnh tim nhưng lá còn xanh lại là chất kịch độc. Masatsugu vướng vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan và rồi đành phải đưa ra quyết định cuối cùng: Ngụy tạo một vụ tự sát trông giống một vụ giết người. Ông ta đã để lại những lời trăng trối nhằm tố cáo Suzuki Nami là thủ phạm...”.

“Khoan đã!”.

Takashima bừng tỉnh.

“Masatsugu đã chỉ đích danh Sudo Asayo cơ mà. Đâu phải Suzuki Nami?”.

Kuraishi tặc lưỡi phản đối.

“Sếp vẫn chưa hiểu à. Masatsugu lo rằng Nami sẽ là người đầu tiên phát hiện ra thi thể. Cô ta sẽ nhanh chóng xóa đi tên mình. Thế nên ông ta đã vắt óc để viết ra những dòng cuối cùng”.

“Anh nói nhằm gì thế hả?”.

Takashima vội vàng lật sổ ra xem.

Khi thời khắc đến

Sudo khoai lang

Khiến tôi cảm hận

“Anh nói thử xem, bài thơ ngắn này còn có cách hiểu nào khác ư?”.

“Thơ tạ thế... Chẳng phải chính sếp nói việc điều tra cũng giống vậy à?”.

“Đúng. Thì sao?”.

“Thì đây. Đó thực sự là một bài thơ tạ thế”.

Kuraishi lấy bút ra, gạch một đường vào bài thơ ngắn trong sổ Takashima.

Vốn dĩ bài thơ này được viết thành hai hàng trên dưới. Hàng trên là *Khi thời khắc đến Su* và hàng dưới là *Do khoai lang khiến tôi cảm hận*.

Takashima đọc đi đọc lại trong miệng như nhẩm thần chú, mãi một lúc sau, ông mới “A” lên một tiếng.

Khi thời khắc đến Su là *Ji-ki-ta-ri-su*. Câu này còn có thể đọc là “mao địa hoàng”.

Thế nhưng, câu thơ dưới là...?

Kuraishi viết cạnh câu *Do khoai lang* một cụm từ khác: “Căn bệnh không chữa trị được”...

Tôi ghét cả căn bệnh không trị được bằng mao địa hoàng^[11]

Takashima không nói nên lời.

Có thể hiểu mao địa hoàng ở đây thay thế cho Suzuki Nami, thêm nữa, ông đã lòng ghép cả nỗi cảm hận đối với căn bệnh quái ác của bản thân - căn bệnh đã bị lợi dụng để phạm tội, quả thật đây chính là “bài thơ tạ thế”.

Kuraishi bước lên cầu thang.

Takashima dõi theo bóng lưng của người cấp dưới trong thình lạng.

Hình ảnh những người đã khuất ông từng điều tra trước kia bỗng vụt qua trong đầu. “Quý ông hoàn hảo” - Takashima tự hỏi, biệt danh mà mọi người gán cho mình này, liệu đã từng đúng hay chưa.

Màn đêm buông xuống.

Trong căn hộ một phòng mờ tối, Ichinose đang ngồi xếp bằng ở chính giữa. Dù toàn thân mệt mỏi nhưng đầu óc anh vẫn suy nghĩ thông suốt.

Anh đã chạm tay vào kết luận duy nhất. Ichinose sẽ đối mặt với “bài kiểm tra lại”.

Phía cảnh sát đã chuyển thi thể đến nhà xác. Thay vào đó, trước mắt Ichinose bây giờ là chậu hoa xác pháo.

Đột nhiên, căn phòng bừng sáng. Anh quay người lại thì thấy khuôn mặt góc cạnh của Kuraishi, ông đang dựa vào tường.

“Này, cậu hiểu chưa, Ichi?”.

“Rồi, thưa điều tra viên”.

Ichinose đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Kuraishi.

“Tôi đã xem lại chi tiết hoa xác pháo bị rụng. Tôi đã hỏi thử những người ở chợ thì được biết hoa xác pháo không chịu được thời tiết khô hanh. Gần đây trời cực kỳ lạnh, gió bắc thổi mạnh càng khiến không khí khô hơn. Thêm vào đó, do bật máy sưởi suốt nên hoa càng rụng nhiều”.

“Tiếp tục đi”.

Ichinose lấy một túi nhựa nhỏ đựng di vật của nạn nhân. Bên trong là một đầu lọc thuốc. Một phần đầu lọc đã chuyển sang màu nâu đậm.

“Không biết có phải do bị lở loét vì kali xyanua hay không nhưng môi của Tsutsui Michiya cũng bị khô và bong tróc nặng. Khi nằm hút thuốc, da môi anh ta bị bong ra nên trên đầu lọc mới dính vết máu. Không lâu sau đó, Koderu Yuko tới chơi. Thấy đầu thuốc có dính màu đỏ tươi, cô nghĩ Michiya có người phụ nữ mới nên thất vọng và quyết định ra tay... Tôi nghĩ thế”.

Bầu không khí trầm mặc trong giây lát.

Kuraishi liếc nhìn tay Ichinose. Ở đầu ngón út tay trái anh có quần băng keo cá nhân.

“Cậu đã làm thử rồi à?”.

“À, dạ vâng... Tầm ba tiếng sau sẽ chuyển sang màu nâu đậm”.

“Ba tiếng à. Thế thì có khả năng lúc ở trong phòng này, cô ta đã nhận ra đó là vết máu rồi chứ nhỉ. Nếu chú ý, cô ta đã không ra tay để cả hai cùng chết vào đêm qua chứ?”.

“Có lẽ là... Koderu Yuko dù có chú ý nhưng vẫn muốn ra tay”.

Ichinose hình dung lại gương mặt lúc chết của Koderu Yuko. Có một nụ cười nhẹ trên gương mặt thanh thản đó...

“Làm tốt lắm”.

Nói vồn vện mấy từ như thế, Kuraishi bước về phía cửa. Bỏ lớp ni lông bọc giày ra, ông quay lại nói với anh.

“Khi nào đi uống ở Ginza nhớ gọi điện rủ tôi đấy. Tối nào cũng uống ở quán bar vùng quê này, khéo ruột gan tôi hỏng mất thôi”.

Ichinose như thấy khóe môi ông nhếch lên thành một nụ cười.

“Điều tra viên...”.

Mừng vui. Hay buồn bã. Anh đã quyết tâm rồi... Cảm giác tự tin tràn đầy trong lồng ngực, Ichinose nhìn theo bóng lưng người cấp trên hòa vào ánh hoàng hôn.

Món quà chia tay



Trận sấm đầu xuân lúc xế chiều kéo theo cơn mưa xối xả như trút nước chứ không chỉ lác đác chút mưa phùn.

Komatsuzaki Shuichi đẩy chiếc kính lão lên trán, tra thuốc vào đôi mắt đã mờ nhòe rồi từ từ ngả lưng vào ghế. Tiếng mưa làm xáo động tâm trạng con người không vào được đến đây. Dinh thự này của trưởng phòng hình sự tuy đã cũ nhưng lại là một công trình kiên cố. Vô số thùng các tông được chất đống ở hành lang đối diện khu vườn cũng góp phần chặn lại tiếng mưa. Đầu tuần sau ông sẽ chuyển đi. Đã bốn mươi hai năm ông cố gắng cống hiến cho ngành. Ngày ông rời khỏi Sở cảnh sát tỉnh L đang cận kề.

Tuy nhiên, Komatsuzaki lại đang suy nghĩ về việc khác.

Có lẽ người đó đã mất rồi...

Trên bàn và xung quanh chiếu, những tấm thiệp chúc mừng năm mới và các tấm bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè đã được phân loại theo từng năm chất đống như núi. Để chuẩn bị cho việc chuyển đi, ông đã nghỉ năm ngày phép. Và hôm nay, cũng là ngày nghỉ cuối cùng, ông đã quyết định dành toàn bộ thời gian để sắp xếp đống bưu phẩm. Ngay khi vừa từ chức, ông sẽ phải gửi luôn thiệp cảm ơn đi khắp nơi. Vì thế mà hiện giờ, Komatsuzaki đã nghĩ đến việc cẩn thận lập một danh sách đầy đủ những cái tên, nhưng ngoài ra, ông vẫn còn một mục đích khác.

Hàng năm, thiệp chúc mừng năm mới và bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè chỉ ghi “Huyện Kiriyaama” đều được gửi đến chỗ ông.

Trước đây, Komatsuzaki không hề bận tâm đến việc này. Khi thử lội ngược dòng thời gian để tìm hiểu, ông biết được rằng những tấm thiệp chúc mừng năm mới và các tấm bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè không rõ người gửi ấy đã đến nhà ông từ mười ba năm trước, không thiếu năm nào. Từ năm ngoái, hiện tượng này bị gián đoạn. Thiệp chúc mừng năm mới vẫn được gửi đến nhưng bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè thì không. Năm nay, thiệp năm mới cũng không còn tới. Dù đã thử ngấm nghĩa kỹ bọc thiệp ấy đến hai lần nhưng ông vẫn không thể biết được ẩn ý của hai chữ “Huyện Kiriyaama” được viết tay của cùng một người ấy.

Chắc là người đó đã mất rồi. Người đó đã không đợi được đến mùa hè năm ngoái...

Mặc dù cũng có ý kiến cho rằng người gửi đã thôi không gửi thiệp nữa, nhưng ngay từ đầu Komatsuzaki đã loại bỏ khả năng này. Đó là linh cảm nghề nghiệp. Cũng có thể tuổi sáu mươi của ông đã tự ý diễn giải rằng “bất vô âm tín” nghĩa là “đã chết”.

Mà rốt cuộc thì đó là ai...?

Một người làm cảnh sát hình sự lâu năm chắc chắn sẽ có một hoặc hai ngăn kéo đầy ắp thư cảm ơn được gửi tới từ những tội phạm đã phục hồi nhân cách hoặc người thân của họ. Đương nhiên cũng có trường hợp ngược lại. Ông phải sẵn sàng mở các bưu phẩm đầy ác ý được gửi tới từ những kẻ nặc danh trong bóng tối với vô số tổn thương đem lại. Nguyên rủa. Hăm dọa. Căm hận. Thông báo sẽ bị xã hội đen tính sổ... Trước đây, ông cũng từng nhận được những tấm thiệp chúc mừng năm mới viết “mừng năm mới tang thương”, làm bầu không khí đoàn viên ngày mừng một Tết như bị đông cứng.

Rốt cuộc thì Komatsuzaki vẫn muốn gỡ được nút thắt. Không biết một loạt các tấm bưu thiếp gửi đến trong suốt mười ba năm nay là lời cảm ơn hay có tà tâm đây. Hoặc chúng được gửi tới với một ẩn ý khác nữa.

Komatsuzaki bắt đầu gói ghém lại hai mươi lăm tấm bưu thiếp đã lấy ra.

Những tấm thiệp năm mới hay bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè đều là do bưu điện phát hành. Mặt ngoài là lời chào năm mới được in sẵn theo hợp đồng để bán ở các cửa hàng tiện lợi và không hề có dòng viết tay nào cả. Tuy nhiên địa chỉ và tên người nhận trên bất cứ tấm bưu thiếp nào cũng được viết tay. Ngoài ra, ở khoảng trắng để ghi địa chỉ và tên người gửi chỉ có mỗi một dòng “Huyện Kiri-yama”. Đó là những nét chữ khá góc cạnh, nguệch ngoạc và không thể phân định tuổi tác. Cũng khó đoán được là nam hay nữ. Nhìn từ bề ngoài, ông cảm thấy nó rất giả tạo. Giống như người viết cố tình viết bằng tay không thuận vậy...

Komatsuzaki khoanh tay rồi nhắm mắt lại.

Phụ nữ. Suy nghĩ của Komatsuzaki thường bắt nguồn từ đó. Nhờ sự hăng hái trong các vụ án có phụ nữ là chủ mưu mà ông đã được gắn với biệt danh “Komatsuzaki sát gái”.

Những tấm bưu thiếp này là thế nào đây.

Một người phụ nữ đã gửi chúng. Ông có cảm giác như vậy.

Trong một khoảng thời gian dài những mười ba năm, các tấm bưu thiếp vẫn được gửi đến không thiếu một tấm nào. Kiên trì. Bền bỉ. Nghiêm túc. Những đức tính này thuộc về đấng mày râu thì phù hợp hơn. Tuy nhiên, người đó lại là phụ nữ. Ông có cảm giác các t

bào trong cơ thể mình sục sôi giống như trong nhiều vụ án trước đây, khi suy đoán rằng phụ nữ là hung thủ.

Komatsuzaki mở mắt.

Không bàn đến chuyện nam nữ thì manh mối để tìm ra người gửi cũng chẳng có gì khác ngoài “Huyện Kiriyaama”.

Những tấm bưu thiếp này không hoàn toàn là nặc danh. Chúng cổ tình được ghi tên huyện, nên dù cho đây là lời cảm ơn hay ác ý, thì dường như người gửi vẫn muốn Komatsuzaki biết gì đó thông qua manh mối duy nhất này. Trên thực tế, “Huyện Kiriyaama” có tồn tại. Đó là vùng nông thôn ở phía bắc của tỉnh, được hình thành từ ba thị trấn và làng mạc. Tìm hiểu sâu hơn thì vô cùng, nhưng có vẻ người gửi đúng là dân sống ở huyện này. À không, có thể thu hẹp hơn được nữa. Dấu bưu điện trên bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè, cái nào cũng là “Nam Kiriyaama”. Điều đó có nghĩa, người này là người của làng Kiriyaama thuộc huyện Kiriyaama, hơn thế nữa lại đang sinh sống ở khu vực phía nam. Những suy nghĩ ấy cứ chạy trong đầu Komatsuzaki. Ông bèn đánh thức ký ức trong quá khứ.

Không có gì cả. Không có một gương mặt ẩn tượng nào.

Vốn dĩ ông không hề nhớ rằng mình đã còng tay người nào liên quan đến làng Kiriyaama. Ông cũng chưa từng làm việc ở đồn cảnh sát Kiriyaama. Hồi trẻ, Komatsuzaki đã đặt chân đến làng này vài lần để hỗ trợ điều tra vụ án, tuy nhiên ông chỉ tham gia vào nhóm điều tra thoáng qua tại các nhà chứ không làm những nhiệm vụ chuyên sâu cần trao danh thiếp cho người dân địa phương. Nói thẳng ra, ông hoàn toàn không có bất cứ một ký ức nào về lòng biết ơn hay niềm căm hận từ đây cả. Vậy thì phải chăng, cả người gửi lẫn Komatsuzaki đã gặp nhau ở một nơi khác và hiện tại người gửi đang sống tại làng Kiriyaama? Nếu thế, đây quả thực là một câu

chuyện mơ hồ. Cuộc đời làm hình sự của ông đã kéo dài suốt bốn mươi hai năm qua. Căn phòng ký ức mà ông cần phải kiếm tìm trong đó quá rộng.

Cũng không hẳn...

Komatsuzaki chớp chớp đôi mắt đang nhìn lên không trung.

Một trưởng phòng hình sự sẽ không gặp khó khăn trong việc điều tra người gửi. Kiriya là một ngôi làng nhỏ với dân số chưa đến bốn nghìn người. Dù vậy, số lượng người chết trong một năm cũng rất lớn. Kể cả thế, chỉ cần nhờ cấp dưới điều tra tất cả những người đã mất trong khoảng từ tháng một đến tháng bảy năm ngoái là được. Một khi có bút tích trùng khớp với “Huyện Kiriya” thì có thể đưa ra khẳng định. Nếu muốn chắc chắn hơn nữa, kể cả lấy dấu vân tay...

Ông tự cười vào mặt mình một cái.

Vớ vẩn thật. Ai lại dùng cấp dưới cho một việc như vậy chứ.

Mặc dù đã bỏ ngay suy nghĩ ấy nhưng một khuôn mặt xã hội đen với vết rạch trên má vẫn nảy lên trong đầu Komatsuzaki.

Đó là điều tra viên Kuraishi thuộc Đội điều tra số 1, người vẫn được gọi bằng cái tên là “Điều tra viên chung thân”.

Khuôn mặt của Kuraishi hiện lên có nghĩa là Komatsuzaki đã nghĩ đến khả năng về một cái chết bất thường. Người gửi không chết một cách tự nhiên. Hoàn toàn có khả năng đó. Nếu vậy thì năm ngoái, Kuraishi đã “đối mặt” với người gửi.

Tiếng chuông cửa át đi dòng tưởng tượng đang lớn dần. Komatsuzaki đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường. Đã tám giờ tối. Ông đứng dậy rồi thắt lại đai áo kimono của mình. Theo thói quen bấy lâu nay, trong khoảng thời gian ngắn đi trên hành lang, não ông sẽ phân

loại thông tin: Những thông tin có thể nói và những thông tin phải che giấu.

Tuy nhiên, người đang mặc com lê đứng trước hiên nhà kia lại không phải là phóng viên.

“Xin lỗi vì đã làm phiền ngài vào giờ này. Tôi là Murata ở ngân hàng Nanohana. Hôm qua tôi đã gọi điện đó ạ”.

Họ muốn ông gửi tiền lương hưu. Khoảng nửa tháng nay ông đã tiếp đến hơn mười lần những cuộc ghé thăm như thế này. *Những ngân hàng thành phố có tiếng tăm sẽ thường xuyên đến đây* - lời của vị cấp trên đã nghỉ hưu năm ngoái là thật.

“Rất tiếc nhưng tôi đã quyết định sẽ gửi tiền vào ngân hàng L rồi”.

“Vâng. Tôi biết điều đó. Các viên chức cũng như cảnh sát tỉnh đều là khách hàng của họ. Tuy nhiên, ngân hàng chúng tôi cũng là một gợi ý cho loại bảo hiểm tiền gửi này nên kính mong ngài hãy cân nhắc đến việc phân chia tài sản...”.

Nếu anh ta bị mưa làm cho ướt hết thì có lẽ ông buộc lòng phải mời vào nhà, tuy nhiên thật không may cho anh nhân viên này là bầu trời lại lấp lánh ánh sao giống như cơn mưa tầm tã lúc nãy chẳng hề tồn tại.

Komatsuzaki lịch sự từ chối rồi đóng cửa. Trên đường lên nhà, ông dừng bước rồi lắng tai nghe một lúc, tuy nhiên không có tiếng giày nào đến gần dinh thự ngay sau anh nhân viên vừa rồi.

Hôm nay là ngày hai mươi bảy tháng ba. Có lẽ đám phóng viên đi đêm đã tuân thủ “khoảng thời gian thỏa thuận giữa những người quân tử”. Các tòa soạn đã thông báo rằng họ sẽ hạn chế săn tin vào ban đêm và sáng sớm từ Komatsuzaki. Chỉ còn bốn hôm nữa là đến

ngày ông về hưu. Trong khoảng thời gian đó có hai ngày thứ bảy và chủ nhật nên trên thực tế, Komatsuzaki sẽ chỉ có mặt tại Trụ sở cảnh sát tỉnh vào ngày mai và một ngày đầu tuần nữa mà thôi. Các phóng viên hẳn cũng sẽ cảm thấy áy náy nếu gõ cửa dinh thự của một cán bộ sắp nghỉ hưu khi mà thời khắc ấy chỉ còn được tính bằng giây, và rồi sấn tới với những câu như “Hãy cho tôi phỏng vấn độc quyền” hay “Ông hãy để lại một món quà có giá trị trước khi nghỉ hưu”.

Đột nhiên, một nỗi buồn len lỏi trong trái tim Komatsuzaki.

Một bánh răng mới đã chuyển động. Suy nghĩ của những phóng viên đó đã đổi thay. Họ đang chăm chỉ chạy đến chỗ của Tazaki. Anh ta là người sẽ nhậm chức trưởng phòng hình sự nhiệm kỳ tiếp theo.

Komatsuzaki quay trở lại phòng khách. Đến lúc này, ông thực sự thấm mệt với đồng thùng các tông được chất đầy ngồn ngộn kia. Mấy năm trước, ông đã luôn suy nghĩ về nơi mình sẽ sống ẩn dật sau khi nghỉ hưu và bắt một đơn vị thi công quen biết làm cho ông đến cả bản vẽ, nhưng vào năm kia, Yoshie đã qua đời vì mắc bệnh nên ông đã thôi ngay ý định đó. Một người đang làm hướng dẫn viên du lịch như Akihiko, hẳn trong đầu sẽ không có ý niệm quay về, còn Mika thì đã chuẩn bị tinh thần cho việc định cư ở nhà chồng tại Sendai. Đi đến kết luận rằng xây nhà cũng chẳng để làm gì nên ông đã chuẩn bị thuê một căn nhà nhỏ ở ngoại ô thành phố. Mặc dù cấp dưới vẫn cùng nhau giúp Komatsuzaki chuyển nhà, nhưng có vẻ ông sẽ tốn khá nhiều thời gian để tháo dây buộc đồng thùng các tông chất cao như núi rồi sắp xếp chúng ở nhà mới. Mà không, ông có thời gian, có đến dư dả kể từ bây giờ.

Komatsuzaki ngồi xuống ghế, chăm chú nhìn vào dòng chữ “Huyện Kiriyaama”.

Ông nản lòng.

Ngay từ ban đầu, Komatsuzaki đã quyết tâm phải xác định cho được chủ nhân của những tấm bưu thiếp không rõ người gửi này, thành thử ông không còn cách nào khác ngoài lấy danh nghĩa là chuẩn bị cho việc chuyển nhà để có một khoảng thời gian riêng tư. Ông nghỉ liên tục năm ngày. Yoshie mà còn sống, hẳn sẽ mắt tròn mắt dẹt cho xem.

Komatsuzaki đã làm công việc điều tra các vụ án hình sự cùng với lòng nhiệt huyết. Dù lặp đi lặp lại không ít thất bại, nhưng nhờ trời ban cho nhiều may mắn mà ông đã leo lên được chức vụ cao nhất của Phòng hình sự. Trên thực tế, đây là lần đầu tiên sau một phần tư thế kỷ, có một người một lòng một dạ cống hiến hết mình cho các vụ án ở cảnh sát tỉnh L ngồi được vào ghế trưởng phòng. Những người làm hình sự lão làng vẫn luôn bị đám ưu tú xuất thân từ công an hay chuyên ngành quản lý đề đầu cưỡi cổ trong nhiều năm, đã hét lên vì sung sướng. Lãnh đạo công tác điều tra trên cương vị trưởng phòng hình sự hai năm nay, ông đã dành tất cả tâm huyết vào việc làm sao để kết thúc được các vụ án. Giết người. Trộm cắp. Phóng hỏa. Tham nhũng. Phần lớn các vụ án đều là như thế. Ông không còn một chút tiếc nuối nào. Ông có thể hãnh diện rời khỏi buồng dành cho trưởng phòng.

Tuy nhiên...

“Huyện Kiriyaama”. Dù thế nào, Komatsuzaki cũng vẫn bận tâm tới chuyện này. Có lẽ đây là vụ cuối cùng khi vẫn còn tại vị của một người đàn ông đã luôn dốc hết sức lực cho các vụ án.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự yên ắng đang ngập tràn trong tâm trí ông.

Komatsuzaki đứng lên đi về phía điện thoại. Dù không nghĩ rằng đã có vụ án xảy ra nhưng tay ông vẫn thắt lại đai của chiếc kimono.

Đó là điện thoại từ Takashima, đội trưởng Đội điều tra số 1 của Trụ sở.

“Trưởng phòng. Có một vụ giết người ở thị trấn Hori”.

Ánh đèn pha xé tan màn đêm. Chiếc xe chuyên dụng của trưởng phòng đi về phía tòa nhà Trụ sở cảnh sát tỉnh L với tốc độ khá cao.

Tại một căn hộ nằm ở thị trấn Hori bên trong thành phố, một nữ sinh viên đại học hai mươi tuổi bị bóp cổ đến chết. Không rõ hung thủ là ai.

Thật thủ đoạn. Cả vụ về những tấm bưu thiếp lẫn mọi suy nghĩ đầy sâu lắng trong Komatsuzaki đều bay biến đi đâu mất.

Thật không coi ai ra gì. Một thoáng bất an vụt qua lồng ngực ông. Còn bốn hôm nữa là đến ngày ông nghỉ hưu. Nếu tới lúc đó mà không tìm ra hung thủ, ông sẽ vừa được ca tụng là “Komatsuzaki sát gái”, vừa trở thành đề tài bàn tán không ngừng của đám hình sự, rằng mình là vị trưởng phòng không may mắn khi vào thời khắc cuối cùng trong sự nghiệp lại phải gánh vác một vụ án gay go chưa được giải quyết.

Komatsuzaki đã đến Trụ sở. Từ bãi đỗ xe dưới lòng đất, ông đi thang máy lên phòng của Đội điều tra số 1 ở tầng năm. Tất cả đèn điện trong phòng đều sáng choang như để cổ vũ các điều tra viên. Tuy nhiên, không chỉ nhóm điều tra chuyên về tội phạm bạo lực mà đến cả đội trưởng Takashima cũng đã phi đến hiện trường, chỉ còn phó phòng Tsuda và một vài nhân viên hành chính đang ngồi ở phòng ngoài.

“Các cậu vất vả rồi!”.

Komatsuzaki dùng tay ra hiệu cho Tsuda đang đứng lên và liếc nhìn quyển sổ ghi chép ở trên bàn.

Người bị sát hại là Yamafuji Shoko. Hai mươi tuổi. Cô là sinh viên năm hai Khoa Tiếng Anh của Đại học Nữ sinh tỉnh L. Địa điểm là phòng 102 tòa Heights Nakamura.

“Tình hình thế nào rồi?”.

“Vẫn như báo cáo ban đầu ạ. Đội trưởng sẽ có thêm chi tiết sớm thôi thưa...”.

Khi Tsuda đang nói dở câu thì điện thoại bàn đổ chuông. Komatsuzaki vừa kéo chiếc ghế bên cạnh sang vừa nhắc ống nghe lên.

“Sau đây là các chi tiết đã được làm rõ cho đến thời điểm hiện tại”.

Takashima lúc nào cũng truyền đạt bằng giọng điềm tĩnh.

“Nạn nhân Yamafuji Shoko bị bóp cổ trong tư thế nằm ngửa trên giường. Mặc dù không có dấu vết bạo hành nhưng quần áo lại vô cùng xộc xệch và cánh tay có nhiều vết trầy xước. Trên khuôn mặt cũng có nhiều dấu vết bị đánh đập. Bên giường có rơi một quyển tạp chí phụ nữ. Hung thủ đã đột nhập vào phòng với mục đích bạo hành và tấn công người bị hại đang đọc tạp chí trên giường. Vì nạn nhân làm ồn nên hắn đã ra tay sát hại”.

“Rồi. Tiếp tục đi”.

“Hiện tại các nhân viên đang thu thập dấu vân tay, nhưng ngoài giường ra, trong phòng không có vết ấu đả, mọi thứ vẫn giữ nguyên. Giai đoạn hiện nay, chúng tôi cũng chưa phát hiện thấy vật dụng nào được nghi là do hung thủ để lại. Tuy nhiên, chiếc áo sơ mi mà nạn nhân mặc trên người lại dính một chút bụi”.

Bụi...?

Có lẽ đó là bụi bắn dính trên quần áo của hung thủ, đã rơi xuống khi hắn tấn công nạn nhân.

“Là bụi gì?”.

“Bụi thông thường. Là bụi dạng bột có màu nâu giống loại tích trên tủ quần áo thôi ạ”.

“Chuyển cho bên giám định đi. Đừng quên lấy mẫu bụi trong phòng”.

“Vâng thưa sếp”.

Có lẽ do đang truyền đạt chỉ thị cho bên giám định nên giọng nói của Takashima chỉ còn văng vẳng, một lúc sau mới quay trở lại như cũ.

“Xin lỗi trưởng phòng. Tôi đây. Thời gian gây án nằm trong khoảng từ bảy giờ đến bảy giờ năm mươi phút tối. Chưa rõ hắn đột nhập từ đâu...”.

“Chờ chút. Thời gian gây án cũng tương đối rõ ràng đấy nhỉ”.

“Có thể xác định một cách chính xác ạ. Lúc sáu rưỡi khi trời đổ mưa, mẹ của nạn nhân sống cách đó khoảng hai cây số đã gọi điện thoại cho nạn nhân. Bà ta nói do trời mưa như trút nước nên đã dặn con đóng cửa sổ cẩn thận. Cuộc gọi kết thúc ngay sau khi bản tin bảy giờ bắt đầu”.

Nạn nhân vẫn còn sống cho đến lúc ấy.

“Sau đó, bà mẹ gọi thêm một cuộc điện thoại nữa vào lúc bảy giờ năm mươi phút. Khi này trời vừa lúc hết mưa. Tuy nhiên, con gái bà không trả lời. Cứ cách năm phút bà lại gọi ba lần, thế nhưng nạn nhân vẫn không nghe máy. Vì lo lắng nên bà đã lái ô tô đến căn hộ và phát hiện ra xác con gái mình. Bối cảnh vụ án là như thế”.

Bảy giờ năm mươi phút, nạn nhân đã chết. Do vậy có thể xác định được thời gian gây án là từ bảy giờ đến bảy giờ năm mươi phút tối. Tuy nhiên, đó là trong trường hợp bà mẹ không nói dối. Đôi khi, đây chính là bước ngoặt xem vụ án có thể được giải quyết hay chưa.

Phụ nữ... Trước hết, Komatsuzaki sẽ bắt đầu tháo nút thắt từ đây.

“Tại sao bà mẹ lại gọi điện thoại lúc bảy giờ năm mươi?”.

“Bà ấy bảo là định hỏi con xem mưa có hắt vào từ cửa sổ hay không”.

“Căn hộ có cũ không?”.

“Xây được hai năm ạ”.

“Cậu bảo là khoảng cách giữa căn hộ và nhà mẹ nạn nhân là hai cây số hả?”.

“Đúng thế ạ”.

“Tại sao họ lại không sống chung nhà?”.

“Năm ngoái bà mẹ tái hôn nên người bị hại cũng nhân đó mà chuyển ra sống ở căn hộ ngoài”.

“Không được cớm lành canh ngọt lắm nhỉ”.

“Tôi cũng không biết. Giờ tôi đang cho hai nhóm đi kiểm tra khu vực xung quanh nhà bà mẹ”.

“Điều thêm hai nhóm nữa đi. Nhớ phải thật tế nhị. Hiện tại họ là bậc cha mẹ vừa mới mất đi con gái đây”.

“Tôi biết rồi thưa sếp”.

“Vậy ông bố mới là người như thế nào?”.

“Ông ta là chủ một tiệm mát xa thư giãn. Ba mươi một tuổi. Kém bà mẹ mười một tuổi”.

Ngay lập tức, trong đầu Komatsuzaki đã hình dung ra “bức tranh”.

Bà mẹ quá yêu người cha dượng trẻ tuổi. Người cha dượng lại quan tâm đến cô con gái. Cường hiếp. Cô con gái chuyển ra ở riêng. Người cha dượng đến tận căn hộ cưỡng ép cô quan hệ. Nạn nhân kháng cự. Bị sát hại. Bằng chứng ngoại phạm do hai vợ chồng âm mưu ngụy tạo...

Komatsuzaki dừng lại một vài giây.

Các tế bào của ông không sôi sục. Một chút cũng không. Có vẻ như “bức tranh” này dở quá.

“Thế còn tiền bảo hiểm cho nạn nhân?”.

“Sắp được xác nhận ạ”.

“Tốt lắm. Còn gì nữa không?”.

“Hiện tại không rõ lối đột nhập. Cả cửa ra vào lẫn cửa sổ, tất cả đều khóa”.

“Liệu có khả năng đã dùng chìa dự phòng không?”.

“Cũng có khả năng đó ạ”.

Vậy có thể là người yêu, người quản lý căn hộ, người mẹ và cha dượng...

“Hiện tại chỉ tìm thấy dấu giày tại bậc cởi giày của bà mẹ đã lao ngay tới hiện trường, nhưng tôi sẽ bảo bên giám định làm lại một lần nữa. Khóa cửa sổ rất chặt nên có khả năng chìa dự phòng đã được sử dụng”.

“Không phải vậy đâu”.

Giọng nói của Takashima bị lấn át bởi một giọng nói khác. Từ bên ngoài, ai đó đã chen ngang vào câu chuyện.

Chẳng cần phải nghĩ cũng biết. Ngoài điều tra viên Kuraishi ra, còn có ai dám phủ định ý kiến của đội trưởng Đội điều tra số 1 - người chỉ huy cao nhất ở hiện trường kia chứ.

Nháy mắt, dòng chữ “Huyện Kiriya” lại hiện lên trong tâm trí Komatsuzaki. Các tế bào trong cơ thể ông sục sôi như đang xô xát với nhau.

Phụ nữ... Cái chết bất thường...

Komatsuzaki sửng người.

“Cậu làm cái quái gì thế?”.

Ông quát vào trong điện thoại để xua tan đi ảo tưởng kia.

Không ai trả lời. Takashima dường như đang tranh luận gay gắt với Kuraishi. Anh ta trả lời bằng giọng giận dữ. Những từ ngữ ngắt quãng thấp thoáng lọt vào tai ông.

Đừng nói nữa... Hãy thử nhìn đi... vết ầm... Dấu chân... Mưa... Bụi... Trần nhà...

“Xin lỗi, tôi sẽ gọi lại sau”.

Takashima nói nhanh rồi ngắt điện thoại.

Komatsuzaki mất bình tĩnh.

Trần nhà...? Là ý gì?

Gần ba mươi phút sau, điện thoại trên bàn lại reo lên.

“Tôi xin lỗi chuyện vừa rồi”.

Giọng của Takashima trầm xuống một cách bất thường.

“Đã xác định được nghi phạm. Xin sếp hãy ra lệnh bắt giữ khẩn cấp”.

Komatsuzaki kinh ngạc.

“Bắt ai?”.

“Một kẻ hành nghề tự do tên là Satake ở phòng 101, bên cạnh phòng nạn nhân”.

“Cậu căn cứ vào đâu?”.

“Tám ván trên trần nhà ngăn cách giữa hai phòng đã bị phá ra”.

“Nghĩa là sao?”.

“Khi bọn tôi xông vào phòng của Satake, hắn ta đang run rẩy trong nhà vệ sinh. Hắn ta nhanh chóng thừa nhận việc đột nhập cũng như sát hại nạn nhân”.

Takashima tiếp lời với giọng đều đều.

Mục đích gây án là bạo hành. Satake trước đó đã để ý đến Yamafuji Shoko ở phòng kế bên. Hắn ta lên kế hoạch đột nhập vào phòng của Shoko thông qua trần nhà rồi thực hiện kế hoạch đó vào hôm nay. Sau khi leo lên trần nhà từ tủ âm tường phòng mình, hắn lợi dụng tiếng mưa như trút, dùng xà beng rút đinh khỏi tám vách, tháo tám vách ra, xê dịch phần vách phía bên trên tủ tường phòng Shoko rồi lén vào bên trong. Tiếp theo, hắn tấn công Shoko khi cô đang đọc tạp chí trên giường. Dường như hắn đã định lột quần áo nạn nhân, tuy nhiên vì bị kháng cự quyết liệt nên hắn đã đập vào mặt cô. Dù vậy, hắn vẫn không ngăn được tiếng la hét của Shoko nên đã quyết định siết cổ nạn nhân.

“Vết bụi trên áo sơ mi của nạn nhân được cho là bụi dính lên trang phục của Satake khi hắn bò trên trần nhà và đã rơi xuống lúc hắn tấn công nạn nhân. Hiện nay bọn tôi đang lấy mẫu bụi trên trần nhà để giám định”.

Komatsuzaki ậm ừ.

Tất cả là suy luận của “Điều tra viên chung thân” đây mà.

Tuy nhiên, có hai chỗ ông vẫn chưa hiểu.

“Chắc chắn hai người họ biết mặt nhau vì ở hai phòng sát nhau. Vậy nghĩa là, ngay từ đầu Satake đã có ý định giết người hay sao? Nếu bị nạn nhân bạo hành kiện thì chẳng phải hắn sẽ không thể chạy trốn à?”.

“Satake mang theo điện thoại có máy ảnh đột nhập vào phòng nạn nhân. Hắn định chụp ảnh khỏa thân của nạn nhân rồi dùng những tấm ảnh đó để bịt miệng cô. Hắn đã khai như thế”.

“Tôi hiểu rồi. Bảo Kuraishi nghe máy đi”.

Ông muốn hỏi trực tiếp về điểm nghi vấn còn lại.

Takashima gọi Kuraishi, sau đó có tiếng chuyển ống nghe.

Tuy nhiên, không có thanh âm nào phát ra.

“Komatsuzaki đây”.

Ông vừa lên tiếng để phá vỡ sự im lặng thì một giọng nói quen thuộc đáp lại.

“Trưởng phòng, ngài vẫn còn ở đây à”.

“Cậu chào hỏi tôi thế hả? Tôi vẫn đang chức cho đến ngày ba mươi một đây”.

“Ừ nhỉ”.

“Từ ngày mừng một cậu nên chú ý đến lời ăn tiếng nói. Tazaki là gã cực kỳ khó chịu với kiểu ăn nói như thế đấy”.

“À vâng, tôi nhớ rồi”.

“Bỏ qua đi, nói tôi nghe xem. Tại sao cậu lại chú ý đến căn phòng kế bên?”.

Đó là điểm nghi vấn duy nhất còn chưa được tháo nút.

“Trong phòng không có mưa”.

“Mưa... trong phòng...?”.

Kuraishi tắc lưỡi như đang muốn nói “Sếp không hiểu à?”.

“Thời điểm gây án là lúc cơn mưa đang to như trút nước. Nếu từ bên ngoài giương ô đi vào căn hộ thì quần áo sẽ ướt sũng. Tuy nhiên, cả ga giường lẫn áo sơ mi của cô gái đều không ướt. Không tìm thấy bất cứ dấu chân lấm bùn nào khác ngoài vết chân của người mẹ khi cởi giày trước lúc vào nhà. Thêm vào đó, vết bụi lại rất khô. Nếu là như vậy, chắc chắn hung thủ đã đột nhập theo đường bên trong. Chỉ có thể suy đoán được thế thôi”.

Sau khi nghe giọng nói không có vẻ gì là đang kiêu ngạo ấy, Komatsuzaki nhận ra rằng tấm màn của vụ án cuối cùng khi ông còn đương chức đã được hạ xuống.

Tại buồng của trưởng phòng hình sự nằm ở một góc phòng Đội điều tra số 1, ánh sáng nhẹ nhàng rọi vào từ cửa sổ phía nam. Nhiệm vụ và trách nhiệm của Komatsuzaki thực chất chỉ còn trong ngày hôm nay nữa thôi. Ngày ba mươi mốt đầu tuần sau và cũng là ngày cuối cùng đứng trên cương vị này, ông sẽ bận rộn với lễ nghỉ hưu.

Komatsuzaki gọi Kuraishi vào phòng.

“Cậu đã vất vả cả tối qua rồi”.

Kuraishi trả lời “Vâng” với vẻ không hứng thú lắm. Anh ngồi tựa lưng vào ghế sofa rồi đưa mắt nhìn tờ báo phát hành buổi sáng được đặt trên bàn. *Nữ sinh đại học bị sát hại. Bắt giữ khẩn cấp người đàn ông ở căn hộ kế bên.*

“Thành thật cảm ơn cậu. Tôi đã không phải tiễn biệt mọi người khi vẫn còn vụ án chưa giải quyết được”.

Thực ra trong thâm tâm, Komatsuzaki luôn thầm cảm ơn Kuraishi. Mình thật may mắn - ông vẫn luôn nghĩ thế. Nhờ đồng hành với anh chàng có thể nói là sở hữu một tài năng dị biệt này trong các vụ án hình sự, mà cho đến nay ông đã phá được nhiều vụ án đang rơi vào ngõ cụt.

Chiến hữu. Suy nghĩ của Komatsuzaki gần giống thế.

Tuy nhiên, Komatsuzaki hoàn toàn không thể nhìn ra Kuraishi giữ thái độ nào với mình. Cả trong mấy chục năm nay, mặc dù đã cùng nhau lăn lê bò trườn ở hiện trường các vụ án, nhưng nghĩ lại,

ông không hề có ký ức nào về việc cả hai đã mở lòng nói chuyện cùng nhau.

Hình sự và giám định. Không thể phủ định rằng rào cản của hai công việc này đã khiến họ trở thành như vậy. “Gọi giám định đi”. “Để giám định làm đi”. Qua những lời lẽ có vẻ đương nhiên đó, bên hình sự đã ngầm coi thường bên giám định như đầy tớ. Nhưng ngược lại, giám định không hổ là giám định, họ chỉ dùng ánh mắt giấu cợt mà nhìn những người bên hình sự dương dương tự đắc đi qua. Liệu bên hình sự có thể bắt được hung thủ chỉ bằng trực giác và lòng can đảm hay không? Nếu không có các manh mối từ bên giám định thì những người bên hình sự cũng chỉ như đám nít ranh ngơ ngác mà thôi.

“Trưởng phòng”.

Kuraishi nói bằng bộ mặt nghiêm trọng.

“Chẳng phải sếp có việc nhờ tôi hay sao?”.

“Ừ thì...”.

Komatsuzaki vẫn băn khoăn.

“Nếu là chuyện riêng thì có vấn đề gì không?”.

“Các vụ án đều là chuyện riêng mà”.

Komatsuzaki vững tâm hơn. Chỉ ít thì người đàn ông đang ở trước mắt này chắc chắn không phải kẻ thù.

“Thực ra thì...”.

Ông kể về những tấm bưu thiếp. “Huyện Kiriya...” Trong vòng mười ba năm... Phía nam làng Kiriya...

Kuraishi im lặng lắng nghe. Sau khi Komatsuzaki kết thúc câu chuyện, anh khoanh tay suy ngẫm một hồi rồi lên tiếng.

“Trưởng phòng xuất thân từ thị trấn Kuriki à?”.

“Đúng rồi. Tuy có một vài nhà trọ cho khách đi cầu nhưng so với ngôi làng thì thị trấn đó chỉ bé bằng cái móng tay thôi”.

“Cùng là ở phía bắc của tỉnh, sếp không có người quen ở Kiriama sao?”.

“Không. Nói là cùng ở phía bắc nhưng giữa hai bên cũng không có con đường nào thông nhau cả. Hơn nữa, từ hồi học tiểu học tôi đã chuyển đến đây. Bố mẹ tôi không thích công việc đồng áng bó buộc chật hẹp. Bà tôi vốn làm nghề đỡ đờ. Sau khi bà qua đời, ngay lập tức cả gia đình đã chuyển lên phố ở. Khi ấy, nhà tôi có một quán hàng rong bán bánh caramel nướng. Về sau, bố mẹ tôi cũng nhanh chóng qua đời vì lao lực”.

“Không cần kể chuyện ngày xưa đâu”.

Kuraishi nói không chút biểu cảm.

“Vậy mười ba năm trước, trưởng phòng đã làm gì?”.

“Đồn trưởng Đồn Đông. Bắt đầu từ mấy năm trước khi hiện tượng xảy ra”.

“Nghĩa là mùa xuân những năm trước đó, gương mặt cũng như tên tuổi sếp đã xuất hiện trên mặt báo”.

“Đúng thế”.

Là bài *Giới thiệu đồn trưởng mới* - khi đồn trưởng mới nhậm chức, tiểu sử của người đó sẽ được đăng tải trên tờ báo địa phương. Đây là điều mà Komatsuzaki cũng từng nghĩ đến. Chắc hẳn người gửi đã nhìn thấy bài báo và nảy ra suy nghĩ viết bưu thiếp. Trong tám thiếp năm mới đầu tiên được gửi đến vào năm tiếp theo ngay sau khi bài báo được đăng tải, địa chỉ được ghi là của Đồn Đông nơi ông đến nhậm chức. Có lẽ hằng năm sau đó, người gửi đều kiểm tra danh sách điều chuyển cán bộ cảnh sát tỉnh được

đăng tải trên tờ báo địa phương. Vì dù được điều chuyển tới đâu, những tấm thiệp năm mới cũng như bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè cũng đều được gửi đến đúng Komatsuzaki.

“Có hai người”.

Đột nhiên Kuraishi lên tiếng.

“Hai người...? Là sao?”.

“Từ tháng giêng năm ngoái cho đến lễ Obon^[12], tôi đã đến xem tử thi của hai người phụ nữ ở làng Kiriyaama”.

Komatsuzaki ngạc nhiên trước khả năng ghi nhớ của Kuraishi. Ngoại trừ những cái chết rõ ràng rành rành vì bệnh tật và ra đi nhẹ nhàng trên chiếu, số còn lại đều được xử lý như những cái chết bất thường. Số lượng tử thi mà Kuraishi khám nghiệm trong một năm lên đến hơn ba trăm.

Nhưng rồi sự ngạc nhiên của ông nhanh chóng biến thành nỗi xáo động trong tim.

Cả hai đều là phụ nữ. Kuraishi đã nói vậy.

“Nói tôi nghe xem”.

“Một vụ là vào tháng ba. Mười một tuổi. Treo cổ.

Komatsuzaki lục tìm trong trí nhớ. Đó là một vụ tự sát do bị bắt nạt. Ngay cả báo chí cũng tốn khá nhiều giấy mực cho vụ án này. Tuy nhiên, có thể suy đoán rằng bé gái mười một tuổi ấy không liên quan gì đến người gửi bưu thiếp.

“Vụ còn lại thì sao?”.

“Vào tháng sáu. Một bà lão bảy mươi sáu tuổi bị nước sông cuốn đi”.

Komatsuzaki lắc đầu. Ông không có chút ký ức nào cả.

“Danh tính?”.

“Đó là một bà cụ được đưa vào viện dưỡng lão sau khi ông chồng mất. Bà ấy bị xuất huyết não nhẹ hai lần và không thể đi lại nếu thiếu gậy”.

Xuất huyết não...

Dòng chữ ghi tay địa chỉ và tên người nhận lại hiện ra trước mắt Komatsuzaki. Nét chữ góc cạnh, nguệch ngoạc, giống như được viết bằng tay không thuận...

“Bà ấy vào viện dưỡng lão khi nào?”.

“Từ mười lăm năm trước”.

Komatsuzaki bắt giạt bắn mình.

“Kể chi tiết cho tôi nghe”.

“Nguyên nhân cái chết là do đuối nước. Bà lão nổi lên ở hạ lưu sông Kirimu, cách viện dưỡng lão hai cây số”.

“Bà lão trôi tới từ gần viện dưỡng lão hả?”.

“Không, cây gậy rơi xuống ở thượng lưu cách vị trí xác nổi lên ba cây số. Là khu vực có khu rừng sồi phía bên kia bờ sông. Đó là thiên đường của các loài chim như chim cu gáy Himalaya, chim cu gáy Á-Âu, chim cu gáy Malaysia”.

Komatsuzaki bị cuốn theo câu chuyện.

Kuraishi cực kỳ hứng thú với đời sống của “các sinh vật sống”. Động vật, thực vật, cá, chim, côn trùng..., tất cả lượng tri thức đó đều được phát huy khi giám định. Vì từ hoa trong chậu hay tiếng hót của chim trong lồng, anh có thể đọc được thông tin liên quan đến tử thi.

“Chim thì có liên quan gì?”.

“Đây là thông tin tôi nghe được. Viện trưởng viện dưỡng lão cùng đi đến hiện trường là thành viên của hội chim hoang dã. Bà lão chết ngay sau khi nhậm chức nên ông ấy vô cùng ử rũ, nhưng khi nói chuyện chim chóc thì ông ấy lại rất hứng thú”.

Komatsuzaki khẽ thở dài.

“Tiếp tục đi”.

“Tổn thương trên tử thi rất kinh khủng. Trán bà ấy bị xuất huyết dưới da. Có nhiều vết trầy xước dài trên cánh tay trái và hai đầu gối”.

“Dài ư?”.

“Con sông ấy có dòng chảy xiết. Bà lão đã vừa bị mài dưới đáy sông vừa bị cuốn đi”.

“Là tai nạn... hay tự sát?”.

Khi xảy ra vụ án, Komatsuzaki không nhận được báo cáo nên chắc chắn đây không phải là một vụ giết người.

“Tỷ lệ tự sát là bảy - ba”.

“Bảy-ba...?”.

Komatsuzaki không dám chắc vào những gì mình nghe thấy. Một phán đoán mơ hồ không giống của Kuraishi.

“Nói cách khác, cũng có khả năng đó là một vụ tai nạn?”.

“Cây gậy rơi ở lối mòn chạy theo hướng từ con đường bộ ra phía dòng sông. Địa hình cực kỳ dốc, đến mức tôi có cảm giác nó như cái dốc trượt tuyết vậy. Chỉ có ba bước chân đi vào con đường mòn ấy”.

“Ba bước chân...”.

“Đúng thế. Không có bước chân thứ tư. Theo suy nghĩ của tôi thì bà lão đã nhảy xuống sông. Hoặc bị trượt chân rơi xuống”.

“Chẳng phải dựa vào độ lún và hình dạng của dấu chân sẽ biết được chắc chắn bà lão trượt chân hay nhảy xuống à?”.

“Dựa theo y sách giáo khoa như vậy không được đâu. Bà ấy chỉ nặng có hai mươi tám cân thôi”.

Đôi mắt của Kuraishi lóe lên tia sắc sảo.

Komatsuzaki đột nhiên không suy nghĩ được gì cả. Nhưng rồi ngay lập tức, ông ngẩng đầu lên và nói.

“Vậy chẳng phải là năm mươi - năm mươi hay sao?”.

“Cái gì cơ?”.

“Tại sao tự sát là bảy phần còn tai nạn chỉ là ba phần?”.

“Sếp thử làm phép trừ xem”.

“Làm phép trừ...?”. “Tử thi được tìm thấy ở hạ lưu cách viện dưỡng lão hai cây số. Cây gậy được tìm thấy ở thượng lưu cách đó ba cây số. Vậy tức là viện dưỡng lão cách thượng lưu một cây số và bà lão đã đi bộ lên con dốc”.

Komatsuzaki ngạc nhiên.

Bảy mươi sáu tuổi... Hai lần xuất huyết não... Liệt nửa thân phải... Không thể đi nếu thiếu gậy...

Chỉ một cây số. Tuy nhiên, đối với bà lão, đó chắc chắn là một khoảng cách quá sức.

Kuraishi tiếp lời bằng vẻ mặt mất hứng.

“Tôi không biết vì lý do gì mà bà lão phải đi bộ một cây số để tìm đến cái chết. Đầu óc bà ấy có vẻ minh mẫn. Cho đến trước ngày hôm đó, chưa một lần nào bà lão lang thang thơ thẩn ra ngoài viện dưỡng lão. Vậy mà bà lão lại đi bộ về phía thượng nguồn. Tôi chỉ có thể nghĩ rằng bà lão đã ra ngoài để tìm một chỗ kết liễu đời mình mà thôi”.

Komatsuzaki nhìn chăm chăm vào mắt của Kuraishi.

“Tại sao cậu lại cho rằng tỷ lệ chết vì tai nạn chỉ có ba phần mười?”.

“Bởi vì trước đó, hình như tôi đã tìm được một lý do khác về chuyện bà lão đi bộ ra ngoài”.

Kuraishi đứng dậy. Anh chậm rãi bước đến cửa rồi ngoảnh đầu lại.

“Trưởng phòng. Hình như ngài đã biết cả hai rồi đấy còn gì. Cả lý do bà lão đi bộ ra ngoài lẫn người gửi các tấm bưu thiếp là ai”.

(ảm giác sục sôi của các tế bào bên trong cơ thể vẫn chưa ngừng lại. Thứ bảy, Komatsuzaki không ra khỏi dinh thự lấy một bước, chỉ ngồi nhà nghiên cứu tài liệu liên quan đến các loài chim. Ông chỉ ra ngoài vào chiều chủ nhật. Cuối cùng, ông cũng đã quyết tâm và cả sẵn sàng.

Lâu lắm rồi Komatsuzaki mới lái xe. Chiếc ô tô chạy trên quốc lộ hướng về phía bắc, mất khoảng một tiếng là đến làng Kiriyaama. Mặc dù bị lạc đôi lần nhưng chẳng bao lâu sau, ông đã tới được con đường dọc theo sông Kirimu. Rẽ vào con đường đó là có thể nhìn thấy viện dưỡng lão.

Giả thuyết bà lão quá cố chính là người gửi bưu thiếp đã trở nên chắc chắn. Không chỉ có thể. Không chỉ có thể...

Komatsuzaki ghé qua văn phòng nằm ở tầng một. Ông cúi chào. Sau khi báo với nhân viên ở đó là muốn nói chuyện với viện trưởng về các loài chim hoang dã, ngay lập tức ông được đưa vào phòng viện trưởng ở bên cạnh.

“Nào nào, xin mời”.

Có lẽ ông ta đang rảnh rồi. Vị viện trưởng năm mươi tuổi xưng danh là Kimura có vẻ vui mừng khôn xiết.

“Chà, thực ra hôm qua cũng có người tới để nghe câu chuyện về các loài chim. Một người rất giỏi đến từ cảnh sát tỉnh tôi đã quen khi xảy ra vụ án trước đây”.

Chắc chắn Kuraishi đã đến. Đầu đó trong đầu Komatsuzaki cũng có suy nghĩ ấy nên chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng rốt cuộc, một con người hoàn toàn xa lạ như Kuraishi thì biết gì về cuộc đời Komatsuzaki kia chứ.

“Trước tiên, hãy xem cái này nhé. Cách đây khoảng một cây số có một khu rừng sồi rất đẹp. Tôi đã chụp ảnh tất cả chim ở đó”.

Vừa nói như tên bắn, Kimura vừa mang máy khung ảnh mình đã chụp các loài chim hoang dã ấy ra.

“Đây là chim cu gáy Himalaya. Đáng yêu phải không? Nó cứ kêu ‘pom pom, pom pom’ ấy”.

Komatsuzaki mỉm cười.

Câu chuyện về sự ra đời của Komatsuzaki được “thông báo” vào mùa xuân ngay sau năm mẹ ông mất, khi ông nhận lệnh làm cảnh sát tuần tra từ cảnh sát tỉnh. Cha ông có vấn đề về tim và phải nhập viện. Lúc có quyết định phẫu thuật và bác sĩ thông báo rằng cần truyền máu, cha Komatsuzaki đã gọi ông đến giường với một vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Người cha không thể che giấu được việc bố mẹ và con trai có nhóm máu không trùng khớp nhau.

Cha Komatsuzaki đã thì thầm vào tai ông rằng: *Khi con được tám một tuổi, vợ chồng ta đã đưa con về từ trại trẻ. Cha mẹ ruột của con đã mất do tai nạn trên núi. Chuyện này không hẳn là bọn ta muốn giấu, chỉ là chưa có cơ hội để nói ra...*

Ông không hề sốc. Khi còn học trung học, Komatsuzaki đã có chút nghi ngờ. Mỗi khi để ý đến mụn trứng cá, ông lại nhìn kỹ mình trong gương. Ông cảm thấy mình chẳng có nét gì giống bố hay mẹ cả. Khi câu chuyện về nhóm máu được phát trên radio, bàn trà liền trở nên im ắng. Sắc mặt và giọng điệu của bố mẹ ông cũng thay đổi.

Điều đó không chỉ xảy ra một lần và bất kỳ đứa trẻ đang trong tuổi dậy thì nào cũng cảm nhận được điều đó.

Ông cũng không gặng hỏi thêm bố mẹ mình. Ông sợ biết được sự thật. Ông từng thực sự nghĩ rằng, nếu lỡ biết thì sẽ phải ra khỏi nhà. Hồi đó cũng khác với bây giờ. Xung quanh ông chẳng có đứa trẻ nào được ban cho hạnh phúc trọn vẹn cả. Đứa thì bố mất do chiến tranh. Đứa thì phải cúi đầu đi vay gạo và miso. Đứa thì mẹ phải bán mình. Trong thời đại như thế, nỗi khổ tâm của Komatsuzaki vẫn còn khá nhẹ nhàng, vẫn có thể được an ủi động viên.

“Tiếp theo sẽ là loài chim cu gáy quen thuộc. Nhưng dù thường xuyên nghe thấy tiếng hót, ta lại hiếm khi được thấy bóng dáng của chúng phải không nào? Xung quanh mắt và chân chúng có màu vàng, cực kỳ ấn tượng”.

Một đứa bé được đưa về từ trại trẻ - Komatsuzaki đã chấp nhận câu chuyện mà người cha kể. Ông không buồn bã đau khổ, cũng không tỏ ra hờn dỗi. Ông đã luôn ôm ấp trong lòng niềm nhiệt huyết phải tìm ra quê hương của chính mình. Đó là nguồn động lực thúc đẩy Komatsuzaki sống với công việc hình sự. Bản thân ông không giống những người khác. Ông không bao giờ quay đầu lại. Ông lúc nào cũng hướng về phía trước, xông lên tóm lấy bọn côn đồ bất lương nhiều đến mức không kể xiết. Ông cũng đã thăng tiến. Komatsuzaki tuy không quá xuất sắc cũng không có đầu óc đặc biệt nhạy bén, lại thành công rực rỡ trong việc ngồi lên được cái ghế trưởng phòng mà trong suốt một phần tư thế kỷ, chưa ai thuộc Phòng hình sự lên được đến vị trí đó. Điều này chắc chắn bắt nguồn từ chính nhiệt huyết rực cháy trong tim. Cho dù có bị dòn vào đường cùng, phải ném mùi khó khăn gian khổ đến thế nào đi chăng nữa, nhiệt huyết trong ông vẫn không mất đi, tinh thần ông vẫn hoạt động

mạnh mẽ để mở ra con đường trước mắt. Komatsuzaki đã có một cuộc đời đặc biệt như thế đấy. Ông biết ơn và không hề căm ghét nó. Thế nhưng...

Komatsuzaki sẽ nghi ngờ những người phụ nữ đầu tiên và vạch trần tất cả các âm mưu của họ. Mỗi nghi ngờ đối với những người phụ nữ, những người được gọi là mẹ luôn len lỏi đâu đó trong ông. Có lẽ cảm giác chông chênh lẫn nổi bực tức khi không biết gì về nơi sinh cũng như mẹ ruột của mình đã hình thành nên “Komatsuzaki sát gái”.

Hình như ngài đã biết cả hai rồi đấy còn gì. Cả lý do bà lão đi bộ ra ngoài lẫn người gửi các tấm bưu thiếp là ai.

Ông đã chấp nhận câu chuyện được cha nói cho nghe. Tuy nhiên, chẳng biết thật tâm ông có tin vào câu chuyện đó hay không. Thình thoảng ông lại nghĩ rằng, nếu đã đưa về từ trại trẻ, tại sao bố mẹ ông lại không chọn những đứa bé có cùng nhóm máu với họ.

“Đây là chim cu gáy Malaysia”.

Komatsuzaki ngược mắt lên nhìn. Kimura vẫn đang hào hứng chỉ vào khung ảnh.

“Từ tiếng kêu mà chúng mới có cái tên ấy đấy. ‘Juichi, juichi’^[13]”.

Komatsuzaki đã nghe thấy âm thanh này ở đâu đó.

“Thế mà cái người ở Sở cảnh sát tỉnh kia đã bỏ lỡ một dịp hiếm có đấy. Này nhé, năm ngoái ở hiện trường liên quan đến vụ tai nạn, anh ta đã được nghe tiếng kêu của cả ba loài cu gáy. Cu gáy Himalaya, cu gáy Á-Âu và cu gáy Malaysia. Tuy nhiên, trong vòng chưa đầy năm phút kể từ khi anh ta về, chúng tôi đã nghe thấy tiếng của loài chim cu gáy nhỏ. Bốn loài cùng đồng thanh quả là một

thành công mỹ mãn. Chỉ cần anh ta ở lại thêm năm phút nữa thôi là đã nghe được rồi. Chà, đúng là một người kém may mắn”.

Hôm qua, sau khi đọc xong quyển từ điển bằng hình ảnh, Komatsuzaki đã hiểu được ý nghĩa của cái “thành công mỹ mãn” ấy. Đó chính là việc có thể cùng một lúc nghe thấy tiếng hót của tất cả các loài chim cu gáy di cư đến Nhật. Nhưng không chỉ có vậy.

Nuôi con hộ. Bốn loài chim mà Kimura kể tên ở trên, loài nào cũng có tập tính đẻ trứng ở tổ của loài chim khác, để những con chim non được bố mẹ giả nuôi dưỡng.

Yasuda Akiko.

Cuối cùng Komatsuzaki chỉ hỏi được tên và địa điểm ngôi mộ.

Nghĩa trang chung được xây cho những người già vào viện mà không có họ hàng thân thích nằm ở một quả đồi nhỏ phía sau viện dưỡng lão.

Hàng dưới, ngôi mộ thứ ba tính từ bên phải - ở vị trí mà Komatsuzaki được viện trưởng chỉ cho có một bia mộ thủ công nhỏ. Phiến đá trên nắm mộ được chôn một nửa vào lòng đất như niêm phong lời thì thầm của người chết đang yên nghỉ bên dưới.

Komatsuzaki ngồi khuyu gối trước phiến đá, chấp tay cầu khẩn.

Nếu còn sống, bà lão đã bảy mươi bảy tuổi. Vậy là bà đã sinh Komatsuzaki năm mươi sáu hoặc mười bảy tuổi.

Có lẽ người mẹ này đã trông cậy vào tám biển hiệu đỡ đỡ mà bà Komatsuzaki để trước nhà. Cha Komatsuzaki không thể nói rằng ông là một đứa trẻ bị bỏ rơi nên đã kể lại cho con trai nghe một câu chuyện do tự mình dựng lên.

Không có một âm thanh nào, chỉ có gió xuân thổi qua.

Từ đây có thể bao quát được toàn cảnh “Huyện Kiriyaama”.

Không có lòng biết ơn lẫn niềm cảm hận.

Yasuda Akiko đã nhìn thấy bài báo *Giới thiệu đồn trưởng mới ở viện dưỡng lão. Komatsuzaki*. Không còn cái họ nào như vậy nữa. Bảng tên hiện lên trong trí nhớ của bà và biển hiệu đỡ đỡ khớp

nhau. Tuổi cũng trùng hợp. Ngay lập tức, bà chắc chắn rằng đó là con trai của mình.

Bà đã nhờ nhân viên trong viện dưỡng lão tìm địa chỉ của Đoàn Đông. Bà chỉ mua duy nhất một tấm thiệp chúc mừng năm mới. Rồi bà đã viết bằng tay phải - bàn tay vốn không còn cử động được hoặc bằng tay trái - bàn tay không thuận.

Thiệp chúc mừng năm mới... Bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè... Thiệp chúc mừng năm mới... Rồi lại bưu thiếp thăm hỏi độ giữa hè...

Có lẽ đó là niềm vui duy nhất của bà.

Có lẽ bà tự hào về Komatsuzaki.

Có lẽ bà đã cầu mong một lúc nào đó Komatsuzaki sẽ tìm ra và đến thăm mình.

Vì vậy, bà đã viết “Huyện Kiri-yama”. Đó là lời nguyện cầu chất chứa hy vọng lẫn mong muốn nhỏ nhoi.

Komatsuzaki vẫn chấp tay khấn. Mồ hôi ông túa ra.

Nuôi con họ...

Viện trưởng Kimura mới nhậm chức chắc chắn đã kể câu chuyện đó cho các ông bà lão.

Có lẽ tâm trí Yasuda Akiko đã dao động.

Có lẽ câu chuyện đã khiến bà liên tưởng đến bản thân - một kẻ đã giao đứa con đỏ hỏn của mình cho người khác.

Thế nên bà đã nhắm đến cánh rừng sồi?

Bà đã đi bằng đôi chân không thể bước đi?

Trong lòng bà ôm ấp suy nghĩ gì?

Tâm can bà có bị giày vò?

Bà đã trách cứ bản thân mình chẳng?

Hay bà tuyệt vọng vì mười ba năm đã trôi qua mà đứa con trai vẫn chưa hề xuất hiện?

Bà đã chọn cánh rừng sồi để làm nơi kết liễu đời mình...

Nhìn xuống dưới, Komatsuzaki có thể thấy khu rừng sồi lẫn con đường nhỏ để đi đến đó.

Ông nhìn thấy cả bóng lưng bà lão cằn gậy bước đi từ từ chậm rãi. Bà chỉ nặng có hai mươi tám cân, nhỏ bé, gầy gò, còng lưng.

Komatsuzaki nhắm nghiền đôi mắt.

Nếu ông đến đây sớm hơn thì tốt biết mấy. Sớm hơn nữa...

Khi giọt nước mắt của Komatsuzaki nhỏ xuống tấm bia đá dưới chân, cảm giác sục sôi của các tế bào trong cơ thể ông biến mất như mây mù được nắng ấm xua tan.

Ngày ba mươi mốt tháng ba. Thời tiết đẹp.

Từ sáng đến giờ Komatsuzaki bận tối mắt tối mũi.

Đúng sáu giờ, khi ông vừa nhận được cuộc gọi với giọng điệu trịnh trọng của Mika từ Sendai thì ngay sau đó, Akihiko cũng gọi về từ Ai Cập.

Vào lúc sáu rưỡi, phóng viên ở các tòa soạn đã cùng nhau có mặt tại dinh thự. Ông được tặng cả máy tính xách tay. *Komatsuzaki sát gái là không được già đi đâu nhé. Ngài nhớ xem mấy trang web tươi mát bằng cái này để luôn khỏe mạnh đấy.* Đám phóng viên làm cho Komatsuzaki phải bật cười khi luôn miệng nói những gì họ thích.

Komatsuzaki tới Trụ sở lúc hơn tám giờ. Các phòng ban từ tầng một đến tầng tám đã có mặt đông đủ. Sau khi kết thúc màn chào hỏi, ông quay lại buồng trưởng phòng thì đã là mười giờ. Tazaki - người sẽ kế nhiệm vị trí của ông cũng đang ở đó. Anh ta đang trải tấm giẻ lau bụi lên chiếc bàn bản của Komatsuzaki. Khi ông vừa quát đuổi Tazaki ra ngoài thì đến lượt đội trưởng Takashima và phó phòng Tsuda cầm một lượng lớn tài liệu có thể xử lý tùy thời tùy ý đến chỗ ông. Hai người họ đứng nghiêm chăm chú nhìn Komatsuzaki phê duyệt.

Mười một giờ. Tại phòng của Đội điều tra số 1, ông chỉ bảo lần cuối cho thành viên Đội số 1, Đội số 2 và Đội giám định.

Ông mong muốn mọi người sẽ tiếp tục giữ gìn nhiệt huyết và lòng chính nghĩa trong sáng để chống lại cái ác. Chỉ thế thôi.

Từ trong số những khuôn mặt nghiêm túc ấy, Komatsuzaki tìm kiếm gương mặt xã hội đen của Kuraishi. Ông tự cười cay đắng vì đã mong chờ sự xuất hiện của một anh chàng từ trước tới giờ chưa một lần nào lộ diện ở những buổi như thế này, chỉ vì hôm nay là buổi giáo huấn cuối cùng của ông.

Mười một rưỡi, nhân viên cảnh vụ đến gọi mọi người tập trung ở dưới. Lễ về hưu diễn ra từ mười hai giờ đêm. Những người nghỉ hưu sẽ tập trung lại, cùng đi bộ trên con đường trải hoa mà tất cả cán bộ nhân viên cảnh sát tỉnh đã trang trí từ trước hiên Trụ sở đến xe buýt ở bãi đỗ xe. Sau đó là bữa tiệc cảm ơn những người sẽ nghỉ hưu tại hội trường phúc lợi công cộng.

Trưởng phòng hình sự của cảnh sát tỉnh L “Komatsuzaki sát gái” sẽ trở lại là một Komatsuzaki Shuichi bình thường. Ông đóng cúc áo cảnh phục, đeo găng tay trắng, cầm mũ ngành rồi ra khỏi buồng trưởng phòng. Ông không ngoảnh đầu nhìn lại. Trong bốn mươi hai năm cống hiến, ông đã luôn sống như vậy cho đến hôm nay.

Ông đi xuống tầng một bằng thang máy. Rất nhiều người nghỉ hưu đợt này đang tập trung ở hành lang. Ông được biết năm nay có bốn mươi ba người. Toàn những gương mặt thân quen. Vì Komatsuzaki cũng có nhiều người quen ở các trạm cảnh sát và khu vực quan trọng cùng đón tuổi nghỉ hưu, nên ông đã nhìn thấy ngay những gương mặt mà năm mươi năm nay mình chưa gặp lại. Những tiếng gọi nhau liên tiếp vang lên, tay bắt mặt mừng. Mọi người đều tươi cười. Khuôn mặt đầy nếp nhăn khắc sâu bốn mươi năm của Komatsuzaki trở lại thành khuôn mặt đỏ hồng đi chúc rượu tán gẫu thuở mới làm cảnh sát tuần tra.

Nhưng dù cho đang ở giữa những người có cảm tình sâu sắc ấy, ông vẫn đưa mắt kiếm tìm. Và rồi ngay lập tức mắt ông dừng lại ở

Kuraishi, người đang đi xen vào giữa những người sẽ nghỉ hưu.

Một giọng nói vang lên trước mặt Komatsuzaki.

“Có vẻ tôi vẫn còn kịp”.

“Bạn đến tiền tôi à?”.

“Không. Đây là báo cáo cuối cùng tôi dành cho trưởng phòng hình sự”.

“Chuyện gì?”.

Kuraishi xoay cổ về một mối.

“Nói nhanh lên đi. Tôi chỉ còn là trưởng phòng một vài phút nữa thôi”.

“Về vụ bà lão kia ấy mà. Đã có kết luận rằng đó là một vụ tai nạn”.

Có thứ gì đó dội lên trong lồng ngực Komatsuzaki.

Món quà chia tay...

“Vậy là ba đã tặng lên thành mười rồi hả?”

“Đúng vậy đấy”.

“Bạn đừng cố quá như thế”.

Có lẽ lời nói này của Komatsuzaki ẩn chứa lòng biết ơn dành cho Kuraishi khi đã mất công đến đây để nói dối vì ông.

Thế nhưng...

“Đừng có coi thường tôi”.

Ánh mắt Kuraishi đầy nghiêm túc.

“Tôi đã đến gặp nhân viên chăm sóc cho bà cụ ở viện dưỡng lão. Bà cụ muốn đến đó để nghe tiếng chim hót. Trước lúc mất bà lão đã nói thế”.

“Tiếng chim hót...?”.

“Là tiếng chim cu gáy Malaysia. Trưởng phòng không nghĩ ra điều gì sao?”.

Komatsuzaki chớp mắt liên tục.

Juichi...

Điều ông nhớ ra là cảm giác đờm buồn khi viện trưởng viện dưỡng lão bắt chước tiếng hót của chim cu gáy Malaysia.

“A...!”.

Ông bắt giắc thót lên.

Ký ức thời thơ ấu ùa về.

Ông đã từng nghe thấy. Từng nghe thấy tiếng chim cu gáy Malaysia. À không, cho đến hiện tại ông vẫn không nghĩ đó là tiếng hót của chim cu gáy Malaysia.

Trên đường đi học về.

Ông đã cảm thấy từ trên bầu trời, có ai đó đang gọi tên mình.

Shuichi^[14]...

“Mọi người hãy xếp thành hai hàng!”.

Nhân viên cảnh vụ cất cao giọng.

Komatsuzaki mở to mắt.

Shuichi. Đó là cái tên mà bà Yasuda Akiko đã đặt chứ không phải bố mẹ ông... Khi viện trưởng kể chuyện, bà Akiko đã được nghe ông ấy bắt chước tiếng chim cu gáy Malaysia nên muốn đi tới khu rừng sồi ấy để nghe tiếng chim cu gáy Malaysia thật...

Không, chưa chắc đã là như vậy.

Mẹ của ông...

Có lẽ mẹ của ông đã sẵn sàng cho cái chết. Tiếng chim cu gáy Malaysia là quà tặng của diêm vương...

“Đây là một vụ tai nạn”.

Kuraishi nói với vẻ kiên quyết.

“Nhưng...”.

“Còn có lý do khác nữa”.

“Là gì...?”.

“Từ trước tới giờ chưa từng tồn tại vụ nào mà một người mẹ có cậu con trai đáng tự hào lại đi tự sát cả”.

Kuraishi đưa tay phải lên, hai ngón tay duỗi ra để sát vùng thái dương.

Khi Komatsuzaki nhận ra đó là một lời chào, Kuraishi đã quay lưng rồi bước đi.

“Kuraishi”.

Ông cất tiếng gọi nhưng Kuraishi không quay đầu lại.

Đột nhiên, đội nhạc cảnh sát tỉnh tập trung ở hiện bắt đầu biểu diễn.

Đó là bài *Ánh sáng đom đóm*^[15].

“Bọn, bọn ngốc này...!!”.

Komatsuzaki cao giọng.

Chẳng phải cả năm ngoái lẫn năm kia đều là hành khúc uy nghiêm hay sao? Vì có gì chỉ riêng năm nay lại là bài *Ánh sáng đom đóm*. Rốt cuộc là ai đã nghĩ ra trò biểu diễn bốc mùi thế này cơ chứ...

Tuy mắng vậy nhưng lồng ngực Komatsuzaki đã không còn bức bối.

“Xin mời mọi người ra ngoài”.

Nhân viên cảnh vụ thúc giục.

Nhưng với vẻ mặt như thế này thì...

Không, những người xung quanh cũng đều đang nhăn nhó.

Kệ đi...

Komatsuzaki ra ngoài hiên.

Những tràng vỗ tay rào rào vang lên. “Sếp đã vất vả rồi”. “Sếp mạnh khỏe nhé”. Những bó hoa to được trao tặng. Hàng trăm nụ cười hướng về phía ông.

“Cảm ơn vì đã giúp đỡ tôi trong thời gian dài vừa qua”.

Ông chỉ nói được mỗi thế.

Sau đó, ông không còn thốt ra lời nào nữa.

Ông không nhìn thấy gì, cũng chẳng nghe thấy gì.

Đừng để bị ngã. Komatsuzaki chỉ vừa nghĩ vậy vừa bước đi trên con đường trải hoa.

Thank am



*(hét đi! Đồ con gái như cô thì nhanh chết đi! Chết đi! Chết đi!
Biến đi cho khuất mắt!*

Tim cô đập rộn ràng.

Đứng lưỡng lự trước gương một hồi lâu, Saida Rio không biết mình nên chọn kimono hay âu phục. Cuối cùng, cô mặc một bộ vest màu be, nhưng rồi lại càng thêm lưỡng lự. Vì cô từng học qua cách mặc kimono nên quả thực có hơi đắn đo với lựa chọn này. Về phía Rio, phong thái đạo mạo trong buổi thuyết giảng hôm ấy đã khiến cô rạo rực, nhưng về phía “thầy”, đây lại là lần đầu tiên người ấy gặp cô. Rio cảm thấy, vì là tháng giêng nên mặc furisode^[16] đến thăm sẽ tạo được ấn tượng tốt hơn.

Nhưng rốt cuộc thì, mong muốn được đeo chiếc vòng cổ ngọc trai mà mẹ cô để lại đã thắng thế. Dẫu sao cô cũng không còn đủ thời gian ngồi vấn tóc và mặc vest sẽ tạo cảm giác chững chạc hơn. Cô không muốn đối phương xem mình là trẻ con. Đó mới là lý do quan trọng hơn hết thảy. Nghĩ vậy nên Rio đành cắt đứt sự lưu luyến với bộ furisode.

Trong nhà thật yên tĩnh.

Từ sáng sớm, chú và dì đã xuất hành đầu năm. Rio không cần phải giữ kẽ nữa mà có thể chạy thảnh thịch trong hành lang, cảm giác tự do ấy khiến cô khoan khoái dễ chịu. Thường thì, Rio bị bắt phải đi khế, cô cũng khó chịu khi đi lại trong nhà vì luôn cảm thấy ánh mắt chú đang dõi theo phía sau lưng. Chú và dì vẫn luôn tự hào

về “em gái” của cô - Hiromi, nhưng vì em ấy đang học cấp ba trao đổi ở Úc nên phải đến hè mới trở về nhà.

Cho đến khi Hiromi quay về, không biết chuyện của cô với thầy sẽ như thế nào đây...

Rio áp tay vào lồng ngực. Tim cô đang đập mạnh. Cả người nóng bừng lên. Giống như ngày hôm ấy.

Đó là buổi diễn thuyết kỷ niệm năm năm thành lập trường cao đẳng, được tổ chức vào tháng mười một vừa rồi. Khi Rio đang khổ sở kìm nén để khỏi ngáp trước màn chào hỏi nhằm chán từ hiệu trưởng đến các vị khách mời, thì vào khoảnh khắc giảng viên bước lên bục, cô như bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ. Nhưng không chỉ có Rio. Các nữ sinh xung quanh cũng vừa vội vã lay bạn bè bên cạnh vừa dán mắt lên bục phía trước, thậm chí có những nhóm còn hét lên.

Vì người đó vô cùng đẹp trai. Dáng dấp cao ráo và khuôn mặt cương nghị màu lúa mạch ấy tạo nên ấn tượng về một người đàn ông điềm tĩnh. Rio xem tấm bảng giới thiệu giảng viên: *Chuyên gia tư vấn Mitomo Masayuki, 41 tuổi*. Không tin vào mắt mình, cô chăm chăm ngó lên bục giảng. Nhìn thế nào cũng thấy người đứng trên đó có vẻ ngoài còn khá trẻ, như chỉ tầm ba mươi đổ lại, cả giọng nói cũng sang sảng đến bất ngờ.

Chủ đề bài diễn thuyết là: *Bối cảnh của stress và sức khỏe tâm thần*. Rio rất có hứng thú với phần thầy nói về “bệnh trống rỗng”, “bệnh trầm cảm cười” hay “hội chứng sợ về nhà” của giới đàn ông trung niên văn phòng. “Hội chứng sạch sẽ quá mức” mà người bệnh vì sợ vi khuẩn nên rửa tay quá nhiều, “hội chứng sợ mùi bản thân” hay “hội chứng ám ảnh việc ăn kiêng” thì ngay bạn bè xung quanh Rio cũng nhiều người mắc phải, thật khiến người ta sợ hãi.

Bài giảng kết thúc trong tiếng vỗ tay giòn giã của mọi người. Rio cũng vỗ tay hết mình, không hề thua kém bất kỳ ai. Đúng là riêng về ngoài của thầy Mitomo đã thu hút sự chú ý của đám đông rồi, thế nhưng nội dung bài nói cũng hết sức thú vị.

Phải viết báo cáo thôi. Có lẽ chính vì hai lý do trên mà Rio mới quyết tâm nhiều như thế. Nếu đó là một bài giảng nhằm chán thì cô đã không định viết, khỏi cần bàn đến chuyện về ngoài của thầy Mitomo không hấp dẫn thì cô cũng chẳng buồn cầm bút lên. Vì vậy, lúc bỏ bài báo cáo vào hộp thư, Rio có cảm giác đến một nửa bài là thư tình. Do thầy có nói hạn chót nộp báo cáo là giữa tháng mười hai nên cô đã bỏ thêm một bức thiệp giảng sinh có phát nhạc vào trong bao thư.

Chỉ thế thôi cũng đủ khiến Rio cảm thấy thỏa mãn, nhưng điều ngạc nhiên hơn cả là thầy Mitomo lại gửi thiệp mừng năm mới đến nhà cô.

Thầy đã được đọc một bài báo cáo tuyệt vời. Dịp nghỉ tết nhớ ghé thầy chơi.

Rio chạy ào vào phòng, tim đập thành thịch vui mừng. Và rồi ngày hôm qua, dù có đôi phần ngần ngại nhưng cuối cùng cô cũng quyết tâm bấm số điện thoại viết trên tấm thiệp.

Thế chiều mai có tiện cho em không. Từ ngày vợ thầy mất, tết nhất cũng qua loa lắm.

Rio không hề phản đối. Hai chữ “độc thân” vụt ngang qua óc Rio, cô biết thâm tâm mình đã trót mừng thầm trước một cái chết. Niềm vui tuôn trào trong lòng Rio khi cô không phải là kẻ thứ ba.

... Như một chuyện đùa.

Rio thầm nghĩ thế khi đứng chuẩn bị bữa sáng trong bếp. Cô không có nhiều kinh nghiệm yêu đương, cũng chưa từng chủ động tiếp xúc với nam giới. Vì vậy, đây chính là một bước tiến mới. Rio nhìn thấy rõ sự bạo dạn của bản thân và cao hứng khi cảm nhận được thứ gì đó còn hơn cả tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, đang trào dâng trong lòng. Không tài nào ăn hết nửa miếng bánh mì nướng, Rio bước lên tầng hai, sau khi đã đánh răng không biết là lần thứ bao nhiêu trong ngày.

Ngồi bệt trước tủ quần áo, cô ngắm nhìn khuôn mặt mình trong gương, tay lần theo vết tàn nhang trên sống mũi thanh mảnh. Từ hồi trung học cô đã rất lo lắng về nó, nhưng đến độ tuổi có thể trang điểm, mối lo đã trở nên phai nhạt. Không, vết tàn nhang của Rio đã phản bội làn da trắng trẻo của cô, cô cho rằng làn da trắng ngần ấy sẽ đem tới vẻ mỏng manh và tinh tế cho gương mặt tầm thường từ mắt, mũi tới miệng của mình. Rio thầm nghĩ giá như mắt to hơn một chút, nhưng xét về tổng thể khuôn mặt thì thế này thôi có lẽ cũng được rồi.

Rio trang điểm nhẹ nhàng, nhưng hết sức cẩn thận. Khi lấy cả màu son mới đánh lên môi, cô có chút khấn trượng. Đồng hồ báo thức đặt cạnh gối đang chỉ một giờ đúng. Tuy đồng hồ chạy nhanh năm phút nhưng cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Vừa nhanh chân bước ra khỏi phòng thì Rio khẽ kêu lên “vẫn chưa thể đi được” rồi quay trở lại. Cô đi về phía chậu cá vàng đặt ngay cạnh cửa sổ. Hai chú cá vàng có vảy ánh đỏ, cảm nhận được dấu hiệu từ Rio nên vẫy đuôi qua lại rồi bơi tới gần mặt nước. Cô lấy từ trong bọc nhựa một ít thức ăn cho cá, rắc lên. Sau khi theo dõi hai chú cá bé nhỏ đánh nhau và đớp thức ăn, Rio mỉm cười nói “Chị

đi nhé”, đoạn dùng đầu móng tay sơn màu lấp lánh gõ gõ vào thành chậu cá.

Cô rời khỏi nhà bằng chiếc xe hơi màu xanh nõn chuối.

Không khí hôm nay thật trong lành, những ngọn núi trông như thể ở gần hơn. Dãy núi ven tỉnh Rio sống, vào ngày trời xanh khiến người ta có cảm giác trên đỉnh được phủ một lớp giấy bạc. Nhà thầy Mitomo Masayuki ở thành phố Aino, cách đây khoảng gần một giờ chạy xe. Đường vắng, nhưng không phải do năm mới mà vì Rio sinh ra và lớn lên tại thị trấn Kitanuma, một thị trấn trên danh nghĩa chứ thực chất là một ngôi làng với đồng ruộng bạt ngàn.

Cô đi vào quốc lộ, tiếp tục chạy thẳng về phía nam. Băng qua một cây cầu hẹp là vào địa phận thị trấn bên cạnh, Rio thấy nhẹ bẫng trong lòng. Lúc nào cũng thế. Cô đã trốn thoát. Là cảm giác ấy.

Hai bên đường dần hiện ra những quán pachinko và những hiệu sách theo kiểu vùng ngoại ô. Rio dễ dàng nhìn thấy mái trường cao đẳng dành cho nữ sinh mà cô hằng yêu mến. Chú của cô là nhà kinh doanh, sở hữu rất nhiều ngọn núi. Từ hồi năm tuổi, sau khi bố mẹ Rio mất, chú đã nuôi dưỡng Rio, cho cô đi học không chỉ cấp ba mà đến tận cao đẳng. Rio rất cảm kích và biết ơn ông. Thế nhưng ánh mắt ông rất đáng sợ. Ánh mắt ấy lúc nào cũng như soi xét mọi nhất cử nhất động của cô, khiến cô ớn lạnh. Dì cũng chú ý đến việc đó. Bất cứ khi nào Rio mặc lên người những bộ quần áo để lộ nhiều da thịt, là cả ngày dì sẽ không buồn mở miệng nói chuyện với cô.

Bỏ trốn. Thế nên cô mới bỏ trốn...

Rio đã đến thành phố Aino. Cô đã hỏi chi tiết đường đi qua điện thoại. Đến chỗ đèn giao thông ngay tòa thị chính thì rẽ phải. Đến ngã tư thứ hai thì rẽ trái, sau đó tiếp tục đi về phía bên phải sẽ thấy bảng tên nhà thầy.

Đúng là cô đã dễ dàng tìm ra ngay. *Phòng khám Mitomo.*

Rio lầm nhấm trong đầu lời hướng dẫn của thầy trong điện thoại. *Em đi theo hướng mũi tên, tiến thẳng lên đồi sẽ thấy một ngôi nhà ốp gạch trắng. Đừng đi vào cổng ở đấy, mà nhớ đi vòng qua phía sau hàng rào...* Cô chạy xe theo lời thầy chỉ dẫn thì thấy một “ngôi nhà cũ giống một di tích thiên nhiên được lợp ngói”. Trước nhà, ba thứ quen thuộc: kadomatsu^[17], shimenawa^[18] và cả quốc kỳ được bài trí rất chuyên nghiệp. Danh môn - từ ngôi nhà này toát ra cảm giác ấy.

Rio thấy hồi hộp. Trống ngực cô đập mạnh lạ thường.

“Xin chào”.

Cánh cửa song gỗ trước mặt chỉ mở một khoảng vừa đủ cho một người nên Rio lên tiếng gọi trước. Không có ai trả lời. Lúc Rio vừa lẩy hơi để gọi to thêm chút nữa thì trong nhà có tiếng đáp lại “Vâng” sau đó cửa kính ở sảnh vào khẽ rung lên.

Một bà lão lưng còng đến quá đầu xuất hiện. Trái với vẻ bề ngoài, bà bước ra nhanh nhẹn, cúi chiếc lưng còng lịch sự chào hỏi Rio.

“À à, là tiểu thư đây đã gọi điện đúng không, rồi rồi, già có nghe cậu chủ nói rồi, mời cô vào nhà”.

Bước đi nhanh nhẹn như lúc xuất hiện, bà lão lại quay vào nhà. Nhìn từ phía sau, bà bước đi hơi lắc lư. Nếu ví hai cánh tay như đôi cánh, thì dáng đi của bà bây giờ thật giống một chú vịt đang lạch bạch. Rio bật cười khúc khích. Không phải vì dáng vịt bầu của bà, mà vì cô mãi nghĩ đến từ “cậu chủ” vừa nghe ban nãy. Có lẽ thầy Mitomo được nuôi dưỡng trong một gia đình vốn theo nghề y. Cảm

giác như sắp vén lên một lớp màn bí mật càng làm Rio lo lắng đến lạ.

Cô được dẫn vào một căn phòng rộng tầm tám chiếu^[19]. Rio ngồi xuống ngay ngắn, chỉnh lại chiếc váy cho thêm phần nghiêm túc.

Có tiếng bước chân đi dọc theo hành lang.

Cô cảm thấy hai gò má mình nóng như phát sốt. Chắc hẳn khuôn mặt cô đã đỏ bừng hết lên rồi.

Cửa kéo mở ra.

“Chà, chúc mừng năm mới”.

Rio chạm đầu ngón tay lên chiếu tatami.

“Chúc mừng năm mới thầy”.

“À không, trước tiên phải là ‘rất vui được làm quen với em’ chứ nhỉ?”.

“A, dạ, vâng ạ”.

Ngước mắt lên nhìn bộ dáng thầy Mitomo, Rio như quẳng được gánh lo trong lòng. Trên đường tới đây, cô lại bắt đầu lo lắng không biết thầy Mitomo có mặc đồ truyền thống không, đúng là năm mới thì cô nên mặc furisode mới phải. Thế nhưng trước mắt cô bây giờ, thầy Mitomo không những mặc âu phục, mà còn khoác lên người chiếc áo khoác dạ màu be rất hợp với cô.

“Cảm ơn em đã vất vả đến đây. Em có rành đường không?”.

“Dạ, đi cũng khá dễ ạ”.

“Thế thì may quá”.

“Thầy ơi, em rất cảm ơn thiệp mừng năm mới của thầy. Em mừng đến mức muốn nhảy căng lên ấy ạ”.

“Không không, tôi cũng bất ngờ lắm đấy. Không ngờ lại là một cô gái đáng yêu thế này”.

Rio không nghe được lời khen của thầy vì đầu óc cô đã lâng lâng trên mây mất rồi.

“À, tên của em đọc là ‘Rio’ phải không nhỉ?”.

“Dạ đúng ạ”.

“Là Saida Rio nhỉ. Đúng là một cái tên đẹp”.

“Em cũng thích nó lắm ạ. À, hồi trước tên em là Ito Rio. Hồi năm tuổi em chuyển về sống với chú nên chuyển họ thành Saida”.

Thầy Mitomo nhú mồm.

“À, qua bài báo cáo, tôi có biết chuyện bố mẹ em mất... nhưng là tai nạn thế nào vậy?”.

“Là tai nạn giao thông ạ. Mẹ em đang lái xe thì có xe tải đi tới từ hướng ngược chiều...”.

Cô vẫn mơ hồ nhớ về chuyện đó. Mặt tái xanh, giáo viên ở trường mẫu giáo chạy vào lớp thông báo cho cô tin dữ. Dì mang xe đến đón cô về nhà. Hai chiếc quan tài trắng nằm sòng đôi. Cô không nhớ mình đã khóc. Cũng không tài nào nhớ nổi cảm xúc khi ấy. Rio nghĩ phải chăng lúc đó cô còn quá nhỏ để có thể chấp nhận được thực tế của tấn bi kịch thảm khốc này.

Thầy Mitomo gạt đầu đồng cảm đến mấy lần, tươi cười nói như để thổi bay đi những ảm uất trong lòng cô.

“Tuy tôi đã muốn viết trong thiệp mừng năm mới nhưng quả thật, bài báo cáo của em xuất sắc lắm. Tôi đã đi giảng rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhận được một bài báo cáo phát biểu cảm tưởng. Lại còn dài những ba mươi trang. Có vất vả lắm không?”.

“Không đâu ạ. Em cảm thấy phấn khích trước bài giảng của thầy ạ”.

“Chà, em viết tốt lắm. Phần suy nghĩ về hiện trạng stress tiêu biểu ở vùng quê rất có sức thuyết phục đấy”.

“Về việc đó thì...”.

Rio khẽ cười ngượng ngịu. Thật ra đây không phải bài báo cáo, mà có lẽ là chỗ để cô phát ra tín hiệu “SOS”. Cô muốn được chiều chuộng, muốn bám víu vào người “giáo viên” đang sống ở một thế giới xa xôi. Ba mươi trang giấy ấy chất chứa những nỗi niềm cô tích tụ bao lâu nay mà không nói được với ai.

Buồn chán khi phải sống ở một ngôi làng. Bức bối khi hàng xóm cũng biết có gì trong tủ đồ nhà cô. Bực bội khi họ còn biết cô mua sắm ở đâu, mua hết bao nhiêu. Khó thở khi bất cứ ai cũng chia sẻ cuốn album của họ. Và cô sẽ mãi mãi không thể rũ bỏ hình ảnh “bé Rio đáng thương luôn bị ép phải trưng ra một trái tim và gương mặt mệt mỏi”.

“Em uống trà đen không?”.

Thầy Mitomo hỏi. Miệng cười có chút ma mẫn.

“Nhưng mà...”.

Bà cụ mang trà tới nên thầy Mitomo đi ra lấy, Rio đành phải ngưng lời giữa chừng.

“Là thầy muốn uống. Vì bà cụ chỉ giúp thầy pha trà truyền thống thôi. Có lần thầy nhờ bà pha giúp trà đen, thế là bà pha giống cà phê hòa tan, bỏ nguyên xi lá trà vào cốc, chế nước sôi rồi khuấy đều...”.

Hai người nhìn nhau, cùng bật cười.

Thầy Mitomo mang trà sang một căn phòng kiểu Tây, biến mất vào trong góc phòng rồi quay trở lại với một ấm trà trên tay.

“A, để em làm cho”.

“Ôi, không sao đâu. Trà đen thầy pha cũng không tệ đâu nhé”.

“Em xin lỗi ạ”.

Rio ngây ngất trong lòng. Không biết đám bạn ở trường cao đẳng mà nghe được chuyện này sẽ nói thế nào nhỉ. Cô được mời tới nhà riêng của người thầy giáo mọi người hằng ngưỡng mộ, lại còn đang được thầy pha trà cho. Rio cảm thấy có chút tội lỗi trong lòng, nhưng rồi nhanh chóng vui vẻ trở lại.

“Em Rio bao nhiêu ấy nhỉ?”.

“À vâng, một thôi ạ”.

“Thầy không hỏi số viên đường. Tuổi cơ?”.

Hai người lại cùng bật cười.

“Một tuổi thì vẫn còn là em bé nhỉ. Em mười chín ạ”.

“Ồ, mười chín à. Suýt nữa thì nhỏ được thêm vài giọt Brandy vào rồi đấy”.

Vì bị thầy Mitomo trêu chọc nên Rio khịt mũi đáp.

“À, đến tháng ba này là em tròn hai mươi ạ^[20]”.

“Hiểu rồi hiểu rồi, vậy cho em nếm thử một ít nhé”.

Thầy Mitomo nheo mắt cười, lấy một chai rượu Tây cao cấp từ trong tủ kéo.

Sau đó, thầy nhanh chóng đặt trước mặt Rio một tách trà có họa tiết hoa xinh xắn.

“Đây, mời em”.

“Làm phiền thầy quá. Em mời thầy ạ”.

Rio không giỏi uống rượu lắm. Chỉ cần uống hai ba ngụm bia là mặt và ngón tay cô đã ửng hồng, cả trống ngực cũng đập mạnh hơn

nhiều. Thế nhưng, tách hồng trà trước mặt cô có mùi thơm gì đó rất dễ chịu.

Cô đưa tách lên môi nhấp một ngụm nhỏ.

“Ngon quá”.

“Thật à. Thế thì tốt rồi”.

Chỉ một giọt nhỏ rượu Brandy cũng phát huy tác dụng, Rio càng đắm chìm vào mạch trò chuyện kéo dài.

“Chiếc vòng cổ đẹp đấy”.

“Là di vật của mẹ em ạ”.

Nghe lời thầy khen, Rio mừng thầm trong bụng. Cô cười khúc khích. Nhưng đúng lúc đó, cô bắt đầu thấy hơi choáng váng.

“Sao thế?”.

“À, không ạ... em không sao”.

“Là do rượu Brandy chăng?”.

“Cũng có khi, dù gì thì em...”.

Nói giữa chừng, Rio bỗng có chút bất an trong lòng.

Là do ánh mắt của thầy Mitomo. Ánh mắt ung dung nhìn xuống ấy khiến Rio có cảm giác thầy đang soi xét cơ thể cô. Ở đâu đó trong lòng, cô đã thầm hy vọng. Thế nhưng, ánh mắt đó rất giống với “thói quen xấu của chú”.

Cơn choáng váng mỗi lúc một dữ dội.

Cô nghe thấy giọng của ai đó.

*Chết đi! Đồ con gái như cô thì nhanh chết đi! Chết đi! Chết đi!
Biến đi cho khuất mắt!*

~2~

Tin dữ đến vào sáng sớm thứ hai.

Trong lúc đợi xe đến đón, Misawa Yuji ngồi thất thần trong căn bếp tại nhà riêng. Hai mươi năm làm công tố viên, ông ít khi bị bất ngờ, nhưng cú điện thoại ban này là ngoại lệ.

Saida Rio đã tự sát...

Misawa thấy cổ họng khát khô.

Ông hình dung ra gương mặt cô đơn của Rio. Cô xuất thân từ một ngôi làng miền núi thuộc Fukushima, đang học dở cao đẳng thì chuyển sang hệ đại học bốn năm, vừa làm việc vừa nhắm đến kỳ thi tư pháp. Thi đậu năm hai mươi tuổi, ba tháng trước Rio chuyển đến Phòng công tố tỉnh L với tư cách thực tập sinh. Trước đó, cô đã kết thúc việc nghiên cứu ở văn phòng luật sư và tòa án. Chỉ cần thực tập thêm một tuần ở Phòng công tố là cô sẽ quay về Viện nghiên cứu và đào tạo tư pháp ở Tokyo, trải qua nửa học kỳ sau, chắc chắn sẽ trở thành một đồng nghiệp của Misawa trong giới luật.

Một phụ nữ có nước da trắng ngần trong suốt. Và cũng là một cô gái chất chứa nhiều bí ẩn. Hơn hết, ở cô toát ra vẻ thu hút đàn ông lạ thường...

Bên ngoài có tiếng còi xe kêu inh ỏi.

Misawa ôm tập tài liệu bước ra khỏi nhà. Ông không còn nghe được vợ mình vừa nói gì nữa.

Ông ngồi lên hàng ghế sau của xe công vụ. Trợ lý công tố viên Ukishima đang ngồi lái xe ở phía trước cũng không quay đầu lại. Cả

hai không hề mở miệng chào buổi sáng mà cứ thế phóng xe tới căn hộ Rio đã tự sát.

Phải mất vài phút sau, Misawa mới lên tiếng.

“Chắc chắn là tự sát à?”.

Gương chiếu hậu phản chiếu mắt trái của Ukishima.

“Có lẽ không sai đâu. Ông Kuraishi bên Sở cảnh sát tỉnh đã đến khám nghiệm hiện trường rồi”.

“Phương thức là gì?”.

“Dùng dao đâm thẳng vào ngực”.

“Thời gian?”.

“Tầm hai tiếng trước”.

“Nguyên nhân tự sát?”.

“Vẫn chưa rõ...”.

“...”.

Dừng lại một lúc, Misawa mới nói tiếp.

“Câu nghi tại sao Saida lại tự sát?”.

“Tôi không rõ”.

Ukishima trả lời ngay tap lự, anh quan sát Misawa qua gương chiếu hậu.

“Công tố viên nghi sao?”.

“Tôi cũng không biết”.

Misawa cũng trả lời ngay.

Trong lúc đợi đèn đỏ, không khí trong xe càng trở nên bí bách. Giống với cảm giác trong lòng Misawa bây giờ. Bực bội và căm phẫn, những cảm xúc âm u cứ cuồn cuộn, cấu xé lẫn nhau, chực chờ thét lên thành tiếng.

Thế là không thể đợi đến lúc đèn xanh, Misawa đã vượt quá ngưỡng chịu đựng của mình.

“Ukishima...”.

“Vâng?”.

“Cậu biết gì đó đúng không?”.

Gương chiếu hậu phản chiếu đôi mắt của người ngồi trước. Ánh mắt mang vẻ hoài nghi ấy nhìn Misawa chăm chăm.

“Ý công tố viên là sao?”.

“Đèn xanh kìa”.

Ukishima thôi không nhìn nữa mà cho xe chạy tiếp. Anh hỏi lại trong khi vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

“Ý công tố viên là sao?”.

“Cậu đã cùng trao đổi và tư vấn nhiều chuyện cho Saida phải không?”.

“Nhưng nếu vậy thì công tố viên có khác gì tôi đâu?”.

Từ ngữ trong câu trả lời của Ukishima rất sắc bén.

Misawa nhìn chăm chăm vào lưng của người ngồi trước. Ông vốn là một công tố viên chính trực và miễn cưỡng. Cho đến khi Saida Rio được phân công vào Phòng công tố Misawa...

Chuyện thăm dò lẫn nhau đến nước này cũng chưa từng xảy ra. Và Rio, người làm thay đổi bầu không khí của cả phòng, đã qua đời.

Misawa tóm lấy ghế phụ lái, nhào người lên phía trước, nhìn sườn mặt Ukishima, nói.

“Vợ cậu ở nhà cũng có vẻ đã nghe ngóng được vài chuyện rồi đấy. Đạo gần đây cậu toàn về trễ còn gì. Cô ấy còn hỏi công việc có bận đến mức đó không”.

Ukishima liếc nhìn Misawa.

“Vợ công tố viên cũng hỏi vợ tôi đấy. Bà ấy nói không hiểu sao dạo này anh cứ đứng ngồi không yên. Cả cách ăn mặc cũng có phần thay đổi...”.

Hai người nói xong thì quay ra im lặng.

Trong lòng Misawa dậy sóng. Đúng là mọi chuyện không hề bình thường. Cả ông lẫn Ukishima đều thế.

Rio không hẳn là một cô gái quá mức xinh đẹp. Đúng là cô sở hữu nước da có phần trắng sáng đến ngỡ ngàng cộng thêm khuôn mặt cân xứng, thế nhưng ánh mắt cô lúc nào cũng nhuốm màu u ám. Nói gì thì nói, Rio cũng chỉ thuộc dạng nhan sắc bình thường. Dù vậy vào lần đầu gặp gỡ, cô lại nói rất rõ ràng rằng *Em có nguyện vọng trở thành thẩm phán*, chính điều này đã thu hút sự chú ý từ phía Misawa. Với những người đã quyết tâm trở thành thẩm phán thì thật lòng ông không muốn chỉ dạy việc của công tố viên cho lắm. Thế nên suốt một thời gian, ông đã nhiệt tình chiêu cố Adachi Hisao -thực tập sinh cùng nhóm với Rio.

Cậu Adachi đó đã đem lòng quý mến Rio. Là kiểu đàn ông vội vàng, miệng lưỡi có phần hơi gia trưởng nên có vẻ cậu ta không phải là đối tượng của Rio. Cứ mỗi khi đi nhậu là cậu ta lại nói về luật tố tụng hình sự, rồi cuối cùng sẽ chuyển sang liệt kê mười hoặc hai mươi điểm thu hút ở Rio. Ngay cả Misawa cũng tỏ ra đồng tình với nhiều điểm trong số đó.

Tuy nhiên, Misawa không hoàn toàn nhìn nhận Rio như một phụ nữ. Suy cho cùng, xét một cách khách quan, ông vẫn thấy cô thuộc về “nhóm người trẻ”. Thế nhưng, điều làm Misawa mơ hồ thay đổi suy nghĩ lại xuất phát từ chính tính ưa nói của ông ta. Khi đợt thực tập về nghiệp vụ thực tế đã đi được một nửa, ông có quay sang Rio

hỏi đùa rằng cô nghĩ thế nào về Adachi. Lúc đó, biểu cảm tức giận xen lẫn chút buồn bã ở cô khiến ông không thể nào quên. Cô nói thế này: *Em, không có chút hứng thú nào với người trẻ tuổi.* Là người đàn ông đã bốn mươi bảy tuổi, Misawa có hơi dao động. Nhưng Ukishima, bốn mươi hai tuổi, cũng tình cờ có mặt lúc đó.

Không gì xấu hổ hơn thế. Misawa dần ý thức về Rio như một đối tượng yêu đương. Trong lòng ông, hình ảnh “cô gái bình thường” dần trở nên xinh đẹp. Đôi mắt màu nâu đỏ. Dái tai mỏng manh như nhìn được xuyên thấu. Viền môi. Giọng nói. Ngôn từ. Và cả hương thơm ngọt ngào. Ông cảm giác mình bắt đầu thích mọi thứ thuộc về cô. Có lẽ ngay từ đầu đã thế rồi. Chỉ là ông cố gắng lừa dối bản thân, kìm nén cảm xúc, đã làm quá về “những điều nguy hiểm” mà thôi. Misawa thậm chí đã nghĩ đến vậy. Và ông biết Ukishima cũng đang rơi vào “cái bẫy” tương tự. Sự xuất hiện của Rio khiến bầu không khí trong Phòng công tố nhỏ hẹp trở nên tươi mới.

Chiếc xe của hai người bọn họ bị cuốn vào dòng giao thông tắc nghẽn buổi sáng.

Họ có thể gắn đèn đỏ báo hiệu lên đầu ô tô để có quyền chạy vượt qua làn xe ngược chiều. Nhưng Ukishima không hề đề xuất, mà Misawa cũng không hề đưa ra chỉ thị.

Tại sao Rio lại tự sát.

Vì muốn tìm cho ra sự thật nên Misawa muốn đối mặt với thi thể của Rio. Trong lòng ông chứa đầy những nghi ngờ dành cho Ukishima.

Ông buột miệng nói ra một lời nóng nảy.

“Cậu đã hẹn hò với Saida phải không?”.

“Công tố viên thì sao?”.

“Tôi không hẹn hò với cô ấy”.

“Tôi cũng vậy”.

Lại chìm vào im lặng.

Misawa bắt đầu giọng điệu của một công tố viên.

“Tại sao cậu lại giao cho Saida điều tra vụ Yoshida Motoharu?”.

“Công tố viên đã đồng ý rồi mà”.

“Vì cậu nói nghi phạm phạm tội trộm cắp”.

Thực tế nghi phạm vụ đó phạm tội hiếp dâm. Thực tập sinh chỉ được giao cho điều tra nghi phạm của những tội danh nhẹ. Thế nhưng hiếp dâm là trọng tội. Hơn nữa, chỉ định một thực tập sinh nữ đảm nhiệm nhiệm vụ đó là chuyện thực sự quá quắt.

“Do tôi không để ý”.

“Nói dối”.

Ông đã nhìn thấu tâm địa của Ukishima. Cảm xúc của anh ta dành cho Rio ngày càng lớn. Thế nhưng bản thân là cán bộ công tố, cũng là người đã có vợ con, Ukishima không thể bày tỏ cảm xúc một cách thẳng thắn. Trong lòng đầy âu lo, ắt hẳn anh ta đã quyết định chọn hành động không quân tử cho lắm. Có thể nói là hành động quá rồi xấu xa ấy chứ. Trong lúc Rio yếu lòng, Ukishima sẽ dần dần tiếp cận cô ấy. Chắc chắn anh ta đã lên kế hoạch như vậy.

Misawa nghĩ rằng mình đã đoán đúng ý đồ của Ukishima. Và không ngờ vụ đụng độ với tên hiếp dâm đã mang đến kết quả vượt ngoài tính toán của anh ta.

Vì Yoshida Motoharu đã tỏ ra cực kỳ khoái trá. Hắn nhìn chòng chọc Rio như thể muốn liếm láp cơ thể của cô, nói rành rẽ về những người phụ nữ mình đã ra tay, đi sâu vào từng chi tiết. Hắn nói một

cách đặc ý. Rio không hề tỏ ra nản chí. Cô quắc mắt lên với Yoshida, xẵng giọng tiếp tục buổi thẩm vấn. Thế nhưng, mọi chuyện bắt đầu khi Yoshida nói: *Dù là con đàn bà nào thì đến cuối cùng cũng sẽ quay mông lại thôi*, rồi cười hềnh hếch. Nước mắt Rio bắt đầu chảy ra. Cô nói như đang gào lên: *Tôi cũng đã bị cưỡng bức đấy. Chẳng khác gì bị giết chết cả...*

Sau đó, Rio và Ukishima bắt đầu gần gũi nhau hơn.

“Bảo vệ nói đã chứng kiến rất nhiều lần, cậu và Saida cùng ở lại trong phòng công tố đến khuya”.

“Tôi chỉ cùng trao đổi với cô ấy”.

“Dù sao thì chính cậu đã để chuyện đó xảy ra”.

Misawa nhấn mạnh từng chữ. Ukishima nhìn chòng chọc qua gương chiếu hậu.

“Công tố viên cũng trò chuyện với cô ấy còn gì”.

“Không còn cách nào khác. Vì kể từ sau lần đó Saida đã nghĩ suốt đấy thôi”.

Qua gương chiếu hậu, Misawa thấy ánh mắt người ngồi ở ghế lái như đang mỉm cười.

“Có gì buồn cười cơ chứ? Là do tôi lo lắng. Hoàn toàn khác với cậu”.

“Anh nghe từ đâu thế?”.

“Cái gì?”

“Chuyện hiếp dâm. Anh đã nói chuyện điều tra với Saida đến đâu rồi?”.

Kiểu ăn nói này như muốn thách thức đây mà.

“Hồi học cao đẳng, cô ấy đã bị nhà tư vấn tâm lý mình vẫn hằng ngưỡng mộ chuốc thuốc rồi cưỡng bức... Tôi đã nghe nói thế”.

“Chỉ thế thôi sao?”.

“Chỉ thế...?”.

“Lúc nhỏ bố mẹ cô ấy đã mất trong một vụ tai nạn giao thông”.

“Tôi có biết chuyện đó”.

“Cô ấy được đưa tới nhà chú, và ở đó cô ấy cũng từng bị chú mình quấy rối”.

Misawa nín thở. Lần đầu tiên ông nghe chuyện này.

“Lợi dụng những viên kẹo ngậm trong tay, mỗi tối ông ta đều xuất hiện ở phòng cô ấy. Khi bị nhà tư vấn tâm lý cưỡng hiếp, cô đã nhớ lại chuyện này. Một ký ức khủng khiếp mà có lẽ cô đã quên đi trong vô thức, vì hành động của gã kia, vô tình bị khơi gợi lại. Do vậy, Saida đã bỏ trốn lên Tokyo. Cô ấy muốn kết án đàn ông. Bởi đã quyết tâm như thế nên cô ấy mới nhắm tới kỳ thi tư pháp”.

Muốn kết án đàn ông. Misawa chỉ nghe được duy nhất phần kết luận đó trong toàn bộ câu chuyện về Rio.

Là một câu chuyện gây sốc, nhưng hiện tại vì Rio đã chết nên thay vì đồng cảm, sự ganh tị và thù ghét của ông dành cho Ukishima đã thắng thế.

“Cậu, đã ngủ với Saida à?”.

Mắt long sòng sọc, Ukishima quay sang.

“Anh thôi đoán mò đi!”.

Misawa cũng nổi nóng.

“Tôi đoán mò ở chỗ nào! Cậu đã dụ dỗ cô ấy bằng bàn tay dơ bẩn của mình! Vì bị tên khốn hiếp dâm ấy chòng ghẹo mà Saida mới

cư xử kỳ lạ còn gì. Cậu đã hiểu chưa? Cô ấy tự tử là do cậu đấy!”.

“Anh cũng là đồng phạm thôi! Tuần trước, anh đã làm gì với Saida?”

“Cái gì, tôi đã làm gì? Cậu nói thử xem!”.

Xe phía sau bấm còi inh ỏi.

Ukishima vội cho xe tiến lên. Đi qua chỗ đèn giao thông, anh giữ khoảng cách với xe phía trước. Trong gương chiếu hậu, mắt anh đầy vẻ tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

“Anh đã dẫn Saida đến buổi giải phẫu pháp y đúng không?”.

“Thế thì sao? Đó là môi trường để nghiên cứu. Thực tập sinh đến thì tôi phải dẫn đi xem một lần chứ”.

“Thế sao anh không dẫn cô ấy đến chỗ giảng viên Nishida mà lại đẩy vào buổi giải phẫu của trợ giảng Oi. Cậu ta là một kẻ biến thái, toàn làm mấy trò động chạm vùng kín của thi thể trước mặt những nữ cảnh sát”.

“Nhưng tôi không cố tình nhắm tới buổi giải phẫu của cậu Oi”.

“Đã thế thi thể hôm đó lại là một cô gái trẻ. Tên Oi còn nói lời trêu ghẹo với Saida đúng không?”.

Này, cô nhìn kỹ đi. Cơ thể của xác chết này còn “ngon” hơn cô nữa đấy...

“Đúng là cậu ta quá khốn nạn. Nhưng...”.

Ukishima cắt ngang câu nói.

“Và tên Oi đòi bại đó đã nhắm vào Saida. Công tố viên cũng nhìn thấy bộ dạng của cô ấy lúc đó phải không?”.

Misawa nhớ lại Rio trong bộ trang phục màu trắng.

Cô không hề cử động trong lúc Oi giải phẫu mà chỉ đứng nhìn chăm chăm. Trong ánh mắt cô chất chứa điều gì đó rất khác lạ. Chắc chắn cô đang tỏ ra cảm phần khi quan sát tên Oi vui vẻ mổ xẻ xác cô gái trẻ kia.

Trước cửa kính xe, họ đã thấy căn hộ Rio ở. Có mấy xe cảnh sát đang đậu ở phía ngoài.

Ukishima nói nhỏ.

“Công tố viên, anh phải công nhận đi. Tôi là người đẩy Saida vào vụ Yoshida Motoharu. Nhưng công tố viên cũng cần phải thừa nhận mình có trách nhiệm trong chuyện đưa Saida đến chỗ trợ giảng Oi. Chúng ta đã làm trái tim Saida trở nên yếu mềm và lợi dụng chuyện đó. Anh đã vội vã khi cho rằng tình cảm của cô ấy đang hướng về phía tôi”.

“Không đúng”.

“Trong buổi đi nhậu sau khi kết thúc công việc, công tố viên đã luôn sát cạnh Saida. Tôi biết là anh đã bị sốc nhưng anh cũng nên nhìn nhận lại thì hơn. Anh đã cố thổi những lời đường mật vào tai cô ấy không phải sao?”.

“Tên khốn, cậu dám nghe lén”.

“Tôi cũng biết chứ. Đến mức tôi cảm thấy khó chịu với thái độ của công tố viên”.

“Im đi. Cậu thì biết gì chứ?”.

“Ở cô ấy có sức hấp dẫn lạ thường. Chỉ cần cảm thấy thích là không còn đường quay lại”.

Trong khoảnh khắc, cả hai cùng nhìn về một nơi xa xăm.

“Buổi giải phẫu tử thi là vào thứ năm. Chính từ hôm đó Saida trở nên khác lạ. Cô ấy hoàn toàn không mở miệng trong buổi đi nhậu

sau khi kết thúc công việc, đến thứ sáu thì tâm trạng hoàn toàn chùng xuống. Và rồi sáng ngày thứ bảy, hôm nay, Saida đã tự sát”.

“Ý cậu là do tôi đấy à?”.

Trong lúc dừng xe trước tòa nhà hiện trường vụ việc, Ukishima đều đều nói.

“Đúng vậy. Chính buổi giải phẫu tử thi đó là nguyên nhân. Còn người đẩy Saida vào con đường tự sát, là anh đấy”.

Trong thang máy, hai người im lặng không nói lời nào.

Lòng Misawa dấy lên cảm giác cay đắng. Đúng là cả hai đã đổ trách nhiệm cho nhau, nhưng ông đành phải sớm thừa nhận chuyện đó. Vì muốn thu hút sự chú ý của Saida Rio mà cuối cùng cả Misawa lẫn Ukishima đều trở thành đồng phạm cưỡng bức cô lần thứ hai.

Nhưng... ông không nghĩ đó là toàn bộ lý do khiến cô tự sát.

Misawa không hề nghi ngờ chuyện Rio thù ghét đàn ông. Đúng là việc điều tra vụ cưỡng bức cộng với buổi giải phẫu pháp y của trợ giảng Oi, đã làm sống lại quá khứ đầy ghê tởm trong cô. Thế nhưng không phải chính cô đã quyết tâm “kết án đàn ông” và bước chân vào giới tư pháp hay sao? Vượt qua kỳ thi tư pháp không phải chuyện dễ dàng gì. Đã vậy, cô và kết quả học tập xuất chúng dường như không có duyên với nhau. Chính vì thế, để vượt qua kỳ thi, chắc chắn cô đã phải nỗ lực đến mức đổ mồ hôi sôi nước mắt. Một người đã vượt qua được những gã đàn ông xấu xa và đầy thú tính cuối cùng lại chọn cách tự kết liễu bản thân, đây đúng là chuyện không tưởng.

Misawa đang muốn trốn tránh trách nhiệm. Có lẽ thế. Nếu phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho cái chết của Rio, chắc ông không thể tiếp tục làm công tố viên được nữa. Một phần trong Misawa đã nghĩ vậy.

Vẫn nhìn về phía trước, ông nói.

“Tôi không ngủ với cô ấy. Cậu thì sao?”.

Đối phương đáp lại bằng giọng hằn học.

“Tôi cũng không. Tôi thể”.

Đến tầng bảy, họ bước ra khỏi thang máy.

Cửa phòng 703 đang để mở. Vài nhân viên giám định hiện trường đang bận rộn ra vào. Một nhân viên đang cầm túi nhựa chứa vật chứng. Là một con dao có dính máu.

“Công tố viên Misawa đây. Tôi có thể vào không?”.

“Vâng, cũng gần xong rồi. Anh cứ nhớ bọc giày lại là được”.

Ông bọc lại giày bằng bao ni lông họ đưa cho. Đang lúi húi, ánh mắt u ám của Misawa và Ukishima chạm nhau. Ở bên trong căn hộ là thi thể của Rio.

Không được manh động. Ukishima tự nhủ, băng qua chỗ cởi giày của phòng 703. Đi hết hành lang ngắn sẽ đến một không gian rộng khoảng mười chiều^[21].

“A!”

Ukishima la lên trước.

“Đây là...!”.

Misawa cũng la lên.

Khung cảnh khó tin hiện ra trước mắt.

Trên nền nhà của căn hộ một phòng này, vô số giấy nằm rơi vãi. Nói đúng hơn là một đồng giấy được trải rộng khắp sàn. Hơn nửa sàn nhà bị giấy che phủ. Tất cả đều là giấy fax và đều viết cùng một nội dung bằng cỡ chữ lớn.

CHẾT ĐI!

*ĐỒ CON GÁI NHƯ CÔ THÌ NHANH CHẾT ĐI!
CHẾT ĐI! CHẾT ĐI! BIẾN ĐI CHO KHUẤT MẮT!*

Nằm bên trên lớp giấy ấy là thi thể của Rio. Bộ dạng của cô giống như đã ngồi quỳ rồi nghiêng người gục xuống. Lưng dựa vào giường, hai đầu gối chạm sàn nhà. Hai cánh tay buông lỏng. Đầu trĩu sang một bên. Khuôn mặt ẩn sau mái tóc lòa xòa. Ngực áo không hề nhuốm máu. Nhìn qua trông cô chỉ như đang ngủ.

Misawa bắt đầu thấy choáng váng. Không hề có cảm giác đau đớn hay buồn bã. Thậm chí ông không bật ra được bất cứ câu nào để gọi Rio.

“Thực sự là tự sát sao?”.

Lời vừa nói ra là một cảm nghĩ bột phát.

Người đàn ông đứng cạnh cửa sổ quay về hướng có tiếng nói.

Là Kuraishi Yoshio thuộc Sở cảnh sát tỉnh L. Ông đã đảm nhận vị trí điều tra viên, “Người dọn tử thi” suốt tám năm nay.

“Ai nói các anh được phép vào đây?”.

“Cái, cái gì...?”.

Trong tích tắc, máu nóng dồn lên, Misawa bộc lộ phong thái của một công tố viên.

“Vốn dĩ điều tra là công việc của bọn tôi. Để thuận tiện cho đôi bên nên mới để các anh làm thôi. Đừng có quên”.

Kuraishi nhìn chăm chăm về phía Misawa.

“Vậy anh tới đây để xem hả?”.

Misawa cứng họng. Đối với bên công tố viên, đội khám nghiệm hiện trường không hơn gì một đám ngớ ngẩn chuyên đi thu thập dấu vân tay.

“Không cần tào lao nữa. Anh giải thích đi. Bằng chứng cho thấy đây là tự sát ở chỗ nào?”.

“Không phải cứ nhìn hiện trường là biết sao?”.

“Tôi xem rồi nên mới nói đấy chứ. Không có khả năng đây là một án mạng à?”.

“Không”.

“Thế những tin nhắn đe dọa to tướng này là gì?”.

Kuraishi thông thả chớp mắt.

“Anh muốn đây là một vụ án mạng à?”.

Chỉ một câu mà đánh trúng tim đen của Misawa. Làm gì có chuyện đó, ông nghĩ vậy, nhưng lại rung mình khi thấy Ukishima kẻ bên cứng đờ người. Hai người bọn họ muốn đây là một vụ giết người? Để chối bỏ trách nhiệm chăng?

... Ngốc thật.

Misawa cố gắng rũ bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, dù vậy lại không thể quét sạch hoàn toàn nỗi sợ. Việc ông bị Kuraishi nhìn thấu tâm can càng thổi bùng lên ngọn lửa giận dữ trong lòng. Không phải, sai rồi. Làm gì có chuyện điều tra viên bên Sở cảnh sát tỉnh lại biết được nội tình trong Phòng công tố. Không phải ông đang hy vọng đây là một vụ giết người, mà chắc chắn không thể nào có chuyện Rio tự sát. Thêm nữa, quang cảnh trước mắt rõ ràng là một vụ án mạng. Nghĩ sao nói vậy, Misawa quyết định lên tiếng.

“Anh dựa vào đâu mà nói đây là một vụ tự sát?”.

“Ví dụ như chỗ này”.

Nói bằng giọng đầy chán chường, Kuraishi quay lại. Ánh mắt ông hướng về chậu cá vàng đặt bên cửa sổ. Dưới đáy chậu, một chú cá

vàng đang phập phồng hai mang. Ngay bên cạnh là một hộp nhựa đựng đồ ăn cho cá.

“Thế thì có liên quan gì với chuyện tự sát?”.

Misawa vừa hỏi xong thì một cậu nhân viên giám định trẻ chạy tới chỗ Kuraishi. Có lẽ là báo cáo gì đó. Mắt kiên nhẫn, Misawa toan lên tiếng thì một bàn tay vung lên tỏ ý chờ.

Tặc lưởi, ông nhìn về phía Ukishima. Mặt anh ta tái xanh, ánh mắt đầy nghi ngại hướng về phía Rio, tay nắm chặt. Đôi bàn tay ấy đang khẽ run lên.

Misawa cảm nhận được một suy nghĩ sâu bên trong mình. Bản thân ông thì sao?

Ông không thể nhìn thẳng vào Rio, vẫn tiếp tục tránh mắt về hướng khác. Cảm giác tội lỗi đang gặm nhấm lương tâm ông.

“Cậu nghĩ sao?”.

Ukishima không trả lời.

“Là tự sát, hay là bị giết, cậu nghĩ theo hướng nào?”.

“... Tôi không biết”.

“Còn những dòng đe dọa, cậu thấy sao?”.

“Tôi không biết. Tôi thấy...”.

Những cái gai xù ra khi ở trong xe, giờ đã bị nhổ tận gốc.

“Cư xử bình thường đi. Kuraishi đang nghi ngờ đấy”.

Thì thăm những lời như thế, Misawa cũng thở mạnh một hơi, chậm rãi nhìn xung quanh.

Là một căn phòng ít đồ đạc. Một chiếc giường đơn. Một cái bàn nhỏ. Một chậu cây si. Kệ sách phía tay trái đầy ắp sách luật. Trên kệ sách bên phải có một chiếc điện thoại được gắn kèm với máy fax.

Vẫn còn vương lại một tờ giấy được gửi đến. Trên tờ giấy cũng in dòng chữ *CHẾT ĐI*.

Rio nằm cạnh chậu cây si. Misawa lại nhìn tránh đi hướng khác. Ông cảm giác mắt mình đang nóng bừng lên.

Ông nhìn về phía Kuraishi. Có vẻ như phần báo cáo của cậu nhân viên giám định đã kết thúc.

“Mặc dù là thực tập sinh, nhưng vì cô ấy vẫn là người trong phòng nên chúng tôi muốn nhanh chóng biết kết quả điều tra thế nào”.

“Anh cũng ở đó nhỉ, phòng giải phẫu ấy?”.

Kuraishi đang nói về chuyện ở buổi giải phẫu pháp y vào thứ năm tuần trước. Hôm đó Misawa cũng gặp ông ta ở đó.

“Được rồi, anh nhanh nói đi, dựa vào đâu mà cho rằng đây là một vụ tự sát”.

Giọng Misawa trở nên vội vã. Trong khi Kuraishi không hề thay đổi sắc mặt.

“Anh nhìn thấy vết dao đâm chưa?”.

“Chưa, tôi chưa...”.

Kuraishi quỳ Xuống bên cạnh tử thi. Ông móc ngón tay vào đường may trên áo thi thể rồi vạch ra, để lộ miệng vết thương.

“Dao được đâm song song với mặt sàn. Nếu đâm một người đang ngồi thì dao phải hướng từ trên xuống”.

Misawa chỉ tiến thêm một bước về phía trước. Còn Ukishima không hề có dấu hiệu cử động.

Ông nhìn vào sống mũi của Rio, cả phần gáy trắng...

Misawa mở miệng.

“Có khả năng bị đâm khi đang đứng lắm chứ. Sau khi đâm, cô ấy ngã xuống như đang quỳ... thế nào?”.

Kuraishi đứng dậy, hắt cằm về phía chậu cây si.

“Trên lá có vết máu không?”.

Mắt thường không thể xác định được.

“Phản ứng luminol cho kết quả âm tính. Nhưng...”.

Kuraishi túm lấy lá cây si rồi lật ra mặt sau. Từ vị trí của Misawa cũng có thể thấy được vết máu dính trên đó.

“Chỉ có ở mặt sau, nên không có chuyện bị đâm khi đang đứng”.

Dù gập đầu tán thành, Misawa vẫn quay lại nghi vấn lớn nhất.

“Vậy còn biển giấy fax này thì sao? Không phải sau khi giết Saida, người đó đã rải giấy ra xung quanh hả?”.

“Anh mù à? Nhìn kỹ đi. Giấy nằm dưới thi thể, vết máu dính trên giấy. Cô ấy đã tự rải giấy ra xung quanh rồi mới dùng dao đâm vào ngực mình”.

Misawa bắt ngờ.

“Tự mình...?”.

“Không phải chỉ tự mình rải giấy thôi đâu. Có lẽ người gửi những tờ giấy đến đây cũng chính là Saida”.

“Hả...?”.

“Đơn giản thôi. Ở cửa hàng tiện lợi, mà không thì từ phòng công tố cũng được”.

Giọng nói của Kuraishi đánh thức bộ não đang đình trệ của Misawa.

“Bây giờ phía tôi đang kiểm tra lại bút tích. Cả lịch sử điện thoại. Chắc sẽ có kết quả ngay thôi”.

“Khoan đã”.

Giọng Misawa sang sảng vang lên.

“Tại sao Saida phải làm thế? Tự gửi những lời lẽ đe dọa cho chính mình? Chuyện ngu ngốc như thế ai mà tin cho được!”.

“Chuyện tin hay không tin là hết sức tùy tiện”.

“Tùy tiện? Tên khốn này, thôi nói năng nhảm nhí đi!”.

“Đa nhân cách...”.

Người vừa làm bầm mấy từ đó là Ukishima. Mắt anh ta mở to.

Misawa vẫn chưa dung nạp được vào đầu ngay lập tức. Đa nhân cách...

“Chắc chắn thế. Saida là người đa nhân cách... Tôi nghĩ vậy. Nếu cô ấy có mắc chứng đa nhân cách thì cũng không phải chuyện lạ lùng gì”.

Và thế là mọi chuyện lại trở nên hợp lý.

Misawa đưa mắt nhìn đồng giấy fax bên dưới. Sự ghê gớm này là sao? Sự ra tay tàn độc để thỏa mãn những suy nghĩ xấu xa kia là sao? Nếu nói những câu từ này là do chính tay Rio viết ra, thì cũng là do một Rio khác, một nhân cách khác đã điều khiển cô viết. Không nghĩ theo hướng đó thì không tài nào giải thích được.

Thời thơ ấu, cô đã bị chú mình lạm dụng. Vì muốn trốn tránh nỗi đau ấy mà Rio đã tạo dựng nên một nhân cách khác trong mình. Chính nhân cách đó đã hứng chịu những ký ức đầy đau đớn. Thế nhưng...

Misawa lại nhìn xuống đồng giấy fax.

Có lẽ nhân cách mới được sinh ra là “đàn ông”. Vì đã mong đợi được “kết án đàn ông” nên Rio - người hướng tới mục tiêu làm thẩm phán - đã nuôi dưỡng trong lòng nhân cách “đàn ông”. Như thế

không khác gì một sự tự chế nhạo. Phần “đàn ông” trong người đã lớn tới mức tấn công lại chính Rio. Phần “phụ nữ” trong cô bị trục xuất. Có lẽ gã hiệp dân và buổi giải phẫu pháp y của trợ giảng Oi đã khiến mọi việc chậm ngững.

Misawa rũ đầu xuống.

“Là giết người. Nhân cách ‘đàn ông’ trong Saida đã tự giết chính cô”.

“Là tự sát”.

Kuraishi nói chắc như đinh đóng cột.

Cơn giận dữ lại bùng phát.

“À, về hình thức thì là thế. Trên báo cáo thì là thế. Nhưng không phải vì Saida muốn chết nên mới chết sao? Chính phần ‘đàn ông’ đã chiếm lấy tâm trí cô ấy rồi dùng dao tự đâm chính mình. Chúng ta hãy nhìn nhận thế đi”.

Kuraishi khịt mũi cười.

“Đa nhân cách có nghĩa là các nhân cách thay phiên nhau tranh giành cơ thể. Nhưng nếu giết đi cơ thể đó thì phần nhân cách ấy cũng biến mất mà nhỉ?”.

Misawa trừng mắt.

“Anh thì biết gì cơ chứ? Cô ấy đã sống trong cảnh tương tàn. Hai nhân cách đều không chịu nhún nhường nên chuyện gì tới cũng đã tới. Cô ấy đã sụp đổ cả về thể xác lẫn tinh thần. Tôi nghĩ thế”.

“Tuy nhiên chẳng phải việc này vượt qua giới hạn của người đa nhân cách hay sao? Tôi không biết bình thường nếu bị chấn động tinh thần sẽ như thế nào, nhưng dù là người có bao nhiêu nhân cách đi nữa thì họ vẫn phải sống đã chứ”.

“Ý anh muốn nói Saida không phải là người đa nhân cách?”.

“Vì nói không thành có chính là báng bổ người chết”.

Misawa nổi trận lôi đình.

“Người nói chuyện báng bổ là anh mới đúng! Anh thì biết gì về Saida! Chuyện chúng tôi không biết thì làm sao anh lại biết được!”.

“Ít ra tôi biết chắc người dùng dao đâm vào ngực không phải là nhân cách ‘đàn ông’ như anh nói, mà chính phần ‘phụ nữ’ trong cô ấy đã làm vậy”.

“Nói thẳng vào vấn đề đi! Anh dựa vào đâu!”.

Kuraishi xoay cổ, nhìn về phía chậu cá vàng.

“Anh nhìn thử đi. Cả người và cá khi thỏa mãn thì đều có vẻ bề ngoài giống nhau đấy”.

“Vớ vẩn! Nói đi! Tại sao anh dám chắc là không phải nhân cách ‘đàn ông’ đã ra tay?!”.

Kuraishi đi về phía cửa sổ. Ông mở nắp hộp đồ ăn, lấy một ít thức ăn khô bên trong thả vào chậu cá.

“Này...”.

“Anh im lặng xem”.

Lớp thức ăn cho cá lan rộng trên mặt nước rồi chìm dần xuống. Cá vàng trông thấy đồ ăn liền mở miệng đớp, thế nhưng, vẫn còn chưa lại phân nửa.

Kuraishi quay đầu lại.

“Anh thấy chưa?”.

“Thế thì sao? Có lẽ vì nó no rồi”.

“Chính là vậy. Trước khi chết cô ấy đã cho cá ăn. Vì quyết định sẽ tìm đến cái chết nên có lẽ đã cho ăn nhiều hơn thường lệ”.

“Thế thì?”.

Kuraishi tỏ thái độ “vậy mà vẫn chưa hiểu sao” trên khuôn mặt.

“Nếu là nhân cách ‘đàn ông’ như anh nói, tên đó sẽ để ý đến cả chuyện nhỏ nhặt thế này à?”.

“A...”.

Trước mắt Misawa tối sầm lại.

Ông như thấy được dáng vẻ của cô gái trẻ. Dáng vẻ cô cho cá vàng ăn. Rio khom người, ánh mắt buồn bã dõi theo chú cá...

Misawa ngược mắt lên trần nhà.

Không hề tồn tại nhân cách “đàn ông”. Rio, chính Rio đã tự giết chết bản thân mình.

Đúng thế. Cô ấy không quên chuyện bị chú mình lạm dụng. Ngay từ đầu vốn dĩ đã không tồn tại một nhân cách hứng chịu nỗi đau.

Không, đợi đã.

“Như vậy không hợp lý với những tờ fax mang nội dung đe dọa”.

Ukishima lên tiếng, nói thay cho nghi vấn trong lòng Misawa lúc này.

“Điều tra viên, xin anh giải thích giúp cho. Anh cho rằng người viết ra nội dung đe dọa rồi gửi đi không phải nhân cách ‘đàn ông’, mà là tự Saida đã làm sao?”.

Cách nói này cho thấy Ukishima đã quên mất mình đang làm việc.

“Đúng vậy”.

“Tôi vẫn chưa hiểu. Tại sao Saida phải làm thế?”

“Là ngụy tạo”.

“Để cho chúng ta nghĩ cô ấy đã bị giết?”

“Đúng”.

“Cô ấy muốn biến một vụ tự sát thành án mạng để làm gì? Ý anh là cô ấy muốn gài bẫy người nào đó à?”.

Ukishima cảm giác máu trong người chảy rần rần. Chẳng lẽ là hai người bọn họ...

“Không phải. Cô ấy nguy tạo như thế để tự lừa dối bản thân”.

“Lừa dối bản thân...?”.

“Cô ấy muốn làm mọi thứ trông như được thực hiện bởi một gã đàn ông. Chỉ cần nhìn vào hình thức cũng có thể thấy vì lòng thù hận với đàn ông nên mới chọn lấy cái chết”.

Kuraishi nhìn thi thể của Rio.

“Cô gái này không thù ghét đàn ông. Người cô ấy căm ghét đến mức muốn ra tay giết hại... chính là bản thân mình”.

Ukishima ngưng chớp mắt. Cả Misawa cũng vậy.

Kuraishi không rời mắt khỏi Rio.

“Tôi không thể quên được ánh mắt cô ấy lúc quan sát buổi giải phẫu. Nhanh làm đi. Cô ấy như khao khát muốn nói lên điều đó. Rio căm ghét cơ thể người phụ nữ. ‘Nó đã bị vấy bẩn và không thể tha thứ’ chính là điều được phản chiếu trong đôi mắt cô”.

Thật cay đắng. Kuraishi thể hiện cảm xúc ấy trong tích tắc rồi bước ra khỏi phòng.

Chỉ còn Misawa và Ukishima ở lại với vẻ mặt đờ đẫn.

Thù hận phụ nữ, thù hận chính mình. Thế nên cô ấy mới tự ra tay...

Misawa cắn chặt môi.

Lạm dụng. Cô nghĩ đó là do lỗi của mình. Cô thấy bản thân thật bẩn thỉu khi đã mời gọi những hành động không đứng đắn. Những

suy nghĩ như thế đã luôn chong chát trong lòng Rio. Cô liên tục đổ lỗi cho bản thân, càng thêm oán hận phần “phụ nữ” trong chính mình.

Misawa đã hiểu ra điểm bất hợp lý. Cô cũng từng cảm hận cánh đàn ông. Cô đã cố gắng hết sức để đánh bại quá khứ. Quyết chí “kết án đàn ông”, Rio tự vực dậy tinh thần. Chính điều đó khiến cô thấy mình sạch sẽ hơn. Cô bọc quanh mình hàng lớp áo giáp và tiến bước trên con đường tới vị trí thẩm phán. Thế nhưng...

Gã đàn ông trong vụ hiếp dâm đã lột toạc lớp áo giáp ấy. Trước bàn giải phẫu pháp y, cô đã tìm ra bản tính của chính mình.

Rio chỉ có thể phán xét phụ nữ.

Tuyệt vọng. Đó là động cơ dẫn đến tự sát.

Thế nhưng Misawa vẫn không hiểu. Dù là vậy ông vẫn không thể lý giải được. Nguyên nhân chủ chốt trong Rio là gì? Con đường nào đã khiến cô cảm hận “phụ nữ” đến độ phải ra tay hủy hoại chính mình?

Rio vẫn còn cất giấu điều gì đó trong lòng chẳng? Cô có một bí mật và đã ôm lấy bí mật ấy mà rời bỏ thế giới này? Misawa không cảm thấy vậy.

“Ukishima này”.

“... Vâng”.

“Cậu đã nghe được gì từ Saida?”

“Chỉ có thế thôi. Những gì tôi kể trong xe là tất cả những gì tôi nghe được”.

Ukishima dùng tay day khóe mắt, nhưng rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh “A...” lên một tiếng.

“Sao thế?”.

“Cô ấy từng bảo... có nghe thấy một giọng nói”.

“Giọng nói? Như thế nào?”.

“Cô ấy không nói”.

“... Là ảo thính chăng?”.

“Tôi không rõ”.

“Tại sao Saida lại chết?”.

“Vì không thể kết án đàn ông... Có lẽ Saida đã nghĩ thế chăng?”.

Misawa gật đầu.

“Chính chúng ta đã giết cô ấy”.

“Đúng vậy. Đúng thế rồi”.

Giọng Ukishima thồn thức.

Misawa quay sang nhìn chậu cá vàng đặt bên cửa sổ.

Có lẽ trong phòng giải phẫu pháp y hôm đó, Kuraishi đã quan sát biểu cảm không chỉ của mỗi Rio, mà còn cả của Misawa - người đang nín thở nhìn ngắm bộ dáng của Rio. Và cả bây giờ, không biết hình ảnh Misawa và Ukishima lúc đứng trước thi thể, đã được phản chiếu thế nào trong mắt Kuraishi đây?

Họ không bị buộc tội. Thế nhưng...

Nhân viên giám định và điều tra viên bước vào phòng để đưa thi thể ra ngoài. Nhiều bàn tay nâng thi thể đặt lên trên cáng. Mái tóc Rio rũ xuống. Cho đến phút cuối cùng, Misawa vẫn không nhìn thấy mặt cô. Đây là điều cô gái trẻ này đã mong đợi sao?

Cảm giác hồi hận siết chặt lấy Misawa.

Có nghe thấy một giọng nói...

Rio đã giấu điều gì?

Giá mà ông đã lắng nghe cô. Là một người cấp trên, một người đàn ông trưởng thành, nếu như ông có thể giúp cô giải quyết những âu lo đó thì mọi chuyện đã tốt hơn.

Ukishima đang sụt sịt mũi.

Misawa chấp tay lại. Ông đã không quay mặt đi, vào khoảnh khắc cuối cùng.

Khoảnh khắc Rio bị lớp chắn mỏng phủ lên, ra khỏi căn phòng.

... Ngốc thật.

Rio tự trách mắng bản thân.

Cô đã nhìn thấy “thói quen xấu của chú” trong ánh mắt của Mitomo. Trong khoảnh khắc, cô đã có cảm giác ấy, nhưng rồi tự cho rằng mình đã nghĩ quá lên mà thôi. Ánh mắt thầy dịu dàng thế kia mà. Dù ngấm nhìn bao lâu đi chăng nữa, cô cũng không thấy chán. Sao cô lại lòng ghép hình ảnh của chú và thầy lại với nhau cơ chứ.

“Rio à, thầy muốn nhờ em giúp một chuyện được không?”.

Lúc thầy Mitomo nói ra câu này cũng là khi họ vừa uống xong tách trà thứ hai.

“Giúp ạ?”.

Rio hấp háy mắt.

“Ừ, giúp thầy sắp xếp lại một số tài liệu”.

“Vâng, để em giúp thầy ạ”.

“Có được không?”.

“Đương nhiên rồi ạ. Nếu em giúp ích được gì”.

“Thế thì may quá, vậy theo thầy qua đằng này nhé”.

Cả hai người cùng quay lại căn phòng kiểu Nhật, từ đó đi ra hiên nhà. Tiếng xăng đan đã cũ kêu loẹt quẹt, hai thầy trò vòng ra phía hàng rào. Băng qua khoảnh vườn được chăm sóc chu đáo sẽ đến một trà thất trong góc khuôn viên, cách đó một khoảng không xa là một căn nhà bê tông một tầng nhỏ nhắn, trông có vẻ ảm cúng.

“Đây, đây chính là thư viện của nhà thầy”.

Thầy Mitomo nói bằng giọng sặc mùi đùa giỡn.

“Thư viện ấy ả?”.

Rio mừng rỡ hỏi, nhưng khoảnh khắc thầy Mitomo kéo cửa ra, nụ cười của cô tắt ngấm.

Có một cầu thang kéo xuống tầng hầm.

“Em bất ngờ à? Sách ở dưới tầng hầm đấy”.

“À, không sao. Em vẫn ổn”.

“Thế thì nhớ chú ý bước chân nhé”.

Thầy Mitomo bước đi thoăn thoắt nên Rio cũng không có thời gian để ngần ngại, đành tiếp tục bước xuống cầu thang cùng với đôi xăng đan ồn ào. Không gian hơi tối và cầu thang cũng rất dốc.

Sàn dưới tầng hầm được lát gỗ và rộng tầm hai mươi chiều^[22]. Giữa phòng đặt sô pha và bàn, ba mặt tường đều gắn kệ sách. Khó mà đoán được có bao nhiêu sách ở đây. Khi đưa mắt nhìn quanh một lượt, Rio thấy mồ hôi lạnh chảy xuống cổ áo. Tuy không nhiều nhưng cô bắt đầu có cảm giác buồn nôn giống như khi bị say xe.

... Không hay rồi, phải làm sao đây.

Rio rơi vào tình thế khó xử.

Thầy Mitomo vươn tay về phía kệ sách. Rio rất muốn ra ngoài nhưng sợ nói ra sẽ làm thầy mất hứng. Trong lúc đang cố gắng chịu đựng, mắt cô tối sầm lại vì khó chịu. Đầu cô tê rần.

Như nhận ra điều đó, thầy Mitomo đột nhiên quay người lại.

“Em sao thế?”.

“Xin lỗi thầy. Em thấy khó chịu một chút...”.

Rio định dợm bước tiến về phía sô pha thì bị mất thăng bằng, nhưng đúng vào lúc chấp chới, cô được thầy Mitomo ôm lấy.

Một bờ ngực rộng lớn và ấm áp.

... Không thể tin nổi. Chuyện này...

Rio nín thở.

Đúng là chuyện ngoài dự tính. Cô đã tưởng tượng ra đủ điều lúc gặp thầy: Hai người có nói chuyện hợp nhau không, cô có được thầy để ý không, có thể trở thành người yêu của thầy không... Dù vậy, Rio không hề nghĩ sẽ được ôm trong lòng ngực ấy ở ngay lần gặp đầu tiên thế này.

“Em có sao không?”.

“Dạ...”.

Cơn choáng váng dường như đã biến thành cảm giác dễ chịu.

Thế nhưng...

Như vậy là quá nhanh. Trong đầu Rio phát ra âm thanh cảnh báo.

Chỉ năm giây sau đó.

Rio cứ lặp đi lặp lại năm giây ấy, trực giác cô kêu lên khẩn thiết, cô dùng hai tay cố gắng đẩy thầy Mitomo ra. Nhưng...

Cơ thể hai người không tách ra. Lưng của Rio vẫn nằm trong vòng tay thầy Mitomo, vòng tay ấy trái lại còn dồn thêm sức, mạnh đến mức tiến gần đến ngưỡng “siết chặt” hơn là “ôm”. Không ngờ thầy ấy lại khỏe đến vậy. Sức mạnh ấy không hề có cảm giác yêu thương mà là thứ gì đó giống như tà ý...

Cái ôm chứa đựng yêu thương nhanh chóng biến thành nỗi đau đớn.

“Không...”.

Tiếng kêu đau đớn như muốn tắt lịm đi của Rio không đem lại bất cứ sự thay đổi nào. Áp lực tập trung vào một điểm trên lưng Rio ngày một mạnh lên, cơ thể của cô lấy đó làm điểm tựa, cố gắng phản kháng lại.

Cơn đau đã chuyển thành nỗi sợ hãi.

Vừa cố gắng lấy hơi, cô vừa ngược lên nhìn thầy Mitomo, nín thở.

Là ánh mắt của chú đang nhìn xuống cô.

“Để tôi yêu em”.

Giọng nói không chút ngần ngại âm vang khắp phòng.

“Không, cứu tôi với”.

“Chẳng phải vì muốn tôi làm thế nên em mới tới đây à? Còn trưng ra vẻ mặt ham muốn thế này”.

“Sao cơ? Không!”.

Thầy Mitomo cười lớn, đến hở cả lợi.

“Em đã lấy cả cái chết của bố mẹ mình ra làm cái cớ cơ mà? Tôi nhìn ra hết. Thích mua lấy sự đồng cảm của tôi à...”.

“Chuyện, chuyện đó...”.

Áp lực siết chặt sau lưng cô dần biến mất. Trong khoảnh khắc đó, Rio ngã mạnh xuống sàn nhà. Một cơ thể to lớn cưỡi lên cô, đầu gối giữ chặt mé sườn, bàn tay xé toang ngực áo.

Rio thét lên.

Cô vừa khóc vừa hét. Thế nhưng cơ thể cô đang dần mất đi sự phản kháng.

“Không, xin thầy. Không...”.

“Ồn quá đấy!”.

Mitomo vùng tay đánh Rio, người đã gần như không còn khả năng chống trả.

Mắt vẫn mở lớn, Rio bất động. Tay và chân cô không còn nhúc nhích. Sự sợ hãi đã khiến cô rơi vào trạng thái tê liệt.

Quần áo bị lột xuống.

Mắt cô nhắm lại. Ít nhất cô đã muốn làm điều đó.

Mitomo lộ rõ bản chất. Không chỉ ánh mắt, mà giờ đây cả gương mặt hắn đã dần biến thành gương mặt của chú. Hắn giật phăng vòng cổ của Rio. Những viên ngọc trai lạch xạch lăn trên sàn nhà. Là di vật của mẹ...

Khoảnh khắc đó, gương mặt của hắn dần thay thế thành gương mặt của chú. Rio phát ra tiếng kêu đau đớn tột cùng.

Là khuôn mặt của cha.

Mồ hôi lấp loáng trên vầng trán cha, khuôn mặt đỏ bừng của ông đang nhìn xuống Rio.

Giọng của mẹ vang lên.

Đứa trẻ đó thực đáng sợ. Thật là một đứa trẻ khủng khiếp.

Mẹ đang nhìn chăm chăm Rio. Ánh mắt như nhìn một con mèo hoang.

Là vậy sao...?

Là lỗi của mình sao... ?

Là do mình hư sao...?

Đột nhiên cô nhận ra sự thật.

Mẹ đã cố ý bỏ lái, lao sang làn xe ngược chiều.

Rio nhớ lại. Ngày tổ chức đám tang.

Hai chiếc quan tài màu trắng nằm cạnh nhau...

Cô đã thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha ha, cảm giác vui vẻ từ từ dâng lên...

Tiếng gầm gừ của thầy Mitomo ong ong bên tai.

Cô còn nghe thấy cả thanh âm khác.

Là thanh âm của bản thân.

Chết đi! Đồ con gái như cô thì nhanh chết đi! Chết đi! Chết đi!
Biến đi cho khuất mắt!

Biên bản lúc nửa đêm



Trên phố Chuo Ginza vẫn lác đác bóng các bà nội trợ đang đi mua sắm.

Dù hăng còn khá sớm so với cái hẹn lúc bảy giờ nhưng Sakura Shizuo vẫn nhanh chân bước lên cầu thang của một tòa nhà nhiều cửa tiệm rồi đẩy mở cửa quán Con Mèo. Anh đi uống sau khi dọn dẹp xong đống đồ chất cao như núi. Dù đã quá bốn mươi nhưng cảm giác được giải phóng đầy mỹ mãn này vẫn chưa hề vơi cạn nơi anh.

Bên trong quán sáng sủa như một khách sạn gia đình. Ở chính giữa khu ghế ngồi quầy là má mì Misuzu với tấm lưng đầy đà. Bà ta cầm thỏi son trên tay, nhìn chăm chú vào hộp phấn trang điểm. Khi chuyển góc nhìn của chiếc gương đó, đôi mắt hẹp dài chưa gấn mi giả của bà trông thấy Sakura.

“Ái chà, Sakura. Cậu đến sớm quá nhỉ”.

Sakura gượng cười.

Vì chuyện này đã xảy ra trên hai mươi năm nên chắc chắn cũng hết thời hạn có hiệu lực rồi, thế nhưng trên chiếc giường nơi lần đầu tiên anh được biết đến mùi phụ nữ, Misuzu cũng nói những lời tương tự. Lúc đó bà ta đã rất thích thú với khuôn mặt ửng đỏ của cậu lính mới. Chỉ theo riêng những gì Sakura biết, thì bà ta có bốn “người anh em” trong Phòng hình sự thuộc Sở cảnh sát tỉnh L.

Sakura ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Misuzu, nhìn xung quanh căn quán chật hẹp qua chiếc gương. Ngay cả ba bàn duy nhất cũng vẫn còn trống.

“Có ai sắp đến à?”.

“À, tôi có hẹn với Kitazawa”.

“Cái cậu đến từ Đồn Kanamori títt trong núi ấy à?”.

“Không. Là Kitazawa công tác ở Viện nghiên cứu khoa học pháp y”.

Người đó là đàn em lớp dưới học cùng trung học phổ thông với Sakura. Trong vụ án sát hại giáo viên lần này, cậu ta đã hỗ trợ tiến hành giám định ADN nên chiều tối anh có gọi điện rủ đi uống. Phía đầu dãy bên kia lâu lâu như đang còn có chuyện khác nữa. Chắc cậu ta đã có người con gái mình thích rồi đây...

“Kitazawa ở Viện nghiên cứu khoa học pháp y nào nhỉ?”.

“Là anh chàng kỹ thuật viên trẻ tuổi ấy. Chẳng phải trước đây tôi đã dẫn đến mấy lần đó sao?”.

“À... ừ ừ... chị nhớ ra rồi. Anh chàng đeo kính tai to ấy hả?”.

Misuzu vừa tán gẫu vừa nhanh tay trang điểm cho xong, đoạn với tay ra phía tường để hạ độ sáng của đèn xuống. Người phụ nữ năm mươi tuổi lạ lẫm bây giờ đã mang khuôn mặt của một má mì quen thuộc. Ngay sau đó, đôi môi đỏ choét của bà mở to.

“Nào, Sakura! Chúc mừng cậu đã lập công trong vụ sát hại giáo viên ở khu chung cư phía đông nhé!”.

“À vâng”.

“Mấy người trong phòng đều kể rồi. Mọi người bảo mặc dù hung thủ một mực giữ im lặng nhưng Sakura đã rất kiên nhẫn khiến hắn phải khai ra”.

“Không, không đến mức ấy đâu ạ”.

“Có đến mức ấy đấy. Ngay cả Kanda cũng khen cậu mà”.

Không tệ lắm. Kanda là cấp trên trực tiếp của Sakura trong Đội hình sự số 1 Đồn Chuo.

“Nhưng mà này...”.

Vừa nói Misuzu vừa đi đến quầy lấy đồ. Chiếc khăn quàng cổ bảy sắc cầu vồng trễ trước ngực được vắt ra phía sau vai. Bà nhanh nhẹn rửa tay rồi lấy cục đá từ trong tủ lạnh ra.

“Lúc đầu Sakura cũng nghĩ đây là một chiến thắng quá dễ dàng đúng không? Chung quy thì cậu đã bắt được tội phạm chỉ trong vòng một nốt nhạc”.

“Vâng. Tôi đã nghĩ thế”.

Tại chung cư phía đông thành phố Chuo vào hai tuần trước, một giáo viên hai mươi chín tuổi tên là Hirasawa Tomio đã bị siết cổ đến chết. Hung thủ là Fukami Tada-aki, nguyên là quản lý lễ tân khách sạn, năm mươi hai tuổi. Nửa đêm, hắn ta lén lút lén vào nhà Hirasawa với mục đích ăn cắp, nhưng đúng lúc đó Tomio lại đột nhiên tỉnh giấc. Hung thủ vật lộn với nạn nhân rồi siết cổ nạn nhân đến chết bằng cà vạt. Mặc dù hắn đã vội vàng tẩu thoát ra bên ngoài nhưng người ở căn hộ gần đó đã phát hiện ra hắn và gọi 110. Đúng như lời má mì nói, ba mươi phút sau, hắn ta đã bị cảnh sát đi tuần tóm được ở bên trong khu chung cư.

“Như con chuột nằm gọn trong bẫy ấy nhỉ? Nghe nói hắn vừa phải cầm máu cam vừa chui rúc trong góc khuất của tủ để đồ đạc đường ray đây”.

“Phải phải. Phía đông chung cư là điểm cuối của tuyến đường sắt mà”.

“Đúng là đồ ngốc. Nếu bỏ chạy về hướng tây thì mọi chuyện đã khác”.

Misuzu vừa chế giễu vừa đập đá vụn kêu “cách, cách”...

“Nhưng ngày hôm sau chị đã sợ xanh cả mặt đấy. Vốn yên tâm khi nghe tin hung thủ đã nhanh chóng bị bắt giữ, thế mà đến tám hay chín giờ, chị vẫn chưa thấy một ai xuất hiện. Rõ là hôm đó tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu Aoki mà. Rồi thời sự trên tivi lại đưa tin hung thủ đã phủ nhận những gì mình làm và giữ im lặng. Chị đã rất tức giận và cay cú vì phải tự ăn những món mình đã cất công chuẩn bị đấy”.

Sakura gạt đầu ra vẻ đồng cảm.

Quán này phụ thuộc rất nhiều vào Đội hình sự số 1 Đồn Chuo. Vào thời điểm việc điều tra vụ án giết nữ nhân viên văn phòng xảy ra hồi năm ngoái gặp khó khăn, trong suốt một tuần, không có bất cứ vị khách nào ghé qua đây. Misuzu đã nghiêm túc nghĩ đến chuyện sẽ đóng cửa quán. Dù cũng không phải là dễ chuộc lỗi, nhưng ngay sau khi giải quyết xong vụ án, mọi người lại chăm chỉ đến đây và tiêu tiền. Không phải chỉ là tình nghĩa. Ai cũng biết rõ rằng chỉ trong một sớm một chiều, sẽ không thể xây dựng được một ‘quán rượu hình sự’ - nơi chuyện gì cũng có thể mang ra tán gẫu mà không cần để ý đến việc giữ bí mật.

Misuzu kiễng chân, vói tay lên giá nắm lấy cái cổ chai. Rồi bà tiếp tục phàn nàn.

“Vậy nên, nếu các cậu cứ liên tục chạy theo những tên tội phạm thì đến chị cũng thành hòn vọng phu mất thôi. Đã thế lần này mọi người vẫn không tới dù đã bắt được hung thủ. Điều này khiến chị sốc lắm”.

“Ừ, cũng có nhiều chuyện”.

“Chị biết chứ. Chẳng phải là do luật sư Yuasa hay sao? Với kẻ phạm tội nào ông ta cũng bảo hấn im lặng như để ra vẻ ta đây hiểu biết lắm vậy”.

“Đúng thế. Ông ta lại tình cờ là luật sư của phiên ngày hôm ấy”.

“Thật là. Chị muốn kiện ông ta vì gây thiệt hại kinh doanh cho chị quá. Nhưng tình hình đã khởi sắc hơn khi trong vòng một tuần, Sakura đã khiến tên hung thủ phải thú nhận hành vi phạm tội. Chị từng thực sự không biết phải làm sao. Cậu vất vả rồi. Này, đây là đồ chị chiêu đãi nhé”.

Kết thúc câu nói, một cốc rượu được mang ra.

Sakura cảm ơn rồi đưa cốc lên miệng. Misuzu vừa cho đậu phộng và bánh phồng tôm ra đĩa vừa thở dài.

“Nhưng nhà Hirasawa cũng coi như tiêu tan luôn. Ông Kengi chết khi đang quan hệ ở căn hộ của gái gọi còn cậu con trai thì bị giết trong một vụ cướp. Họ như bị nguyên rửa. Giống hệt nhà Kennedy ấy nhỉ”.

Sakura cười nhả răng.

“Má mì à, má mì mà đánh đồng với Kennedy thì ngài ta sẽ khóc đó. Ông bố thì tự làm tự chịu còn cậu con trai Tomio là giáo viên nhưng cũng hay tà lưạ phụ nữ lắm”.

“Vậy là giống hệt nhau còn gì”.

“Nào nào, được rồi”.

“Nhưng phải công nhận nhà Hirasawa ấy đúng là danh gia vọng tộc. Trước kia người ông cũng từng làm thị trưởng những ba nhiệm kỳ đấy”.

“Tôi biết chuyện đó. Hồi tôi còn là học sinh tiểu học thì ông Hirasawa đã là thị trưởng rồi”.

Misuzu cầm cốc rượu trên tay rồi quay trở lại ghế quày.

“Vậy hung thủ là người như thế nào? Trên báo ghi hẳn ta là một kẻ độc thân nhưng chị không tin”.

“Ừ. Fukami đã từng ly hôn hơn hai mươi năm về trước”.

“Lý do là gì?”.

“Vợ ngoại tình”.

“Gì cơ!?”.

Misuzu cao giọng đầy kích động. Đôi mắt bà ta nhuốm vẻ hiếu kỳ

“Bà vợ đã lén lút rời bỏ gia đình hả?”.

“Không, nhóm máu của cậu con trai không trùng khớp với của ông bố nên mới bị lộ”.

“Gì cơ!?”.

Giọng của bà còn to gấp mấy lần lúc vừa rồi.

“Fukami kết hôn ba mươi năm trước. Vào ngay năm sau đó, đưa con trai lớn ra đời. Khi thằng bé lên tiểu học, đã có một cuộc kiểm tra nhóm máu. Fukami có nhóm máu B. Bà vợ có nhóm máu O nhưng thằng con trai lại có nhóm máu A”.

“Chà, nếu như thế thì không ổn rồi”.

Misuzu nói với vẻ bất mãn. Đúng lúc ấy, có tiếng cánh cửa bật mở sau lưng bà. Sakura nhoẻn miệng cười về phía ấy nhưng đó lại là người bên nhà cung cấp. Anh ta đang vác trên vai một thùng rượu Whisky. Misuzu bảo anh ta “Cậu vất vả quá” rồi ký vào hóa đơn.

Sakura đưa mắt nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Bảy giờ hai mươi phút. Vào thời điểm hiện tại khi vụ sát hại giáo viên đã được làm sáng tỏ, chắc chắn trong tỉnh không còn vụ án quan trọng nào khác khiến cho Viện nghiên cứu khoa học pháp y phải làm thêm giờ.

“Nhưng ông ta cũng không được độ lượng cho lắm nhỉ”.

Misuzu nói về tức giận rồi giật cốc rượu của Sakura lại. Bà rót thêm cốc khác.

“Gì vậy?”.

“Trẻ con trước khi lên tiểu học là đáng yêu nhất. Ông ta cứ chôn chặt tất cả trong lòng và nuôi nấng thằng bé thì tốt biết mấy...”.

“Thế à. Nhưng đó là điều không thể”.

Nếu đứng trên lập trường của Fukami thì Sakura có lẽ cũng không thể tha thứ cho người vợ.

“Rồi sao? Sau khi họ ly hôn thì Fukami thế nào?”.

“Ông ta làm nhân viên cho công ty du lịch AS. Sau khi thăng chức lên vị trí tổ trưởng thì mãi đến năm kia, ông ta mới lên làm quản lý lễ tân của khách sạn AS”.

“Phụ nữ thì sao?”.

“Hình như ông ta có hẹn hò với một vài người. Cũng có cô chung sống với ông ta như vợ chồng nhưng không đi đến kết hôn. Kết cục thì, tình trạng độc thân vô tình lại trở thành lý do khiến ông ta bị sa thải khi khách sạn tái cơ cấu. Nghe nói ông ấy đã bị giám đốc gọi lên nói chuyện trực tiếp. Người giám đốc bảo rằng vì Fukami không có bất cứ gánh nặng nào trên vai nên rất mong ông ta sẽ đồng ý nghỉ việc”.

“Thì ra là như vậy”.

Không có một chút đồng cảm nào trong câu nói của Misuzu.

Sakura lại tiếp lời.

“Khi bị sa thải, ông ta cũng năm mươi rồi còn gì nữa. Do không có nơi nào để đi làm trở lại nên có một khoảng thời gian ông ấy sống như người vô gia cư vậy”.

“Và cứ thế, ông ta đã gặp khó khăn về tiền bạc rồi trở thành một tên trộm cướp. Quả là một kết thúc có hậu, một kết thúc có hậu”.

“Má mì lạnh lùng quá”.

“Ông ta đột nhập vào nhà Hirasawa chính là vì gia đình đó có tiền còn gì nữa. Phải vậy không?”.

“À, đương nhiên là như thế, vả lại Fukami vốn dĩ cũng có hiểu biết về vùng này. Nhà bố mẹ vợ cũ của ông ta ở trong khu chung cư mà”.

“Vậy cơ à”.

Misuzu nói bằng giọng chán chường nhưng rồi lại nhìn Sakura với vẻ mặt như vừa có phát hiện gì lý thú.

“Thế thì lạ thật”.

“Sao? Có gì lạ?”.

“Tại sao ông ta lại tẩu thoát về hướng đông? Chẳng phải ông ta biết đó là điểm cuối của đường tàu hay sao?”.

“Fukami khai rằng do mình hoảng loạn. Ngay sau khi lao ra khỏi nhà Hirasawa, ông ta đã nhìn thấy một người phụ nữ từ ô cửa sổ mở của ngôi nhà phía tây. Theo phản xạ, ông ta lập tức chạy về phía đông. Một lúc sau, ông ta hồi thần nhưng không kịp nữa rồi. Và rồi cảnh sát đã tìm thấy chỗ ẩn náu trong lúc vội vã của ông ta. Thế nào?”.

Misuzu nhảy vào luôn.

“Không ăn nhập lắm nhỉ. Những lúc như vậy chẳng phải người ta sẽ hành động theo trực giác của động vật hay sao? Nếu là tôi thì tôi sẽ không chạy đến nơi nguy hiểm hơn đâu”.

Sakura cười phá lên.

“Nếu má mì là nghi phạm thì tôi cũng bó tay luôn”.

“Thôi được rồi”.

Misuzu pha cốc rượu thứ ba với một nụ cười đầy ẩn ý.

“Sakura à, chuẩn bị kể đi chứ cậu em. Làm thế nào mà cậu cậu được rằng của Fukami khi ông ta cứ giữ im lặng thế?”.

Sakura không muốn mang chuyện công việc máu me về nhà. Nhưng nếu bàn công trạng với đồng nghiệp thì anh sẽ bị coi là một gã quê mùa nhàm chán, rồi cái ngày anh tự mãn làm lộ ra cho đám phóng viên, cũng sẽ là ngày anh phải chạm mặt với đám đi săn phù thủy của cơ quan. Misuzu hiểu rõ sự tình ấy nên mới trưng ra vẻ mặt nửa hứng thú nửa vì mục đích “làm ăn kinh doanh”.

“Là ông ấy tự nguyện mở miệng thôi. Tôi không làm gì cả”.

“Lại thế rồi”.

“Thật mà. Ngay từ đầu ông ta đã khẳng định mình không hề giết người rồi ngồi im như thóc mặc cho chúng tôi có nạt nộ đến mức nào đi chăng nữa. Thực tế thì phía giám định mới là bên phần thắng bại cho vụ án này”.

“Ồ, vậy là bọn họ đã tìm ra vật chứng nào mang tính chất quyết định à?”.

“Lúc đầu cũng chẳng có gì cả. Hiện trường vụ án là phòng riêng của Hirasawa Tomio. Đó là một căn phòng rộng tám chiếu^[23] ở tầng một. Ngoài dấu vân tay của Tomio ra còn tìm được hai mươi ba dấu vân tay khác nữa, tuy nhiên không một dấu vân tay nào khớp với mười đầu ngón tay của Tomio. Mẫu tóc cũng không trùng khớp, vết máu xuất hiện khá nhiều, nhưng vì Tomio cũng bị chảy không ít máu từ mũi và mồm nên nếu chỉ nhìn bên ngoài, sẽ không thể phân biệt được đó là máu của Tomio hay máu mũi của Fukami”.

“Chẳng lẽ nhóm máu của hai người đó lại giống nhau?”.

“Như tôi đã nói trước đó, Fukami có nhóm máu B. Tomio có nhóm máu A”.

“Chẳng phải nếu xét nghiệm sẽ biết được ngay đó là máu của ai à?”.

“Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng mà không thể. Theo kết quả giám định thì nhóm máu nào cũng là A. Nhóm máu B của Fukami, một mẫu cũng không có”.

“Nghĩa là sao? Máu mũi của ông ta không nhỏ ra trong phòng à?”.

“Mọi kết luận đều như thế. Tuy nhiên...”.

Sakura đưa cốc rượu lên uống.

Misuzu huých đầu gối tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Chà, đừng làm màu nữa. ‘Tuy nhiên’ cái gì?”

“Chúng tôi đã chuyển sang giám định ADN. Đối với những vết máu tương đối lớn thì chúng tôi chuyển sang giám định ADN chứ không xét nghiệm nhóm máu. Một mẫu trong số đó trùng khớp với loại ADN của Fukami”.

Misuzu mắt tròn mắt dẹt.

“Loại ADN? ADN cũng được chia thành loại à?”.

“Chắc chị không biết phải không. Tôi cũng lần đầu tiên được biết. Cái đó thật lợi hại. Xét theo ABO thì chỉ có bốn nhóm máu thôi, còn ADN có những bốn trăm ba mươi lăm loại cơ^[24]. Và mẫu máu đó lại có ADN trùng khớp với loại ADN của Fukami. Thậm chí ADN này còn là loại hiếm mà trong khoảng một triệu người mới có một người sở hữu”.

Misuzu nói câu “Gì cơ!” to nhất trong ngày.

Sakura tiếp lời với vẻ mặt thỏa mãn.

“Dân số tỉnh L có khoảng hai triệu tám trăm nghìn người. Do đó, tôi đã nói với Fukami như thế này. *Loại ADN mà chưa đến ba người trong tỉnh này sở hữu đã vương lại trên sàn của hiện trường vụ giết người, đã thể một người có loại ADN ấy lại vừa mới chạy ra khỏi căn nhà đó. Ông nghĩ sẽ có vị thẩm phán nào nhận định rằng ADN này là của một người khác sao?*”.

“Thông minh quá!”.

Misuzu vỗ tay, sau đó trầm giọng xuống.

“Rồi sao?”.

“Fukami nhắm mắt lại. Ba mươi phút sau, ông ta mở mắt ra. Phá vỡ sự im lặng trong vòng một tuần, ông ta đã nói, *Xin lỗi, là tôi đã làm chuyện đó*”.

“Đúng là chiến tích của Sakura!”.

“Tôi đã bảo không phải mà. Nhờ ngài ADN đấy”.

“Không, không phải thế đâu. Là do câu nói chí mạng của Sakura rất hay. Ai cũng sẽ bị đốn ngã vậy thôi. Chị đảm bảo đấy”.

Misuzu nháy mắt rồi rót thêm vào cốc rượu trên tay Sakura.

Chát còn chạy khắp cơ thể khiến anh vô cùng khoan khoái.

Tất cả là nhờ có Kitazawa ở Viện nghiên cứu khoa học pháp y. Sakura nghĩ rằng mình đã được giao cho một nhiệm vụ ngon lành. Không chỉ có thế. Sakura cảm thấy hạnh phúc vì trưởng phòng Kanda vẫn khen ngợi anh dù biết đó là chiến công của Kitazawa. Cách đây nửa năm, khi ngài Kanda tuyên bố sẽ chuyển cấp dưới của Sakura là Aoki sang phòng khác, anh đã có một tuyên bố ấn tượng rằng nếu muốn chuyển Aoki đi thì hãy chuyển luôn cả anh. Trước đó, mối quan hệ của anh với ngài Kanda cũng bất hòa nhưng nhân vụ án lần này, ngài Kanda đã nhượng bộ. Ông đã nghĩ trước

những gì sẽ nói với Sakura rồi khen ngợi anh trước mặt má mì. Tính ra thì có lẽ quán Con Mèo này đã hàn gắn được bao nhiêu mối quan hệ kiểu như vậy.

“Này này”.

Misuzu đã ở trong quầy từ lúc nào.

“Khi đọc báo chị có để ý một chỗ, đó là khi bị bắt giữ, Fukami có mang theo một chiếc lọ nhựa. Thế rốt cuộc nó là gì đây?”.

“À...”.

Đó là một cái lọ bán trong suốt, giống như lọ giữ cuộn phim.

“Tôi không biết. Fukami nói đã nhặt được nó”.

“Thế nó được dùng để làm gì?”.

“Tôi cũng không biết. Có người cho rằng đó là loại lọ đựng thuốc mang theo người”.

“Thì ra là thế. Chắc là vậy rồi”.

Misuzu vận núp đài phát thanh. Giai điệu du dương của khúc enka vang lên bốn phía.

“Cậu đeo kính có hát không?”.

“Thằng cha ấy kết nhóm *Morning Musume* lắm đấy”.

“Vậy tối nay cho cậu ấy uống nhiều vào để cậu ấy hát đi”.

“Tôi gọi cậu ta cũng vì mục đích đó đấy. Nhưng mà...”.

“Đã quá tám giờ rồi. Cậu thử gọi điện xem?”.

“Ừ”.

Sakura rút điện thoại từ trong túi áo ngực ra. Nó cũng vừa lúc rung lên.

“À, Kitazawa đây. Xin lỗi vì phải đến muộn nhé. Bây giờ tôi mới rời khỏi Trụ sở nên mười lăm phút nữa sẽ đến nơi”.

“Má mì đang tức giận đấy. Cậu làm gì mà đến mãi giờ này hả?”.

“À thì...”.

Giọng của Kitazawa nghẹn lại.

“Điều tra viên Kuraishi của đội điều tra đã gọi điện cho viện trưởng chỗ chúng tôi. Thế là rối tinh rối mù cả lên. Vì là chuyện liên quan đến vụ án sát hại giáo viên nên tôi sẽ nói chi tiết khi đến nơi”.

~2~

(Ơn say đã bay biến đi đâu mất.

Sakura và Kitazawa đang chúi đầu vào nhau ở chiếc bàn trong góc quán.

“Chánh thanh tra Kuraishi đã nói gì?”.

“Ông ta chỉ bảo một câu trong điện thoại là hãy giám định ADN cho cẩn thận”.

“Giám định cho cẩn thận... Thế là ý gì? Bên cậu đã giám định cẩn thận rồi mà?”.

Sakura nhíu mày. Anh nhìn sâu vào cặp mắt kính dày cộp kia.

Kitazawa tức giận.

“Đương nhiên là chúng tôi đã giám định cẩn thận rồi. Chúng tôi sử dụng phương pháp sao chép một số lượng lớn các ‘ADN tiểu vệ tinh’ được gọi là MCT118, sau đó đem đi giám định. 118 là gen di truyền vô nghĩa không tạo ra protein và có khác biệt rất lớn về vị trí giữa các cá thể nên cực kỳ hiệu quả trong việc nhận dạng cá nhân”.

“Lúc trước tôi cũng có nghe qua. Kết quả, đó là một trong số bốn trăm ba mươi lăm loại ADN và trong một triệu người mới có một người sở hữu. Nó lại trùng khớp với loại ADN của Fukami Tada-aki. Không có gì nhầm lẫn ở điểm này chứ?”.

“Không có gì nhầm lẫn cả”.

Tại Kitazawa đỏ phừng phừng.

Sakura vỗ tay một cái rồi nói.

“Vậy tại sao chánh thanh tra Kuraishi lại dặn là hãy giám định cho thật kỹ?”.

“Tôi cũng không biết”.

“Không biết ư? Cậu không hỏi lại viện trưởng à?”.

“Ông ấy nổi giận rồi cúp máy”.

“Viện trưởng ư?”.

“Ừ. Ông ấy bị nói cho vuốt mặt còn chẳng kịp, đến mức phải tăng xông ấy. Tôi thì chỉ là nhân viên bình thường thôi nhưng viện trưởng lại ở cấp thành viên hội đồng rồi”.

Sakura gật đầu. Ông ta có cấp bậc cao hơn các điều tra viên khác. Vả lại, xét trên phương diện công việc trong Viện, chuyện này còn liên quan đến danh dự của một nhà nghiên cứu nữa.

“Sau khi cúp điện thoại, viện trưởng đã trực tiếp đến hỏi trưởng phòng hình sự. Tuy nhiên trưởng phòng Tazaki cũng không biết gì”.

“Nói tóm lại, điều tra viên Kuraishi đã tự mình gọi đến Viện nghiên cứu khoa học pháp y?”.

“Có vẻ thế. Người trong Phòng hình sự đã gọi điện lại cho ông ta nhưng điện thoại lại reo trong ngăn kéo bàn”.

“Nhà riêng thì sao?”

“Vì không ai nghe máy nên bọn họ đã cử người đến nhưng điều tra viên không có nhà. Nghe nói ông ta lại đi uống như mọi đêm. Nếu vậy sẽ rất khó tóm được điều tra viên vì ông ấy thay đổi chỗ uống rượu hết lần này đến lần khác”.

Sakura khẽ thở dài rồi khoanh tay.

“Vậy phía Viện đưa ra kết luận như thế nào?”.

“Mọi người đã giải tán và định ngày mai sẽ hỏi lại điều tra viên”.

Sakura chán nản. Kiểu hành xử rạch ròi này đúng là phẩm chất của các nhà nghiên cứu.

Má mi Misuzu mang mời nhậu đến.

“Vất vả quá hả?”.

“Không có chuyện đấy đâu”.

Mặc dù đã định trả lời nhẹ nhàng nhưng giọng điệu của Sakura vẫn có chút thô lỗ. Misuzu có lẽ đã nhìn thấu anh.

Sakura nhìn Kitazawa.

“Cậu nghĩ thế nào?”.

“Sao cơ?”.

“Về ý nghĩa trong lời nói của điều tra viên ấy. Ông ta muốn bảo các cậu giám định lại ADN à?”.

“Tôi nghĩ không phải thế đâu. Có điều...”.

“‘Có điều’ cái gì?”.

“Nếu điều tra viên có ý như vậy thì chắc ông ấy muốn bảo chúng tôi hãy thử cả các phương pháp giám định khác xem sao”.

Sakura ngạc nhiên.

“Còn có phương pháp khác nữa à?”.

“Đúng thế. Có thể tiến hành giám định ADN HLA-DQA1, nếu ở trung tâm nghiên cứu của Cơ quan Cảnh sát quốc gia thì còn có phương pháp TH01 nữa”.

“Cậu nói sao cho tôi hiểu được xem nào. Có nghĩa là, nếu giám định thêm một vài lần nữa thì tính chính xác sẽ cao hơn phải không?”.

“Đúng thế”.

“Tại sao lần này lại không làm?”.

“Tại vì... sau khi làm MCT118, bên giám định không trả lại các mẫu thử”.

Trong một triệu người mới có một người. MCT118 đã đưa ra kết quả xét nghiệm mang tính chất quyết định. Ngay sau đó Fukami Tada-aki cũng đã thú nhận toàn bộ, khiến cho căng thẳng trong đội điều tra hoàn toàn dịu đi.

Fukami là hung thủ thực sự. Sự tin chắc của Sakura không hề dao động. Cho dù khoa học pháp y có tiến bộ đến đâu đi chăng nữa, cũng không thay đổi được một điều rằng lời thú tội chính là “vua của các bằng chứng”. Chẳng cần mớm lời cũng như đe dọa. Khi nghe đến kết quả xét nghiệm ADN, Fukami đã tự thú. Đây đã không còn là vụ án khó khăn nữa. Biên bản điều tra cũng được ghi chép một cách suôn sẻ. Tuần sau, vụ án này sẽ được khởi tố lên viện kiểm sát địa phương và Fukami sẽ đứng trước vành móng ngựa.

Tuy nhiên...

Hãy giám định ADN cho cẩn thận.

Nếu đó không phải là câu nói của Kuraishi thì chắc chắn mọi người đã cười nhạo mà bỏ ngoài tai.

Kuraishi có một vị trí cực kỳ đặc biệt trong Sở cảnh sát tỉnh L. Ông có nhiều biệt danh như “Điều tra viên chung thân”, “Người dọn tử thi”, “Crisis Kuraishi”... Chính dáng dấp trông như xã hội đen và cách ăn nói gay gắt của ông đã khiến những người xung quanh không ưa. Một mặt Kuraishi bị cấp trên dò xét nhưng một mặt ông lại có nhiều người hâm mộ trẻ tuổi. Chẳng riêng gì người của bên giám định, không ít người trong đội hình sự cũng là những “học sinh” cuồng tín hay gọi ông là “hiệu trưởng Kuraishi”.

Không biết nên vui hay nên buồn khi Sakura đã không có cơ hội để xây dựng mối quan hệ sâu sắc với Kuraishi. Nói là anh lảng tránh thì đúng hơn. Kuraishi là mẫu đàn ông mà Sakura không thể chấp nhận theo bản năng. Dù chưa biết rõ chân tướng nhưng vẫn đặt ánh mắt nghi ngờ lên các hình ảnh đã được phóng đại, chính là thói quen của bên hình sự.

“Kitazawa... Cậu cũng là học sinh của trường Kuraishi hả?”.

“À không, tôi...”.

Kitazawa ngắc ngứ.

“Không phải là tôi đang điều tra đâu. Cậu cứ nói thật đi”.

“Mặc dù tôi đã được dẫn đi uống rượu mấy lần nhưng cũng chỉ có thể thôi”.

“Không phải là cậu đang mê mẩn ông ấy đâu nhỉ?”.

“Vì hiếm khi người của Viện nghiên cứu khoa học pháp y phải đến hiện trường vụ án lắm. Dường như tất cả mọi người đều biết đến sự xuất sắc của điều tra viên Kuraishi tại hiện trường”.

Đều biết đến sự xuất sắc tại hiện trường...

Đột nhiên Sakura trở nên mất bình tĩnh. Bản thân Sakura đã đến hiện trường nhiều tới mức phát ngán. Tại đây, tất cả những người có mặt đều dồn hết kinh nghiệm cũng như khả năng quan sát của bản thân để tìm kiếm manh mối. Thông thường, việc một người nào đó liên tục có những phát hiện đặc biệt là điều không thể xảy ra. Chẳng có bất cứ sự khác biệt nào giữa cảnh sát hình sự và chuyên viên giám định sau khi cả hai đều đã trải qua những kinh nghiệm cuộc đời nhất định. Đó là suy nghĩ của Sakura. Tuy nhiên, nếu tồn tại một người có con mắt dị thường khác với bọn họ thì...

Sakura rùng mình.

Hãy giám định ADN cho cẩn thận.

Anh cho rằng ông ta đã đưa ra kết luận gì đó nên mới nói như vậy.

Hãy giám định ADN để chứng tỏ rằng Fukami Tada-aki không phải là hung thủ thực sự...

Sakura ngay lập tức bác bỏ suy nghĩ ấy. Anh đang đi tìm ý nghĩa khác trong câu nói kia. Trán anh toát hết mồ hôi hột. Không ra. Dù có suy nghĩ đến mức nào đi chăng nữa, cũng không một gợi ý nào xuất hiện. Chắc chắn Kuraishi cho rằng Fukami “trong sạch”. Nếu không thì ông ta đã chẳng nói vậy.

Sakura bất ngờ đứng phắt lên.

“Kitazawa, hãy nói cho tôi biết quán quen của điều tra viên”.

“Gì cơ?”.

“Tôi sẽ thử đuổi theo. Tôi muốn hỏi ông ấy bằng mọi giá trong ngày hôm nay”.

“Tôi hiểu. Tôi sẽ chỉ đường cho”.

Sakura ấn tay ngăn Kitazawa đang định đứng lên.

“Mình tôi là đủ. Tôi muốn nói chuyện một đối một”.

“Cậu đi gặp Kuraishi hả?”.

Sakura vừa quay đầu lại thì Misuzu đã đứng khoanh tay chờ sẵn. Khuôn mặt bà nghiêm lại.

“Má mì biết à?”.

“Trước đây anh ta cũng từng đến đây mấy lần. Ánh mắt của anh ta thật đáng sợ. Lần đầu tiên gặp anh ta, chị có cảm giác như bị lột trần ra ấy”.

Đúng như cái tên của nó, quán Trốn Tím nằm mãi trong một góc sâu sau khi phải xuyên qua những con ngõ rối rắm.

Đứng trước cánh cửa màu đen, Sakura cảm thấy căng thẳng. Cũng có một vài quán mà bên hình sự và bên giám định uống cùng nhau, tuy nhiên, có vẻ như quán Con Mèo là “quán của hình sự” còn Trốn Tím đích thị là “quán của giám định”. Mặc dù đã đôi ba lần say rượu bước chân vào đây, nhưng Sakura nhớ rằng anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái.

“Nhìn kìa nhìn kìa, một gương mặt hiếm khi được gặp”.

Anh vẫn nhớ cái tên “má mì Akemi”. Chiếc váy đỏ hơn cả màu son môi bay phấp phới khi bà ta ra tận cửa để tiếp đón anh.

Kiến trúc bên trong quán cũng giống với quán Con Mèo. Có bảy tám người bên hình sự đang ở đây. Mặc dù họ đang hào hứng hát karaoke nhưng vẫn có một người trẻ tuổi đã đứng hình khi nhận ra sự xuất hiện của Sakura. Đó không phải là một cảnh sát hình sự bình thường. Anh ta là trưởng nhóm điều tra tội phạm bạo lực Đội hình sự số 1 Đoàn Chuo phụ trách bảo vệ cho thủ phủ.

Sakura rướn cổ, đảo mắt nhìn bên trong quán nhưng không thấy Kuraishi đâu.

“Thanh tra Kuraishi không ghé qua đây à?”.

Lúc anh nói thào vào tai Akemi, cánh cửa nhà vệ sinh đối diện mở ra và một khuôn mặt tròn xoe quen thuộc xuất hiện. Đó là

Okajima cùng khóa với anh. Hiện tại cậu ta đang là nhóm phó nhóm giám định cơ động thuộc Trụ sở.

“Xin chào, cậu làm gì ở đây thế?”.

Phía đối diện lên tiếng.

“Cậu có việc gì với hiệu trưởng hả?”.

Akemi xen vào cuộc nói chuyện bằng giọng giả bộ.

“Tiếc quá. Năm phút trước anh ấy mới ở đây”.

“Thật thế sao?”.

Sakura vừa hỏi thì Okajima đã kéo tay “Cứ ngồi xuống đã” rồi chân nam đá chân chiêu dẫn anh đến sô pha. Cậu ta đã khá say rồi.

Sakura bị khoác vai một cách miễn cưỡng.

“Cậu có việc gì với hiệu trưởng thế?”.

“Không hẳn là có việc gì, tôi chỉ muốn hỏi một chút”.

“Vụ sát hại giáo viên hả?”.

“Ừ, đúng thế. Cậu biết ông ấy đi đâu rồi không?”.

“Fukami trong sạch. Ông ấy đã nói như thế”.

Sakura nhìn vào mắt của Okajima. Cậu ta vẫn còn tỉnh táo.

“Thật thế à?”.

Giọng nói của Sakura chứa đựng nỗi sợ sệt.

“Có vẻ ngay từ đầu hiệu trưởng đã nghĩ rằng một nửa khả năng là ông ta trong sạch. Vì khi Fukami bị bắt giữ, hiệu trưởng đã nói ông ta sẽ được thả sớm thôi”.

Vì Fukami trong sạch nên sẽ được thả tự do. Kuraishi đã đánh giá thấp mọi chuyện như thế ư?

“Tôi hoàn toàn không hiểu. Tại sao có thể nói là ông ta trong sạch cơ chứ?”.

“Vì cái tên Fukami ấy đã chạy về hướng đông chứ sao”.

Sakura cảm thấy vai mình trĩu xuống. Đó là căn cứ cho sự trong sạch ư?

“Má mì Misuzu cũng nói thế”.

“À, má mì đó là thiên tài đấy. Bà ấy có vài điểm chung với hiệu trưởng”.

“Tào lao. ADN mà trong một triệu người mới một người sở hữu đã xuất hiện ở hiện trường đấy”.

Mặc dù đang giận dữ nhưng trong lòng Sakura vẫn cảm thấy yên tâm.

“Hiệu trưởng bảo rằng nếu cảm thấy lạ lùng thì hãy nghi ngờ vật chứng”.

“Vậy là sao? Tội phạm tẩu thoát về phía đường cùng tức là vật chứng ở hiện trường đều sai à? Chẳng phải cậu cũng là dân giám định hả? Cậu nghiêm túc lắng nghe những lời mê sảng ấy rồi áp lên hiện trường ư?”.

“Hãy nghi ngờ vật chứng chắc chắn nhất. Đó là câu cửa miệng của hiệu trưởng”.

“Đồ say xỉn. Cứ chơi trò trường học của cậu cả đời đi”.

Okajima thô lỗ lắc vai Sakura.

“Nào Sakura, đáng sợ quá đấy”.

“Đương nhiên rồi. Đây không phải là chỗ chơi. Chạy về hướng đông thì có sao? Ông ta đã nói rằng do mình hoảng sợ mà”.

“Ừ thì cũng có chuyện đó”.

“Thấy chưa? Thế sao hiệu trưởng của các cậu lại quả quyết là ông ta trong sạch?”.

Okajima nhìn lên không trung. Dường như bộ óc đờ đẫn của cậu ta đang nỗ lực “nảy số”.

“À, không phải thế. Tôi đã nói rồi mà. Có phải vì Fukami chạy về phía đông nên hiệu trưởng mới cho rằng ông ta trong sạch đâu. Đầu tiên hiệu trưởng chỉ bảo là ông ta trong sạch một nửa thôi. Còn đến lúc này, ông ta mới trở nên trong sạch hoàn toàn”.

“Từ khi nào vậy?”.

“Đó là...”.

Okajima liên tục chớp đôi mắt lơ đãng.

“Đúng rồi đúng rồi, là ngày Fukami tự thú”.

“Cái gì...”.

Đột nhiên đầu óc Sakura rối tung.

Vào ngày Fukami tự thú, Kuraishi đã tin rằng Fukami trong sạch...?

“Đúng thế đấy. Khi tin tự thú được đưa đến Đội số 1 trên Trụ sở, tôi cũng đang ở đó. Trưởng phòng và trưởng nhóm vui vẻ hớn hờ lắm nhưng khuôn mặt của hiệu trưởng thì đanh lại. Ông ấy đập hai tay xuống bàn rồi đứng lên, có chút khó khăn”.

“Ông ta bức mình vì linh cảm của mình trật lất đó mà”.

Mặc dù Sakura nói rất khí thế nhưng trong đầu anh lại xuất hiện một màn mống bất an mới.

Hãy nghi ngờ vật chứng chắc chắn nhất.

Đó nhất định là ADN. Do đó ông ấy mới gọi điện đến Viện nghiên cứu khoa học pháp y. Chắc chắn Kuraishi đang nghi ngờ kết quả giám định ADN lần này.

“Okajima”.

“...”

Cậu ta đã ngáy từ lúc nào.

“Ê, Okajima!”

“Gì, gì thế?”.

“Điều tra viên Kuraishi đi đâu rồi?”.

“Tôi không biết”.

“Không biết?”.

“Thực sự thì tôi hoàn toàn không biết hiệu trưởng đang làm gì”.

“Chí ít thì cậu cũng biết được quán mà ông ấy có thể sẽ đến chứ?”.

“À, chắc lại là câu lạc bộ cho người già rồi. Hôm qua, hôm kia hiệu trưởng cũng đến đó mà”.

“Câu lạc bộ cho người già ư...?”.

“Là câu lạc bộ Madam ở khu một ấy. Cậu đã nghe đến nó bao giờ chưa? Tiếp viên ở đó đều hơn bốn mươi tuổi. Hình như cũng có những người giàu thích thế. Đến giáo sư Nishida của Khoa pháp y cũng đến đấy mà”.

Đây rồi.

Kuraishi đã hỏi các thông tin về giám định ADN từ giáo sư Nishida.

Sakura đứng lên. Sau khi đẩy má mì Akemi đang đưa thẻ lời bài hát tới sang một bên, anh rảo bước ra khỏi quán.

Sakura vào câu lạc bộ Madam lúc mười rưỡi tối.

Ánh sáng gián tiếp mềm mại trải trên tấm thảm lông dài. Những bộ sofa sang trọng được bố trí cách xa nhau trong không gian rộng gấp năm, sáu lần quán Con Mèo và Trốn Tìm.

“Xin kính chào quý khách”.

Người phụ nữ mặc chiếc váy dài ra đón tiếp anh có dáng vẻ mảnh khảnh và tao nhã. Gương mặt bà ta cũng thanh lịch và đáng mến nhưng chắc cũng phải tầm năm mươi.

Sakura không có ý định ngồi xuống vì trong ví anh chỉ còn đúng một tờ mười nghìn yên.

“Tôi chỉ đến tìm người một chút thôi”.

Anh nói với người phụ nữ rồi rướn cổ lên. Mặc dù nơi này vẫn còn thưa thớt khách, nhưng vì thành ghế sofa khá cao nên có những bàn anh không thể nhìn thấy mặt ai.

Sakura quay lại về phía người phụ nữ.

“Giáo sư Nishida của Đại học Y L có đến đây không?”.

“Không. Tôi nay tôi chưa nhìn thấy giáo sư”.

Anh nói tên giáo sư ra để giải tỏa sự nghi ngờ của người phụ nữ. Nó đã có hiệu quả. Đôi mắt của người phụ nữ ánh lên nụ cười thân thiện.

Thế nhưng...

“Người đàn ông tên Kuraishi có đến đây không?”.

Khi cái tên đó vừa được thốt ra khỏi miệng Sakura, khuôn mặt người phụ nữ liền trở nên cứng ngắc và bối rối.

“Không... À... Ngài Kuraishi đêm nay vẫn chưa...”.

Bà ta ngắc nga ngắc ngứ. Sakura không biết nên nắm bắt tình huống này như thế nào.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đến sau”.

Ngay lúc Sakura quay gót, cánh cửa lại mở ra và một ông già có mái tóc trắng bồng bênh như kẹo bông bước vào câu lạc bộ. Đó là

giáo sư Nishida. Vừa nhìn thấy mặt Sakura, giáo sư liền giơ ngón tay lên chỉ nhưng không thể thốt ra tên anh.

Sakura cúi chào.

“Tôi là Sakura, đến từ Đồn Chuo. Tôi đã vài lần làm phiên giáo sư về vấn đề giải phẫu pháp y”.

“A, đúng rồi, đúng rồi. Đúng là như vậy. Tôi vẫn còn nhớ đấy”.

Tâm trạng giáo sư Nishida rất tốt. Giáo sư mặc bộ com lê trẻ trung và mang theo cặp sách.

Sakura được mời đến bàn. Chiếc ghế sofa mềm mại đến mức cả người anh chìm vào trong đó. Những người phụ nữ ngồi hai bên anh trông khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Vừa bóc hoa quả, giáo sư Nishida vừa mở lời bằng câu chuyện mà Sakura không hề lường trước.

“Thực ra câu lạc bộ này là Kuraishi đã dẫn tôi đến. Mới chỉ năm ngày trước thôi. Ấy vậy mà tôi lại rất thích nên tối nào cũng tới như thế này”.

“Dạ thế ạ...”.

Sakura vừa trả lời chung chung vừa chăm chú sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Điều tra viên Kuraishi đã dẫn giáo sư Nishida đến đây ư? Chắc là để hỏi về ADN. Chuyện đó cần phải được hỏi tại một câu lạc bộ cao cấp như thế này sao? Một bác sĩ cầm dao giải phẫu với một điều tra viên chắc chắn sẽ thấu hiểu suy nghĩ của nhau kể cả khi chưa nói ra. Vậy thì trao đổi ở phòng nghiên cứu của giáo sư Nishida là được rồi?

“Này, Kyoko”.

Nishida rướn người lên gọi người phụ nữ. Đó là người phụ nữ mặc chiếc váy dài đã bối rối khi nghe Sakura nhắc đến tên Kuraishi ban nãy.

“Giáo sư, như vậy không được đâu nhé. Đó là tên thật của tôi mà”.

Người phụ nữ bên cạnh vừa cười vừa cảnh cáo.

“À, ra là thế”.

Giáo sư Nishida vỗ đôm đốp vào trán, hướng khuôn mặt hết sức vui vẻ về phía Sakura.

“Ài chà, hôm kia cậu Kuraishi vừa mới hỏi được tên thật của cô ấy mà. Tôi chỉ nói ở đây thôi nhé, cậu ta có ý với Kyoko đấy. Thực ra thì tôi cũng vậy... Ha ha ha!”.

Kyoko vừa được gọi tên đi đến ngồi cạnh Sakura. Trên tấm danh thiếp anh nhận được có viết cái tên “Mayuko”. Kyoko không ngồi đối diện mà ngồi cạnh Sakura, khiến cho anh cảm thấy bà ta không muốn anh nhìn được mặt mình.

Kyoko... Đó không phải là một cái tên hiếm gặp. Nhưng Sakura lại cảm thấy có điều gì đó. Giống như gần đây anh đã từng nghe thấy cái tên này.

Sakura vừa rút điều thuốc ra thì bật lửa cũng được đưa tới một cách hết sức tự nhiên. Có vẻ như bà ấy không phải nữ tiếp viên tạm thời. Sakura nhìn trộm khuôn mặt bà. Anh cảm thấy Kyoko có hơi chút đờm buồn. Giống như tâm trí bà đang không ở đây vậy.

Đây là người phụ nữ của thanh tra Kuraishi sao?

Không, phản ứng vừa rồi rõ ràng là sợ Kuraishi. Nếu vậy, người phụ nữ này có quan hệ gì tới vụ sát hại giáo viên cơ chứ?

“Cậu Sakura này”.

“Vâng”.

“Có phải cậu đợi gặp Kuraishi ở đây không?”.

“Không ạ...”.

Sakura nghĩ cơ hội đã tới. Anh cúi xuống, đan các ngón tay vào nhau.

“Thực ra tôi đến vì có chuyện muốn hỏi giáo sư”.

Khuôn mặt giáo sư Nishida hiện lên vẻ bất ngờ.

“Ồ, chuyện gì vậy?”.

“Mong muốn của tôi gần giống với của điều tra viên Kuraishi. Xin hãy cho tôi biết thêm về ADN”.

“ADN à...?”.

Giáo sư Nishida nghiêng đầu thắc mắc.

“Không phải là về nhóm máu sao? Cậu Kuraishi đã hỏi về chuyện đó mà”.

Sakura không thốt nên lời.

Không phải ADN.

Mà là nhóm máu. Rốt cuộc Kuraishi đã cố gắng để biết chuyện gì?

Đành phải hỏi thẳng thôi.

“Giáo sư Nishida. Điều tra viên Kuraishi đã hỏi chuyện gì liên quan đến nhóm máu vậy?”.

“Thì đó. Trên báo cũng có đăng rồi mà. Cậu bỏ qua à?”.

“Vâng”.

“Khó nhỉ. Mà cũng không có gì ghê gớm lắm. Chuyện ghép gan hay nhân bản mới hay ồn ào trên các phương tiện truyền thông ấy chứ”.

“Xin giáo sư hãy cho tôi biết”.

“Tóm lại thì, nghiên cứu đã chỉ ra rằng sẽ có trường hợp đứa trẻ sinh ra mang nhóm máu mà gen quy định nhóm máu của bố hoặc mẹ chúng đáng lẽ không thể tạo ra. Nghiên cứu về gen di truyền đã làm sáng tỏ điều đó. Trong quá trình tái tổ hợp gen quy định nhóm máu, nói khoa học một chút thì, một phần gen bị khiếm khuyết sẽ làm enzym không hoạt động. Vì thế có những trường hợp mặc dù giám định ADN cho thấy rõ hai người là cha con, nhưng nếu xét nghiệm nhóm máu thì kết quả lại thành người ngoài không có quan hệ huyết thống”.^[25]

Sakura bất động.

Trong tầm nhìn của anh, một hình ảnh mờ ảo đang khẽ run rẩy.

Anh đã hiểu. Anh cũng nhớ ra rồi.

Sakaue Kyoko.

Trong bản báo cáo điều tra vụ án sát hại giáo viên có xuất hiện cái tên đó. Ba mươi năm trước, bà ấy đã kết hôn với Fukami Tada-aki và ly hôn sau khi có một con.

Đã là mười hai giờ đêm.

Sakura đến Đồn Chuo bằng taxi.

Anh được người trực gác gọi điện thoại tới. Kuraishi đã cạy quỳên để vào phòng tạm giam gặp Fukami Tada-aki. Tiếng của người trực gác đã gần giống tiếng hét.

Sakura đến đồn sau mười phút.

Anh băng qua phòng của Đội hình sự số 1 ở tầng hai, đi dọc hành lang hẹp về phía phòng tạm giam. Khuôn mặt của người trực gác trẻ tuổi ra mở cánh cửa sắt đã xanh lét.

“Điều tra viên đâu?”.

“Điều tra viên nói dăm ba câu gì đó với Fukami, sau đó về rồi ạ”.

“Thế à...”.

“Tôi xin lỗi. Vì là mệnh lệnh nên tôi cũng không thể làm khác...”.

“Được rồi”.

Sakura nói ngắn gọn rồi ra bàn canh gác. Bên góc trái là “Buồng số 7”. Bóng dáng của người đàn ông đang quỳ hiện lên trong ánh sáng nhẹ nhàng của chiếc đèn ngủ.

Không có dù chỉ một cử động nhỏ. Sakura tin chắc rằng đến lúc này Fukami mới thực sự “bị đốn ngã”.

Hung thủ của vụ án sát hại giáo viên chính là con trai của Fukami. Sakura rời bàn canh gác, chắc mắt trong lòng rồi hướng về phía buồng giam.

“Fukami...”

Sakura vừa khẽ gọi, người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đã hướng mặt về phía anh. Trong mắt ông dâng trào nước mắt.

“Anh Sakura...”.

Sakura để Fukami ra khỏi buồng giam, cả hai đến ngồi đối diện nhau trên tấm chiếu trong phòng tạm giữ.

“Ta nói chuyện nhé”.

“...”

“Ông thả lỏng đầu gối đi”.

“...”

“Đây không phải là một cuộc thẩm vấn. Ông có thể nói những gì mình muốn”.

“...”

Fukami vẫn giữ nguyên tư thế ngồi quỳ và cúi thấp đến mức nhìn thấy cả bắp chân.

“Anh đã biết sự thật. Có lẽ tôi cũng vậy”.

“...”

“Người đàn ông ban nãy đến đây đã nói cho tôi rồi”.

Phản ứng rõ rệt đã xuất hiện. Vai của Fukami rung lên. Quả nhiên Kuraishi đã đánh trúng vào câu chuyện về nhóm máu và ADN.

Fukami hơi ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào Sakura với ánh mắt như nhìn bề trên.

“Có lẽ... tôi...”.

Thanh âm ấy gần như thổn thức.

“Có lẽ tôi đã sai rồi...”.

Đến lượt Sakura im lặng.

“Tôi phải nói ra sự thật... phải nói cho rõ ràng...”.

Một lúc lâu sau đó.

Fukami lại cúi đầu xuống và nói.

“Anh Sakura... tôi xin lỗi. Tôi sẽ nói sự thật. Tôi sẽ nói tất cả”.

Thế nhưng vài phút sau, vẫn không có lời nào được thốt ra. Sakura kiên nhẫn chờ đợi.

Fukami ngẩng mặt lên. Lần này ông nhìn thẳng vào Sakura.

Môi ông run run mấp máy.

“Tôi đã sống mà luôn luôn... luôn luôn căm hận Kyoko. Khi biết đứa con đầu lòng Yusaku... không phải là con tôi, tôi đã quẫn trí. Kyoko nói cô ấy không ngoại tình. Cô ấy vừa khóc vừa phân bua rằng đó là con tôi. Nhưng làm sao tôi có thể tin được. Thời điểm đó còn chưa có giám định ADN. Bố mẹ có nhóm máu B và O thì không thể sinh ra đứa trẻ có nhóm máu A. Điều đó không thể xảy ra... Mỗi lần Kyoko phủ định chuyện ngoại tình, tôi lại đánh cô ấy. Đánh đến mức khuôn mặt sưng phồng lên. Cũng có lần tôi đá cả Yusaku. Đầu móng chân cắm vào lớp thịt mềm...”.

Nước mắt Fukami rơi xuống chiếu.

“Chúng tôi ly hôn và tôi chỉ còn một mình... Sau đó tôi vẫn căm hận Kyoko. Tôi đã nguyên rủa cô ấy. Cô ta khiến cuộc đời tôi trở nên khốn đốn. Tôi đã luôn nghĩ như vậy. Tôi cũng hẹn hò với những người phụ nữ khác nhưng trái tim tôi không còn tin tưởng bất kỳ ai được nữa. Tôi cũng có công việc, có lòng tự trọng của một người làm lễ tân khách sạn. Nhưng... khách sạn cũng bị cướp mất. Tôi mất tinh thần. Không có tiền, tôi phải trả lại căn hộ của mình. Tự lúc nào, tôi đã trở thành người vô gia cư, sống cuộc đời màn trời chiếu đất. Những tờ báo cũ vừa là tấm chăn để tôi chống lại cái lạnh, vừa

là thú vui duy nhất. Và... tôi đã đọc được một bài báo, bài báo về nhóm máu đó...".

Fukami nắm chặt bàn tay trên đầu gối.

"Cơ thể tôi run rẩy. Tôi không ngừng run rẩy trong cả một ngày. Tôi nhớ lại khuôn mặt của Kyoko. Khuôn mặt cô ấy vừa khóc vừa nói rằng đó là con tôi. Hẳn đó là sự thật. Câu nói đó là thật. Tôi bắt đầu nghĩ như thế. Rồi tôi muốn làm cho rõ ràng rằng liệu Yusaku có thực sự là con tôi không...".

Sakura im lặng gật đầu.

Fukami lau nước mắt bằng cổ tay áo rồi lại tiếp lời.

"Điều này cũng là trên báo: Tôi biết được nếu bỏ tiền ra thì sẽ có công ty giám định ADN cho mình. Hai trăm nghìn yên. Tôi làm công việc vận chuyển hàng hóa được thuê theo ngày để tiết kiệm tiền. Tôi cầu xin người bạn thời còn làm lễ tân khách sạn cho mượn địa chỉ để chuyển tiền cho công ty đó. Ngay lập tức, một chiếc lọ nhựa nhỏ được gửi lại. Chỉ cần một sợi tóc vẫn còn chân của Yusaku là có thể giám định được. Tôi đã đến khu chung cư phía đông vào đêm khuya. Tôi quan sát tình hình trong gần hai tuần để tìm thời cơ lén vào phòng của Yusaku. Tôi cũng nhiều lần nhìn thấy Kyoko vì cô ấy về nhà vào lúc nửa đêm. Tôi biết ngay cô ấy làm tiếp viên. Điều này khiến tôi cảm thấy thật phức tạp. Cũng có lúc tôi nghĩ mình đã làm cô ấy khổ, nhưng cũng có lúc tôi lại cho rằng chính vì thích đàn ông nên cô ấy mới làm cái công việc đó, và đúng là cô ấy đã ngoại tình. Nhưng dù thế nào thì chỉ cần giám định ADN là có thể sáng tỏ. Tôi sẽ biết mọi chuyện. Tôi đã nghĩ như vậy. Và rồi... hôm đó...".

Ánh mắt Fukami lặn về ký ức.

“Khoảng hơn một giờ sáng, Yusaku rời khỏi nhà. Tôi biết đêm đó Kyoko ở nhà nên có chút tò mò và đã theo sau Yusaku”.

Cổ họng Fukami kêu đánh “ực”.

“Tôi không thể tin vào mắt mình. Yusaku lẻn vào nhà Hirasawa. Nó đã phá khóa cửa hiên để vào. Căn nhà tối đen.

Tôi nghĩ chắc chắn không có ai ở nhà. Tôi nghĩ nó cần tiền. Một lát sau, trong nhà phát ra tiếng động. Nó đang giằng co với thằng con trai nhà đó. Tôi không biết nên làm gì. Tôi giậm chân thùm thụp bên cạnh hiên nhà, trong lòng gào thét bắt nó chạy ra thật nhanh. Trong nhà trở nên tĩnh lặng. Đúng lúc đó Yusaku lao ra khỏi cửa. Tôi thực sự hoảng hốt như một kẻ điên. Một ảo giác khác lạ xuất hiện. Tôi thấy Yusaku đang chạy về phía lòng mình. Tôi bắt giắc dang hai tay ra. Ngay tiếp theo, tôi bị đánh mạnh một cú. Yusaku bỏ chạy mà không quay đầu lại. Tôi cũng lao ra đường. Ngay sau đó, cửa sổ của ngôi nhà bên cạnh đột nhiên mở ra và tôi chạm mặt một người phụ nữ. Tôi hoảng sợ bỏ chạy. Phải, tôi đã chạy trốn về phía đông. Vì tôi biết rằng Yusaku đã chạy trốn về phía tây...”.

Sakura gạt đầu một cái, đoạn hé đôi môi vốn dính vào nhau vì nước bọt đã khô.

“Vậy là ông muốn bảo vệ thằng bé”.

“Tôi cũng không biết nữa... Chuyện xảy ra trong khoảng thời gian rất ngắn... Tuy nhiên, sau khi bị bắt ở bên cạnh đường ray, tôi mới biết đó là vụ giết người và tìm tôi chao đảo. Nếu Yusaku không phải là con tôi thì vì cái gì mà tôi lại phải trở thành một kẻ giết người cơ chứ... Vì vậy, tôi đã giữ im lặng theo những gì luật sư nói”.

“Hóa ra những lời tôi dùng để đồn gục ông lúc đó đã giải tỏa khúc mắc này”.

“Đúng vậy... Giây phút ấy tôi đã tin chắc rằng mình là cha đẻ của Yusaku”.

Loại ADN mà trong tỉnh có dưới ba người sở hữu - ADN của người cha và cậu con trai, đã vương lại hiện trường.

Bí ẩn về vết máu tại hiện trường đã được hóa giải. Cả hai người đã tham gia vào vụ ẩu đả là Yusaku và Hirasawa Tomio đều có nhóm máu A. Do Fukami không vào căn phòng là hiện trường vụ án nên chắc chắn nhóm máu B của Fukami không thể nào được phát hiện trong đó.

Kuraishi đã nhìn ra điều này.

Ông đã đánh hơi thấy sự tồn tại của “kẻ trợ giúp” vào khoảnh khắc người chắc chắn không phải hung thủ lại thú nhận là hung thủ.

Khi cảm thấy lạ lùng thì hãy nghi ngờ vật chứng.

Một khi đã rành về đường sá, Fukami sẽ không thể chạy trốn về phía đông. Kuraishi đặc biệt chú ý đến điểm đó và hướng nghi ngờ về kết luận đã được đưa ra.

Hãy nghi ngờ vật chứng chắc chắn nhất.

Thay vì ADN, Kuraishi lại đặt ra nghi vấn về phương pháp giám định quan hệ cha con bằng nhóm máu mà ai cũng tin tưởng. Ông đã hướng ánh mắt hoài nghi vào câu chuyện “thần thoại” đó và lật lại tất cả một cách hoàn hảo.

Sakura nhìn Fukami.

Có lẽ sẽ khó mà chống chọi lâu với một đối thủ như Kuraishi. Theo MCT118, ADN của Fukami và Yusaku khớp nhau. Nhưng một khi ADN đã không phải là của chính chủ, thì sau này khi tiến hành giám định nhiều lần, sẽ phát sinh sự sai khác và điều ấy sẽ chứng

minh Fukami không thể là hung thủ. Kuraishi đã xoáy sâu vào sự thật này.

Đợi đã.

Sakura nghe thấy tiếng sét đánh.

Khi anh đến đây, người canh gác đã nói gì nhỉ. Đúng rồi. *Dăm ba câu*. Thanh tra Kuraishi chỉ nói thế rồi đi ra.

Không thể nào. Không thể chỉ dùng dăm ba câu để kể câu chuyện ADN phức tạp này.

Sakura một lần nữa nhìn về phía Fukami.

“Người đàn ông đến đây lúc này đã nói gì với ông?”.

Fukami biểu lộ sự đau đớn và nhắm mắt lại.

“Ông ấy bảo rằng tôi không phải là cha thằng bé và hãy mau tự thú”.

Không phải cha cậu ta...

Tại sao Kuraishi lại nói dối như vậy?

Không, tại sao chỉ với dăm ba câu nói ấy, Fukami đã bị đốn ngã?

Trước khi Sakura kịp hỏi, Fukami đã nói.

“Tôi nghĩ ý ông ấy là: Một người bố thực sự sẽ không để con trai mình là một kẻ giết người sống nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật”.

Sakura yên lặng một lúc.

Có lẽ tôi đã sai rồi...

Những lời Fukami thốt ra lúc ban đầu thật giống với những gì Sakura đã từng nghe rất lâu trước kia.

Fukami đã hiểu lời nói của Kuraishi. Ông không được bao che. Đó không phải là hành động của một người cha đích thực.

Sakura trút ra hơi thở từ sâu tận đáy lòng.

“Quay về thôi nhĩ”.

“Vâng”.

“Chỉ tối nay thôi. Sau khi lấy lời khai vào ngày mai, ông sẽ được thả”.

Sakura đứng dậy, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Fukami vừa đứng lên ngay sau anh.

“Tôi lại hiểu lời của người đàn ông khi nãy theo một nghĩa khác”.

“Sao cơ...?”.

“Có thể ý ông ta là ông nên quên đi và không để ý tới chuyện nhóm máu nữa...”.

Fukami nhìn lên không trung.

“Quên đi... Không để ý đến chuyện nhóm máu nữa...”.

“Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu làm vậy”.

“...”.

“Cả hai người đó đều hai mươi chín tuổi”.

“Hả...?”.

“Yusaku và Hirasawa Tomio đều hai mươi chín tuổi. Cùng khu chung cư, cùng tuổi, là bạn cùng lớp ở trường tiểu học và trung học cơ sở”.

“Ồ...”.

“Tôi không biết liệu vụ trộm có phải là khởi đầu của việc giết người hay không. Vì hai người đó đã có khoảng thời gian hai mươi chín năm cùng nhau. Ông hiểu không? Ông lại không được như thế. Giữa ông và Yusaku không có bất kỳ khoảng thời gian nào cùng nhau cả”.

Có lẽ Kuraishi đã nói như vậy. Ông ấy muốn bảo Fukami hãy sống một mình đi.

Fukami chùng vai xuống và ngược đôi mắt đăm lẹ lên.

“Tôi biết. Tôi đã không làm gì cả. Từ bây giờ tôi cũng không thể làm bất cứ điều gì... nhưng... nhưng...”.

Sakura nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hốc hác của Fukami. Anh có thể nhìn thấy phía bên kia là tầng tầng lớp lớp gương mặt buồn bã của Kyoko. Có phải sự thiếu chính xác của phương pháp giám định huyết thống bằng nhóm máu chỉ reo rắc bi kịch cho mỗi gia đình này hay không?

Sakura khẽ vỗ vai Fukami.

Cánh cửa buồng tạm giam mở ra rồi đóng lại không một tiếng động.

Vet den



“Đồn trưởng”.

“Ờ...? À, là cậu đó hả. Đừng làm tôi giật bắn lên như thế chứ”.

“Xin lỗi vì đã làm phiền đồn trưởng khi ngài đang đi dạo”. “Anh chàng này mới đang đi dạo. Tôi chỉ theo cùng thôi”. “Chà, anh chàng này lại lớn hơn rồi nhỉ”.

“Tỷ lệ thuận với tiền thức ăn. Mà tối nay lại có chuyện gì vậy? Để đội trưởng đội phóng viên của một tờ báo lớn phải ra ngoài giữa đêm như thế này...”.

“Là vụ Jujo Kaori đấy ạ. Có thật là sẽ giải phẫu tử thi vào ngày mai không ạ?”.

“À... ừ”.

“Chẳng phải đó chắc chắn là một vụ tự sát rồi hay sao? Lúc chiều tối Phòng quan hệ công chúng đã nói rồi mà?”.

“...”.

“Sao ngài lại im lặng? Làm ơn cho tôi biết đi. Chỉ cần nói là chắc chắn hay chưa chắc chắn thôi ạ”.

“Vừa đi vừa nói chuyện nào. Không thì sẽ bị anh chàng này cắn đấy”.

“Vậy ngài sẽ nói cho tôi biết đúng không ạ?”.

“Ở chỗ cậu hạn chót của báo ra buổi sáng là mấy giờ nhỉ?”.

“...”.

“Đến lượt cậu im lặng à? Các cậu thật lười cá. Thế mà cứ thúc giục người khác chia sẻ thông tin”.

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ nói. Mà ngài đừng cho tòa soạn khác biết nhé. Hạn chót là không giờ ba mươi phút”.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”.

“Xem nào, không giờ mười hai phút ạ”.

“Thế thì tôi không thể nói thêm được rồi”.

“Đồn trưởng à”.

“Chà, chuyện này đã thành tin sốt dẻo thế cơ à. Sáng mai tôi phát biểu rồi, cậu dùng nó cho báo ra buổi chiều vậy”.

“Xin ngài tiết lộ một chút thôi. Nếu chỉ viết về nội dung trong bài phát biểu thì không bán được báo đâu ạ”.

“Tại tôi cũng có nỗi khổ từ vị trí của mình. Tôi mà nói hết cho cậu thì Trụ sở sẽ giáng cơn thịnh nộ vào tôi đó. Hơn nữa cậu cũng thu thập thông tin ở chỗ này chỗ kia rồi đúng không? Chẳng phải trước đây Jujo Kaori cũng khá nổi tiếng à?”.

“Vâng. Lúc hát enka cô ấy toàn mặc váy ngắn nên hay được gọi là ‘Enka Váy Ngắn’. Cô ấy cũng thường xuyên xuất hiện trên tivi nữa”.

“Ừ, nhưng là ca sĩ mà không được khán giả đón nhận thì cũng thật đáng buồn. Cậu đã nghe chuyện về đồ dùng cá nhân của cô ấy chưa?”.

“Vâng. Quản lý giữ ví thì không nói làm gì, nhưng ngoài ra cô ấy cũng chỉ có áo thể thao, đồ lót và túi đựng đồ trang điểm. Váy kim tuyến dùng cho công việc cũng chỉ có hai chiếc. Ấy thế mà tháng này cô ấy còn phải chạy sô cho các bữa tiệc tại nhiều khu suối nước nóng trong tỉnh”.

“Mối nghi ngờ dính dáng đến ma túy trước đây đã có câu trả lời rồi nhỉ?”.

“Theo thông tin từ tòa soạn bên tôi thì người cho cô ấy biết thế nào là ma túy chính là tên Oiso Kazuya đó”.

“Hắn là vận động viên thể dục dụng cụ đã đạt huy chương đầy. Trên thế giới này, kẻ xấu luôn là đàn ông hay sao ấy nhỉ”.

“Chúng ta đi vào chủ đề chính thôi. Xem nào. Jujo Kaori đã nhận phòng ở khách sạn lúc hơn hai giờ chiều. Hôn ước gây sốc giữa Oiso Kazuya và con gái giám đốc công ty Toyo Ham được phát sóng trong một chương trình tivi lúc ba giờ chiều. Kaori nhảy xuống từ căn phòng trên tầng bảy vào trước bốn giờ một chút. Coi đây là hành vi tự sát bộc phát cũng được đúng không ạ? Lúc bị thẩm vấn về ma túy tại Cục cảnh sát, có vẻ cô ấy đã gan lì không hé răng khai mình nhận được ma túy từ ai. Kaori đã một lòng chung thủy với Oiso. Vì vậy nên cô ấy mới tuyệt vọng sau khi xem chương trình tivi đó. Nỗi căm hận tuôn trào dẫn đến cái chết để trả thù. Có gì sai không ạ?”.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”.

“Để tôi xem... À, đã quá hạn chót rồi”.

“Tôi cũng đã nói giống như vậy”.

“Hả? Là sao ạ?”.

“Tôi cũng bảo rằng có lẽ đó là vụ tự sát để trả thù. Nhưng điều tra viên Kuraishi lại không gật đầu đồng ý”.

“Điều tra viên chung thân Kuraishi ấy hả?”.

“Đúng. Chỉ mỗi anh Kuraishi đó là có ý kiến khác”.

“Ngài ấy là cấp trên của đồn trưởng ạ?”.

“Trên tôi một bậc”.

“Nhưng tại sao ngài Kuraishi lại cho là như vậy? Nếu không phải để trả thù thì động cơ tự sát là gì?”.

“Cậu đến hiện trường rồi nên cũng biết đấy. Nếu Jujo Kaori nhảy xuống từ cửa sổ phòng mình thì chắc chắn phải rơi xuống luống hoa bắp cải ngay phía dưới. Tuy nhiên, cô ấy lại chết trên luống hoa tuyết cầu bên cạnh”.

“Đợi một chút đã thưa đồn trưởng. Tôi cũng nghe chuyện này ngay tại hiện trường rồi. Nếu nhảy chệch đi một chút ra khỏi cửa sổ là sẽ rơi vào luống hoa bên cạnh thôi. Không có gì kỳ lạ cả. Các điều tra viên lẫn chuyên viên giám định đều nói vậy”.

“Nhưng điều tra viên Kuraishi lại không tán thành”.

“Chà, nghĩa là Jujo Kaori cố tình nhắm đến luống hoa tuyết cầu?”

“Kể cả thế thì vẫn là tự sát mà”.

“Hả! Vậy chẳng lẽ...”

“...”

“Đồn trưởng, đúng thế phải không? Ngài Kuraishi nói rằng cô ấy đã bị giết?”

“...”

“Vậy ai đó đã ném cô ấy vào luống hoa tuyết cầu sao...?”.

“Anh Kuraishi nói thế này: Hung thủ đã làm Jujo Kaori hôn mê bằng chloroform rồi ném cơ thể của cô ấy xuống luống hoa tuyết cầu để che giấu mùi thuốc còn sót lại trong miệng”.

“Hả...? Tức là sao ạ?”.

“Cậu cũng đã thấy rồi đúng không? Luống hoa tuyết cầu trắng xóa”.

“Ồ vâng. Đúng là như vậy, nhưng...”.

“Tuyết cầu trắng là loại hoa nở vào đầu xuân và có mùi khá nồng. Đến mức có thể khử được mùi thuốc”.

“Khử mùi ư...? Ha... Ha ha ha ha!”.

“Tôi còn cười nhiều hơn cả cậu”.

“Như vậy thì ai cũng cười cả thôi. Dù thế nào đi chăng nữa, nếu dùng lý do đó để áp đặt đây là vụ giết người thì thật không ổn. Thế ngài ấy giải thích thế nào về bức di thư? Phía cảnh sát không công bố nhưng tôi đã nghe lỏm được tại hiện trường. Bức di thư ấy có tồn tại đúng không ạ?”.

“Có chứ. Nó ở trên bàn trong phòng khách sạn”.

“Được niêm phong không ạ?”.

“Không, một tờ giấy viết thư trần trụi, chỉ chít chữ viết bằng bút máy”.

“Nội dung là gì?”.

“Nhiều lắm, muốn chết sau khi xem xong cuộc họp báo đính hôn hay sẽ làm Oiso đau khổ cả đời chẳng hạn...”.

“Đã xác nhận được đó là chữ viết tay của cô ấy rồi phải không?”.

“Ừ, dù mới là giám định sơ bộ”.

“Vậy đây sẽ là vết đen đầu tiên của ngài Kuraishi”.

“Chỉ tăng thêm kỷ lục cho chiến thắng liên hoàn của anh ta thôi”.

“Tại sao ạ?”.

“Chẳng hề có bút máy hay giấy viết thư còn lại trong túi của cô ấy”.

“Hả...”.

“Đúng thế đấy. Tư trang của cô ấy là áo thể thao, đồ lót, túi mỹ phẩm và váy kim tuyến dùng cho công việc. Chỉ có vậy”.

“Nhưng... chưa chắc bức di thư đã được viết trong phòng khách sạn đúng không? Hay cô ấy đã viết bức di thư trước khi nhận

phòng?”.

“Này này, cậu đã quên rồi à? Trong bức di thư có viết là muốn chết sau khi xem buổi họp báo đính hôn đấy”.

“A!”

“Chắc chắn cô ấy đã viết nó sau khi xem chương trình tivi trong phòng”.

“Nhưng... nếu vậy thì rốt cuộc ai đã...”.

“Tóm lại là như thế này. Jujo Kaori đã bị hung thủ xúi giục viết bức di thư, kiểu như ‘Nếu tạo ra được một vụ tự sát bất thành gây náo động thì có thể phá buổi đính hôn của Oiso Kazuya đấy’”.

“Thế hung thủ là ai ạ?”.

“Ai có thể làm được điều đó đây?”.

“Nếu nói vậy, kẻ này sẽ phải là một người thân cận... Chẳng lẽ là người quản lý?”.

“Chính là cái chẳng lẽ đó đấy. Mặc dù hơi tùy tiện nhưng đại khái giả thuyết vừa rồi đã được chấp nhận. Lệnh bắt giữ cũng đã có nên sáng mai việc đầu tiên là đi bắt hắn ta”.

“Tôi không thể tin nổi chuyện lại thành ra như vậy...”.

“Hình như gia đình gã là nhà nông chuyên trồng cây cảnh nghệ thuật. Thế nào? Cậu đã cảm thấy tin được chưa?”.

“Vì thế nên gã mới biết rõ về các loại hoa...”.

“Đúng vậy. Được rồi, chuẩn bị về thôi. Có vẻ anh chàng này cũng mệt rồi đấy”.

“Nhưng còn động cơ giết người thì sao ạ? Người quản lý sống dựa vào Jujo Kaori mà?”.

“Đó là kẻ đã dạy cho cô ấy biết thế nào là ma túy”.

“Chuyện đó có thật không ạ?”.

“Tôi nghe nói tên quản lý đã hoảng loạn trong thời gian dài vì lo bị lộ với cảnh sát. Gã đã nảy ra hành vi phạm tội trong lúc an ủi Jujo Kaori, người đang phát điên sau khi xem buổi họp báo đính hôn. Chính lúc ấy, gã quản lý đã quyết định xóa đi nỗi lo của bản thân mình”.

“Đúng như đồn trường đã nói. Đàn ông thật xấu xa”.

“Hừm, nhưng vẫn tốt hơn một người phụ nữ xấu xa”.

“Nhân tiện, ngài chưa tiết lộ chuyện này với các tòa soạn khác đúng không?”.

“Khi tôi về đến nhà thì đã bị bên Kenmin mai phục rồi”.

“Cái gì? Chẳng phải Kenmin đang hạn chế đi đêm hay sao?”.

“Có vẻ như bên ấy đã hoạt động trở lại. Bọn họ đang bị vượt mặt mà”.

“Là anh Kai à?”.

“Không, là cậu Aizaki cơ. Cậu ấy được đấy. Không quá chói mắt”.

“Ngài nói với cậu ấy rồi ạ?”.

“Trước hạn chót thì tôi không nói gì đâu”.

“Kể cả khi bên Takarazuka đến ạ?”.

“Gì cơ? À, Hanazono Ai ấy hả. Cô ấy dễ thương thật”.

“Xin ngài hãy cẩn thận. Trong thế giới này, người xấu thường là phụ nữ đấy ạ”.

“Ha ha ha! Chỗ tôi thì lại khác đó. Tất cả nữ cảnh sát đều rất nhu mì và nghiêm túc. Cậu vẫn còn độc thân nhỉ? Hay cậu dẫn một cô về Tokyo xem nào”.

Tiết Kinh Trập^[26]. Theo lịch, giờ đã là mùa xuân. Ấy vậy mà không hiểu sao cô vẫn thấy lạnh như ở đây.

Dù phòng cô rất hẹp. Dù giường cô chỉ bé tẻo teo. Vì trái tim cô đang tê tái nên mới lạnh đến thế.

Kosaka Rumi kéo chăn lên tận mũi.

“Bọn đàn ông đều giống nhau cả thôi”.

Cô cay đắng lắm lắm. Trước đây cô đã quyết định sẽ không nói thế nữa rồi. Nếu đàn ông mà như vậy thì phụ nữ buộc phải thừa nhận rằng bọn họ cũng chẳng khác gì.

“Cái gã khốn đó...”.

Cô lại cay đắng lắm lắm. Cảm giác tiếc hận và xấu hổ khi đã nhầm tưởng một gã đàn ông tồi tệ thành một người đàn ông tuyệt vời đang bủa vây lấy lồng ngực cô.

Đúng, không phải tất cả đàn ông đều giống nhau. Họ có hai loại.

Một loại đàn ông chỉ muốn ngủ với phụ nữ...

Và một loại đàn ông muốn ngủ với phụ nữ sau khi đã chiếm được trái tim cô ấy...

Bây giờ cô mới cảm thấy loại đàn ông chỉ muốn ngủ với phụ nữ theo bản năng giống đực vẫn còn lương thiện chán.

“Cái gã khốn đó...”.

Cô lắm lắm trong cay đắng.

Rumi trùm kín chăn.

Sau ba ngày nữa là cô ba mươi một tuổi... Chẳng hiểu sao cô lại không có duyên với đàn ông đến mức ấy.

Điện thoại trên chiếc bàn nhỏ đồ chuông.

Cuộc gọi tới vào lúc hơn một giờ sáng. Rumi cuộn tròn trong chăn như thai nhi đã được một lúc. Điện thoại réo liên tục. Cô chỉ hé mắt nhìn nó. Tiếng chuông reo không ngừng. Cô biết rằng nếu đưa tay ra, mình sẽ lại lưu luyến. Dù bị đối xử thậm tệ đến mức ấy, nhưng trong thâm tâm, cô vẫn muốn nghe thấy câu “Anh xin lỗi”.

“Xin lỗi vì làm phiền cậu lúc nửa đêm. Tớ Machi đây”.

Trái ngược hoàn toàn với tưởng tượng của Rumi.

Tên của người gọi đến là Ochiai Harue. Giọng của cô líu lo vui vẻ. Đây là thanh âm mà Rumi không muốn nghe nhất. Đã thế lại còn vào giữa đêm muộn thế này.

“Lâu rồi không gặp...”.

“Cậu đang ngủ à?”.

“Không. Tớ dậy rồi”.

Rumi tự nguyện rửa bản thân vì đã lỡ nói như vậy. Đáng lẽ chỉ cần bảo rằng mình đang ngủ rồi tắt máy là xong.

“Thật sự lâu lắm không gặp. Cậu dạo này thế nào rồi?”.

“Ừm, cũng không có gì thay đổi cả”.

Lúc nào cũng là màn hội thoại này. Một năm Harue lại gọi đến cho Rumi một hoặc hai lần, giống như để xác nhận Rumi vẫn đang sống một mình.

“Thỉnh thoảng tớ lại muốn gặp cậu”.

“Thế à”.

Ấy vậy mà chẳng bao giờ có một lời hẹn cụ thể. Cứ như có một quy tắc ngầm nào đó.

“Xem nào... Từ đó đến nay đã tám năm rồi nhỉ? Hay chín năm?”.

“Chắc là mười năm rồi đấy. Sắp được tám ấy”.

“Oa, nhanh thật. Cả hai chúng ta đều thành các bà cô hết rồi”.

Rumi cảm thấy đau nhói trong tim. Vì Harue đang đắm chìm trong hạnh phúc gia đình nên mới bình thản tự gọi mình là bà cô như vậy.

Rồi cô nhớ ra. Khoảng nửa năm trước, cô đã từng nhận được một tấm bưu ảnh có đính kèm “bài thơ hoa” từ Harue.

Cô ấy đang thật sự hạnh phúc - Rumi nhớ mình đã cảm thấy thế.

“Ừ, mặc dù cũng lâu rồi nhưng cảm ơn cậu vì tấm bưu ảnh. Vậy ra cậu vẫn tiếp tục với môn nghệ thuật cắm hoa đồng nội”.

“Ừ. Vì đó là sở thích duy nhất của tớ”.

Giọng Harue bị nhiễu. Có vẻ là do chiếc điện thoại di động.

“Cậu đang ở bên ngoài à?”.

“Không, tớ ở bên trong”.

“Hôm nay lạnh nhỉ”.

“Thế sao? Vậy mà tớ lại cảm thấy ấm áp”.

Đúng vào lúc Rumi đang định ngắt máy.

“Ngày mai mình tình cờ gặp nhau nhé”.

Thịch.

“Ừ... Tình cờ ở đâu đó”.

“Không hiểu sao tớ lại cảm thấy mình thật sự sẽ gặp cậu”.

“Ừ”.

“Rồi chúng ta hãy ăn món gì đó ngon ngon nhé”.

Rumi không còn khó chịu nữa.

“Quán cà phê trước Trụ sở vẫn còn mở chứ?”.

“Vẫn mở. Quán Crocus nhỉ”.

“Sandwich thập cẩm ở đó ngon thật đấy”.

“Ừ”.

“Cả pizza vào bữa trưa nữa”.

“Ừ”.

Rumi tỏ rõ ý muốn ngắt máy. Sau một thoáng im lặng, Harue nói nhanh.

“Thôi, hẹn gặp cậu sau nhé. Chắc chắn mình sẽ gặp nhau”.

Rumi đặt ống nghe xuống rồi chui vào chăn.

Cô vô cùng kiệt sức.

Trường cảnh sát tỉnh L chỉ có ba nữ cảnh sát cùng khóa là Rumi, Harue và Kuno. Rumi nghĩ mối quan hệ của ba người còn tốt hơn cả chị em, cho đến khi cuộc sống khắc nghiệt ở ký túc xá kết thúc và cả ba lập tức được phân công công tác.

Cả ba cùng thích một người đàn ông. Đó là chàng thanh niên có nụ cười tỏa nắng trực thuộc đội cảnh sát cơ động khu vực. Ngẫm lại thì, họ đã bày ra những mưu mẹo ấu trĩ cốt để giành giật được anh ta, và rồi sự ấu trĩ ấy đã khiến họ làm tổn thương nhau sâu sắc, tình cảm của cả ba đã tan tành.

Người chiếm được trái tim anh ta là Kuno. Cô kết hôn, từ bỏ công việc cảnh sát và sinh con cho anh.

Lẽ ra vì đã cùng tồn một khoảng thời gian vô nghĩa như thế, mà những người thất tình như Rumi và Harue nên lần nữa trở về gần

bên nhau. Tuy nhiên, Harue đã cắt đứt khả năng đó. Ngay sau khi Kuno nghỉ việc, cô cũng thôi không làm cảnh sát nữa.

Điều đó làm Rumi đau khổ.

Giới cảnh sát là một xã hội thu nhỏ. Câu chuyện ba nữ cảnh sát cùng khóa tranh giành nhau một thành viên đội cảnh sát cơ động là chủ đề thích hợp khi làm nhiệm vụ trực ban nhằm chán. Có lẽ nó đã được thêm thắt và lan tới mọi góc ngách của cơ quan. Harue không thể chịu đựng được điều đó và đã chạy trốn. Có lẽ vì cô đã rủ anh ta lên giường một lần nên nỗi đau thất tình của cô còn lớn hơn Rumi. Sau khi biết anh ta chọn Kuno, tận sâu trong trái tim Harue - người tiếp tục các trò xấu xa cho đến tận giây phút cuối cùng, đã mệt mỏi đến kiệt quệ.

Nhưng Rumi không thể tha thứ cho Harue. Cô không ngừng căm ghét cô ta, kẻ đã bỏ cô lại một mình giữa vòng xoáy tin đồn tàn nhẫn mà rời đi. Rumi không thể bỏ cuộc. Bố cô hay đau yếu còn dưới cô là đứa em trai học lớp mười một. Cô đã vượt qua kỳ thi với tỷ lệ cạnh tranh gấp hai mươi lần các kỳ thi khác và tự hào về công việc cảnh sát mình có được. Rumi sống dựa vào niềm tự hào đó. Mỗi lần xỏ tay áo vào bộ đồng phục nữ cảnh sát, cô đều tự nhủ rằng mình sẽ giúp ích cho mọi người.

Khoảng năm năm sau, Rumi hay tin Harue đã kết hôn với một nhân viên văn phòng. Thiệp mời lễ cưới đã không được chuyển đến cô. Rumi nghĩ ngay cả khi nó có được chuyển đến, cô cũng sẽ không tham gia.

Rumi cũng tìm kiếm các đối tượng ngoài ngành cảnh sát và trải qua một vài mối tình. Chẳng lần nào suôn sẻ cả. Lao vào các mối quan hệ nhanh đến mức bản thân cũng phải kinh ngạc hoặc không để ý gì tới tâm trạng của người kia, Rumi lạc mất phương hướng.

Cảm giác thất bại và nổi cay đắng nhận được từ mối tình đầu không hề giúp cho Rumi trưởng thành. Chúng chỉ tiếp tục khiến cô lưỡng lự, thiếu kiên nhẫn trong các cuộc gặp gỡ mới. Riêng việc biết tin Harue kết hôn và vượt lên được phía trước cũng làm Rumi thiếu bình tĩnh, để rồi lặp lại sự ngu ngốc của bản thân khi giao phó mình cho những gã đàn ông chẳng ra gì.

‘Nhưng mà...' - Rumi lẩm bẩm trong chán.

Lần này thì khác. Cô nghĩ vậy. Cô tin là như vậy.

Đó là một anh chàng cao lớn ít hơn cô ba tuổi. Anh là một kỹ sư công nghệ sinh học với mơ ước tạo ra được cây xà lách khổng lồ đến mức không thể bỏ vào tủ lạnh công nghiệp. Anh ta không phải là kiểu người cứng đầu. Anh lái một chiếc xe thể thao và trong buổi hẹn hò đầu tiên, anh đã chạy xe tới một trăm năm mươi ki-lô-mét để đưa cô đến một nhà hàng ven hồ. Anh là người hay cười và ăn nhiều. Khi cô đã biết hết những chiếc sơ mi và vòng thắt cà vạt của anh cũng là lúc hai người ngủ với nhau tại một khách sạn giản dị trong thành phố. Cả hai rất hợp nhau trong chuyện chăn gối. Ngay cả khi ở trên giường anh cũng tỏ ra ưu tú. Kể từ sau đó, cô đã chờ mãi lời cầu hôn. Trái tim cô mách bảo đó không phải là vì nguyện vọng được kết hôn, mà là do cô muốn ở bên cạnh người này.

Ấy vậy mà...

Cùng với nỗi đau, những lời nghe được khi đang áp mình trên ngực anh ba ngày trước vẫn còn đọng lại trong tai cô.

Này này, lần sau gặp nhau, em hãy mang cả đồng phục nữ cảnh sát đi nhé.

Bíp.

Chiếc đồng hồ báo thức trên gối phát tín hiệu thông báo thời gian. Ba giờ sáng...

Rumi nhắm đôi mắt ướt lệ.

Có lẽ nào lại như vậy không nhỉ? Có lẽ nào cô sẽ phải đi tìm một tình yêu mới?

Cô đã mệt mỏi rồi.

Trên đôi mắt đen nhánh của Rumi hiện lên khuôn mặt của Harue.

Dù ghen tị nhưng cô vẫn nở một nụ cười hạnh phúc với khuôn mặt của mười năm trước ấy.

~3~

“(hào buổi sáng. Xin cho tôi hỏi một chút được không ạ?”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Anh Kuraishi ở kế bên không có nhà à?”.

“Cậu cũng là người bên cảnh sát hả?”.

“Không, tôi không phải”.

“Phiền thật đấy. Người gì mà suốt ngày chơi mạt chược. Thấy không, nhà tôi là cửa hàng sửa nên phải dậy từ sáng sớm. Thế mà anh ta chẳng có lấy một chút để tâm. Khi nào chán mạt chược, anh ta lại dẫn một đoàn đông mấy thanh niên xấu xí ra ngoài đi nhậu. Không hiếm những hôm đến sáng anh ta mới về, nhiều khi cũng chẳng thèm về luôn. Có cả vài người phụ nữ hay ra vào nữa. Ở khu này anh ta bị chê bai thậm tệ lắm. Cảnh sát gì mà lại như thế cơ chứ”.

“À, không. Chuyện đó thì...”.

“Tôi chắc chắn anh ta đã đến thẳng Sở cảnh sát luôn rồi. Nếu gặp thì cậu nhớ bảo anh ta rằng mọi người trong khu phố đều bức mình lắm. À, bảo anh ta phải vứt rác đúng ngày quy định luôn nhé”.

(Chiếc ô tô con màu trắng đỗ ở một góc khu tàn tích nhà máy.

Đường ống cao su được nối với ống xả giảm thanh và đầu ống được kéo vào trong xe. Khe hở trên cửa sổ ghé lái tạo ra bởi độ dày của đường ống được bịt bằng băng keo vải từ bên trong.

Má Machi Harue chạm vào kính cửa sổ ghé lái của chiếc xe đó. Làn da thô ráp quá đủ để nói lên sức tàn phá của mười năm qua. Có lẽ cô ghét tô vẽ đậm nên không trang điểm trước cái chết của chính mình. Tuy nhiên, màu son hồng phấn như gợi nên vẻ ngượng ngùng của người phụ nữ quá ba mươi này, đã được cẩn thận tô lên đôi môi xinh hơi hé mở.

Rumi đứng chết lặng bên cạnh xe. Đôi chân thực sự co rúm lại khiến cô không thể rời khỏi nơi này.

Buổi sáng, cô được điều tra viên Kuraishi gọi ra qua điện thoại. Mười năm trước, Kuraishi là đội phó Đội giám định của Trụ sở còn Rumi được phân về nhóm giám định vân tay và chỉ làm việc dưới quyền ông trong một năm. Đó là năm mà Harue bỏ việc. Harue cũng được phân về cùng nhóm giám định vân tay nhưng chỉ chưa đầy một tháng đã nộp đơn thôi việc cho Kuraishi.

Một lần, Rumi và Harue đến hỗ trợ hiện trường tự sát bằng khí thải. Tại hiện trường khi đó, Kuraishi đã thì thầm rằng thuốc ngủ và khí thải là bộ đôi giúp người ta có cái chết đẹp nhất.

Harue hẳn đã ghi nhớ câu nói đó của Kuraishi.

Một số nhân viên giám định vây quanh chiếc xe.

Cửa xe được mở ra. Bàn tay của một nhân viên vội giữ lấy cơ thể sắp đổ rạp ra ngoài của Harue. Chiếc điện thoại di động trên đầu gối trùm váy đập vào mắt Rumi khiến chân cô càng run rẩy.

Không, tớ ở bên trong.

Thế sao? Vậy mà tớ lại cảm thấy ấm áp.

Harue cũng nói:

Ngày mai mình tình cờ gặp nhau nhé.

Không hiểu sao tớ lại cảm thấy mình thật sự sẽ gặp cậu.

Không hề tình cờ chút nào. Rumi lẩm bẩm trong miệng.

Harue đã chắc chắn rằng hôm nay Rumi sẽ ở đây làm việc như thế này.

Cho dù vậy, nước mắt cô vẫn trào dâng. Cô cảm thấy đau buồn. Tại sao Harue lại tự sát cơ chứ.

“Kosaka”.

Bóng dáng khiến người ta liên tưởng đến cây tuyết tùng của Kuraishi xuất hiện khi cô quay đầu về phía giọng nói đó. Mái tóc ông vuốt ngược về sau. Ánh mắt ông sắc lẹm. *Cứ như mafia Ý ấy nhỉ.* Cô nhớ rằng mình đã thì thầm như vậy và cười với Harue.

“Điều tra viên à, tại sao Harue lại...”.

Giọng Rumi cất lên đây kích động. Cô lau nước mắt rồi lặp lại.

“Tại sao Harue lại tự sát?”.

Kuraishi uể oải lắc đầu.

“Vẫn chưa chắc chắn là tự sát mà”.

Cô không tin vào tai mình.

“Xem kỹ tử thi đã”.

“Nhưng chiếc xe đã bị bí kín mà? Lại còn từ bên trong nữa”.

“Không phải chỉ có phía ghế lái thôi sao. Sau khi bít lại, chỉ cần xuống xe từ phía ghế phụ rồi khóa cửa là xong”.

“À, đúng là như thế, nhưng mà...”.

Kuraishi điềm tĩnh đi đến chỗ chiếc xe.

Thật nặng nề. Rumi chỉ có thể nghĩ được như vậy. Ai nhìn vào cũng biết đó là tự sát. Cô muốn Kuraishi đưa ra kết luận thật rõ ràng. Nếu không, tâm trí cô sẽ hoàn toàn hỗn loạn.

Đôi chân Rumi đã cử động được trở lại. Cô bước về phía người cảnh sát hình sự ở gần đó.

“Này anh... Anh có biết lý do tự sát là gì không?”.

Một giọng nói cụt lủn đáp lại.

“Cô ấy ly thân với chồng từ hai năm trước. Hai đứa con đang được bố mẹ chồng nuôi nấng. Đó là tất cả những gì tôi biết”.

Đôi mắt đang mở to của Rumi chớp liên tục.

Oa, nhanh thật, Cả hai chúng ta đều thành các bà cô hết rồi.

Hóa ra Harue không hạnh phúc...

Kuraishi đã khám nghiệm xong và quay lại.

“Điều tra viên, thế nào rồi ạ?”.

Kuraishi không trả lời câu hỏi đó mà quay sang nhìn Rumi với đôi mắt vô cảm.

“Hãy nói ra những gì cô biết”.

Rumi gật đầu. Nuốt nước bọt xuống cổ họng.

“Trong cuộc điện thoại tối qua, từ đầu đến cuối cô ấy đều nói chuyện bằng giọng vui vẻ. Nhưng giờ tôi mới nghĩ ra... Đó toàn là những lời giống như đã quyết định rằng mình sẽ chết...”.

Rumi cắn môi.

“Đừng lo lắng. Đương nhiên là cô không thể nhận ra rồi. Tiếp tục đi”.

“Vâng...”.

Kuraishi im lặng lắng nghe câu chuyện của Rumi mà không ghi chép gì.

“Đây là tất cả những gì trên điện thoại. Phần còn lại là...”.

Rumi lấy tám bưu ảnh ra khỏi túi đeo vai.

“Tôi không biết liệu nó có thể giúp được gì nhưng đây là tám bưu ảnh được nói đến trong cuộc điện thoại. Khoảng nửa năm trước, Harue đã gửi nó cho tôi. Hồi trẻ cô ấy có đi học lớp cắm hoa trang trí cơ bản và hình như sau khi nghỉ việc, cô ấy vẫn tiếp tục theo đuổi sở thích này”.

Tám bưu thiếp có vẽ bông hoa Harue đã cắm bằng màu nước và đi kèm với bài thơ viết bằng bút lông. Rumi từng nghe nói bà của Harue là một nhà thơ nổi tiếng trong tỉnh. Có lẽ đó là lý do tại sao thơ của Harue dù xưa cũ nhưng vẫn đủ khiến Rumi trầm trồ.

Kuraishi giữ tám bưu ảnh trong tay. Rumi cũng nhìn bài thơ lần nữa.

Giữa bình thủy tinh tím biếc

Chỉ đơn độc một đóa hồng

Nhỏ xinh, trắng ngần, tinh khiết

Bật lên trong tiết mùa đông

Giữa dàn thiên lôi mềm mại

Ai vẽ nên hình dây cung?

Vắt ngang một vùng trống trải

Thiên nhiên thú vị vô cùng

Kuraishi thò tay vào túi trong của bộ com lê.

“Đây là tấm bưu ảnh cô ấy gửi cho em gái”.

Rumi mở to mắt nhìn. Thứ mà Kuraishi lấy ra cũng là một tấm bưu ảnh của Harue.

Bút xuống từng chiếc lá

Nhàn ô rô giáng sinh

Quả nom sao đỏ quá

Khiến lòng ta rung rinh

Rumi thở dài một tiếng.

“Vậy là cô ấy gửi đi khắp nơi ạ?”.

“Tôi không biết”.

“Tấm bưu ảnh đó được gửi đến khi nào thế ạ?”.

“Theo dấu bưu điện là bốn tháng trước”.

Nói xong, Kuraishi quay đầu lại. Ba người mặc thường phục với khuôn mặt dữ tợn chạy đến từ đằng sau.

“Điều tra viên!”.

Người vừa lên tiếng là đội trưởng đội hình sự khu vực.

Tay anh ta đang ấn vào mic nói trên điện thoại di động.

“Trưởng phòng cảnh vụ gọi đến”.

Rumi ngay lập tức hiểu ra. Do đây là vụ tự sát của “cựu nữ cảnh sát” nên Phòng cảnh vụ rất lo lắng.

“Bảo tôi không có ở đây”.

“Ông ấy khá tức giận. Nếu không kết nối được điện thoại với anh thì...”.

“Phiền phức quá nên tôi tắt rồi”.

Kuraishi quay sang một cảnh sát hình sự già có dáng người nhỏ bé.

“Có biết thêm được gì không?”.

“Chỉ sơ sơ thôi. Mẹ chồng của Machi Harue có vẻ khá khắt khe. Nghiêm khắc với cô con dâu cũng là lẽ thường tình”.

“Còn son môi thì sao?”.

“Mẹ chồng cô ấy nói không biết. Chắc đó là đồ Machi mang đi rồi”.

“À, tôi xin phép một chút ạ”.

Một cảnh sát hình sự trẻ từ Trụ sở chen ngang.

“Cái gì?”.

“Trưởng phòng hình sự Tazaki gọi đến. Ông ấy muốn biết kết luận của điều tra viên”.

“Đây là một vụ giết người. Hãy truyền đạt lại như vậy”.

Các cảnh sát hình sự tròn xoe mắt ngạc nhiên. Tiếng của Kuraishi dường như đã vang đến cả chỗ những người bên giám định. Họ dừng tay làm việc và đồng loạt tỏ ra sửng sốt.

Rumi buột miệng nói.

“Có thật là giết người không ạ?”.

Một nữ cảnh sát đã nói lên nghi ngờ đối với cách nhìn nhận của Kuraishi, người có biệt danh “Điều tra viên chung thân”. Nếu là bình thường, những người xung quanh đã nhón nháo hết lên, thế nhưng

lời Rumi nói đã đại diện cho suy nghĩ của tất cả các nhân viên điều tra có liên quan ở đây.

Kuraishi cao giọng nói với viên cảnh sát hình sự của Trụ sở.

“Nhanh nói với trưởng phòng. Bảo ông ấy cho một trăm người đi lấy thông tin đi”.

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền vào giữa đêm”.

“À, là cậu à? Có chuyện gì vậy?”.

“Gọi là chuyện’ cũng đúng, nói nôm na thì là việc của phóng viên đi đêm ấy ạ”.

“Ra thế. Vậy cậu lên nhà nhé? Nhưng vợ tôi đã về nhà mẹ đẻ ở Tokyo nên không mời trà được đâu”.

“À thôi, ở đây là được rồi ạ”.

“Nhưng đừng nói chuyện thì có hơi...”.

“Thực sự là không sao đâu ạ. Xin hãy cho tôi hỏi một chút về vụ tự sát bằng khí thải một tuần trước”.

“Cậu đang nhầm đó. Nhà của trưởng phòng hình sự ở bên cạnh mà”.

“Không, trưởng phòng cảnh vụ, tôi muốn hỏi ngài cơ”.

“Ý cậu là sao? Tôi không biết gì về vụ án cả”.

“Ngài đừng lảng tránh nữa. Người tự sát là cựu nữ cảnh sát của tỉnh L mà?”.

“Ai đã nói điều đó vậy?”.

“Tôi không thể tiết lộ nguồn thông tin. Mà thật ra tôi cũng nghe được từ nhiều nơi”.

“Chẳng lẽ cậu định viết bài về chuyện đó?”.

“Vậy là ngài đã thừa nhận rồi nhỉ?”.

“Tôi không biết gì cả”.

“Tôi hiểu rồi. Mời ngài xem báo ra buổi sáng ngày mai. Trên đó sẽ có bài viết về Machi Harue”.

“Đợi chút. Cô ấy làm cảnh sát chỉ có ba năm. Thậm chí cô ấy còn nghỉ việc từ mười năm trước. Viết về cô ấy dưới danh nghĩa là một cựu nữ cảnh sát thì hơi quá đáng đấy”.

“Đúng như ngài vừa nói. Tôi không có ý định sẽ viết tin về vụ tự sát của một người hiện tại không còn làm việc nữa. Tuy nhiên, nếu đây là vụ giết người thì câu chuyện sẽ khác”.

“Ai đã nói điều đó vậy?”.

“Lại là câu hỏi này à? Kể cả không ai nói thì nhìn thôi cũng biết mà. Bên hình sự đang điều tra gắt gao lắm nhĩ”.

“Đó là một vụ tự sát. Chắc chắn luôn. Tôi đã gửi tài liệu điều tra đến Cục cảnh sát hình sự của Cơ quan cảnh sát quốc gia và nhận được câu trả lời rồi. Một trăm phần trăm đây là tự sát”.

“Thế tại sao điều tra viên Kuraishi lại nhấn mạnh là bị giết?”.

“Gã đó hơi dị đấy. Tôi không hiểu anh ta nghĩ gì. Nếu cậu muốn biết thì thử đến hỏi trực tiếp anh ta là được chứ gì?”.

“Mãi mà tôi không tóm được ngài ấy. Ngài Kuraishi rất bận, cả việc công lẫn việc tư”.

“Cả điều mà cậu đang nghĩ, tôi cũng hoàn toàn không hiểu nổi. Rốt cuộc thì cậu muốn nghe gì từ một người của Phòng cảnh vụ là tôi?”.

“Tôi chỉ muốn hỏi xem việc điều tra theo hướng giết người lần này là do cảnh sát tỉnh L thực hiện hay chỉ đơn thuần là do điều tra viên ấy xử lý. Nếu đây là suy nghĩ của cảnh sát tỉnh L thì tôi định sẽ viết thành một bài báo”.

“Cậu vốn đã có câu trả lời rồi đúng không? Đó là sân chơi riêng của điều tra viên Kuraishi thôi. Năng lực điều tra của anh ta được đánh giá là rất xuất sắc, nhưng rõ ràng anh ta đã phạm sai lầm nghiêm trọng trong vụ lần này. Đó sẽ là vết đen lớn khiến sự nghiệp của anh ta bị hủy hoại. Sau khi trao đổi với giám đốc Sở, tôi dự định sẽ sớm miễn nhiệm anh ta khỏi vị trí điều tra viên Đội điều tra số 1”.

“Đó chỉ là suy nghĩ của ngài thôi nhỉ”.

“Tức là sao?”.

“Tôi đã quan sát tình hình của Phòng hình sự một tuần nay nên mới nghĩ thế này. Chắc chắn ai cũng cho rằng đó là một vụ tự sát. Ấy thế mà không một ai tỏ vẻ khó chịu khi đi thu thập thông tin. Ngài không thấy lạ sao?”.

“Ý cậu là anh ta được mọi người tin tưởng?”.

“Tất nhiên là có cả lý do đó nhưng lần này không phải vậy... Nói thế nào được nhỉ. Mặc dù tôi không thể trình bày rõ nhưng những người bên Phòng hình sự đều mơ hồ cảm nhận được ngài Kuraishi muốn làm gì. Họ thấu hiểu suy nghĩ của ngài ấy. Thậm chí, toàn phòng còn đoàn kết làm một. Nếu thay thế ngài Kuraishi vào thời điểm này, có lẽ ngài sẽ trở thành kẻ thù của cả Phòng hình sự đấy”.

Giờ nghỉ trưa. Rumi rời khỏi Phòng quy hoạch giao thông và leo lên tầng năm. Kể từ sau vụ án của Machi Harue, đây đã trở thành công việc hằng ngày của cô. Hôm nay là ngày thứ mười. Trái tim cô cảm thấy không yên. Nửa đồng tình, nửa phản đối Kuraishi, cô không thể sắp xếp được cảm xúc của mình.

Rumi đẩy mở cửa phòng Đội điều tra số 1. Khuôn mặt nhăn nhó cau có của Kuraishi xuất hiện ở ghế điều tra viên trong góc căn phòng lớn. Ông đang ngậm que tăm ở khóe miệng và lướt mắt qua tập tài liệu điều tra.

“Tôi xin phép”.

“Cô vất vả rồi. Ngồi đi”.

Rumi ngồi xuống chiếc ghế gấp được chỉ định bằng chiếc cằm nhọn. Đây cũng là một công việc hằng ngày.

Rumi lấy ra hai tám bưu ảnh từ túi đeo vai.

“Đây là tám thứ mười tám và mười chín, chúng được gửi cho một người bạn thời cấp bảo

“Cho tôi xem thử nào”.

Lạ mai đứng im, chưa nở

Trà mi nụ đã chuyển màu

Lá xanh mang theo hơi thở

Tràn đầy quyến rũ, lan mau...

*Trên bình thủy tinh xanh thẫm
Một đóa lam tinh nhạ màu
Tràn vào không gian, thắm đẫm
Liều kia cam chịu cúi đầu
Cánh nhỏ xếp vùng trời rộng
Đúng như tên gọi, hình sao
Bình - hoa đều đầy sức sống
Khiêm nhường mà thật thanh cao*

“Cuối cùng tôi cũng hiểu ra rồi”.

Rumi nói, Kuraishi nhìn về phía cô. Rumi xoay ghế đổi hướng ngồi.

“Thử nói xem nào”.

“Tất cả đều là mùa đông. Cả hoa và mùa được viết trong các bài thơ nữa. Dấu bưu điện thì rải rác vào xuân, hạ, thu, đông nhưng Machi Harue chỉ gửi cho chúng tôi thơ về mùa đông. Từ trước lúc ly thân với chồng đã như vậy rồi. Sau khi kết hôn, cậu ấy đã không ngừng làm thế”.

“Thì sao?”.

Rumi khẽ hít một hơi.

“Tôi nghĩ trái tim của Harue đã trở thành mùa đông. Cậu ấy đã tê tái suốt một thời gian dài”.

Kuraishi ồm ờ gật đầu. Đó không phải là vẻ mặt hoàn toàn đồng ý.

Rumi chắc chắn. Đó không phải là kết luận được đưa ra khi chỉ dựa vào các tấm bưu ảnh.

Trên bàn của Kuraishi, số lượng lớn tài liệu điều tra đang chất thành núi. Đó là “thông tin về Harue” được một trăm điều tra viên thu thập hằng ngày. Rumi cũng đã đọc qua hầu hết tài liệu đó.

Mối quan hệ với người chồng lạnh lùng. Mối quan hệ với bà mẹ chồng không ngừng gây chuyện. Cách nuôi con. Giao lưu với hàng xóm láng giềng. Qua lại với bạn bè, người quen. Cửa hàng thường xuyên lui đến. Món ăn hay mua. Cuộc sống sau khi ly thân. Đánh giá về công việc làm thêm. Than phiền với đồng nghiệp. Con cái chỉ dính lấy mẹ chồng...

Đã mười năm kể từ khi Harue từ bỏ công việc cảnh sát. Tất cả cuộc sống trong thời gian đó đều ở đây. Tất cả thông tin đều nói lên sự cô đơn sâu sắc đến suy sụp của Harue. Cô đã không được chấp nhận. Vì vậy, cô không thể hòa nhập với mọi người, ngay cả khi sống với tư cách là một người vợ, người mẹ trong gia đình Machi.

Rumi nghĩ tám bưu ảnh là tín hiệu “SOS” mà Harue gửi đi. Không một ai đón nhận chúng cả. Không một ai, kể cả Rumi.

Vì vậy nên đương nhiên cô phải nói ra. Chính trong ngày hôm nay.

Rumi ngồi thẳng lưng.

“Điều tra viên à”.

“Chuyện gì thế?”.

Đáp lại cô chỉ có giọng nói của Kuraishi.

“Điều tra viên sẽ tiếp tục điều tra đến bao giờ?”.

Kuraishi rời mắt khỏi đồng tài liệu.

“Cho đến khi đưa ra được kết luận”.

Có một sức mạnh khiến cô không được nói. Tuy nhiên, Rumi đã không ngừng lại.

“Kết luận đã được đưa ra rồi. Machi Harue không chịu đựng được sự cô đơn và đã tự sát. Chẳng phải điều tra viên đã đọc các bản báo cáo hằng ngày và hiểu rõ điều đó nhất sao?”.

Kuraishi quay trở lại với đồng tài liệu.

Rumi cảm thấy mặt mình nóng lên. Cô tuôn ra một tràng.

“Tôi biết. Thành viên trong Đội số 1 lẫn nhân viên giám định, tất cả họ đều biết. Điều tra viên nói đây là một vụ giết người để xác định rõ ràng lý do Harue tự sát. Lúc đó trưởng phòng cảnh vụ đã gọi điện đến hiện trường. Trưởng phòng muốn yêu cầu điều tra viên không được làm ồn ào vụ này. Harue là cựu nữ cảnh sát nên ông ta lo sợ chuyện sẽ bị lộ ra bên ngoài. Tại hiện trường lúc đó, nếu điều tra viên kết luận vụ này là tự sát thì việc điều tra sẽ chấm dứt hoàn toàn. Vì vậy điều tra viên đã nói dối rằng đây là vụ giết người để huy động cả trăm điều tra viên khác. Thế nhưng điều đó có thực sự cần thiết không?”.

Rumi nhìn chăm chăm vào không trung.

“Tôi cảm thấy hơi khó chịu”.

Kuraishi liếc mắt nhìn Rumi.

“Tại sao?”.

“Cứ thế này thì Harue sẽ bị lột trần và mang đi giải phẫu mất”.

“Vậy rút lui đi”.

Rumi vẫn kiên trì.

“Hãy cho tôi biết. Tại sao điều tra viên lại phải điều tra về Harue đến mức này? Không còn gì xuất hiện thêm nữa đâu. Harue bị nhà Machi ghét bỏ, đuổi ra ngoài, không cho gặp bọn trẻ nên đã thực sự rất cô đơn. Vì vậy mà cô ấy mới tự sát”.

“Thế cô giải thích như thế nào về son môi?”.

Kuraishi nói, đôi mắt vẫn nhìn vào tài liệu. Ngay sau đó, giọng nói của một nhân viên bàn giấy từ buồng điện thoại bên tay phải truyền tới.

“Điều tra viên, Đồn Tomita yêu cầu anh đến hiện trường!”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Đó là cái chết bất thường của một ông già nằm liệt giường. Nghe nói có điểm đáng ngờ”.

Kuraishi tắc lưỡi đứng dậy.

“Bảo là tôi đi đây”.

Rumi vội vã đứng lên khỏi ghế.

“Điều tra viên, chuyện son môi là gì vậy? Có phải về thời son mà Harue đã tô không?”.

“Vòng xe về phía sau dãy nhà phụ đi! Đừng để bị phóng viên bám theo”.

“Điều tra viên!”.

“Ồn ào quá, đừng hét bên tai tôi nữa”.

“Nói cho tôi biết về chuyện son môi ấy đi”.

“Rồi cô sẽ biết. Bây giờ là lúc phải siết chặt điều tra hơn nữa”.

“Tôi không hiểu. Rốt cuộc chuyện gì đang...”.

Điện thoại bàn đổ chuông. Kuraishi nhanh chóng bắt máy. Cuộc điện thoại diễn ra chỉ trong vài phút.

Kuraishi đặt ống nghe xuống, nhìn Rumi với đôi mắt đã không còn gay gắt.

“Người tặng son môi đã lộ diện rồi”.

Cô không hiểu được ngay Kuraishi vừa nói gì.

Người tặng...? Món quà...?

“Là ai vậy...?”.

“Kunihiro Teruhisa”.

Rumi lặng người.

Đó là chàng cảnh sát cơ động mà ba người phụ nữ đã tranh giành tình yêu mười năm trước.

Rumi vịn tay vào bàn. Mắt cô hoa lên.

Harue vẫn còn qua lại với anh ta...

Mọi việc lại như vậy sao...

Chẳng phải là Harue không được đón nhận. Chính cô mới không muốn hòa nhập với gia đình Machi. Cô vẫn là Ochiai Harue. Cô không thể quên được anh ta...

Suy nghĩ của Rumi không thể bắt kịp được tình thế vừa đổi thay chỉ trong tích tắc của vụ án này.

Cô ngạc nhiên nhìn Kuraishi. Ông ta vừa cầm ống nghe lên và đang nhắn số. Đó là số nội bộ của trưởng phòng hình sự. Cô nhìn thấy thế.

“Về vụ án của Machi Harue, tôi rút lại ý kiến đó là một vụ án mạng. Đúng vậy, đây là một vụ tự sát. Giờ tôi sẽ đến Tomi-ta. Bản tường trình tôi sẽ viết sau khi quay lại”.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Kuraishi sải bước về phía cửa.

Rumi nhìn chăm chăm tám lưng gầy guộc đó.

Vết đen.

Đó là vết đen đầu tiên trong cuộc đời làm điều tra viên gần chín năm của Kuraishi. Rumi chạy theo ông. Cô bắt kịp Kuraishi ở hành lang.

“Điều tra viên”.

“Cái gì?”.

Kuraishi không dừng bước.

“Tại sao? Tại sao điều tra viên lại vì Harue đến mức ấy?”.

Khoảnh khắc nói ra lời đó, cô đột nhiên nghi ngờ về mối quan hệ giữa hai người.

Rumi lắc đầu thật mạnh.

“Điều tra viên”.

“Vì đó là cấp dưới của tôi”.

Rumi dừng bước.

Bóng lưng Kuraishi xa dần.

Rumi không đuổi theo kịp. Cô cũng không cần phải đuổi theo nữa.

Harue chỉ làm ở Đội giám định pháp y đúng một tháng vào mười năm trước. Ấy vậy mà Kuraishi vẫn dõng dạc gọi Harue là “cấp dưới”.

Bóng Kuraishi biến mất trên cầu thang.

Có lẽ chỉ tồn tại hai loại đàn ông. Rumi vừa suy nghĩ mông lung, vừa nhìn chăm chăm chiếc cầu thang đã không còn bóng người một lúc lâu.

~7~

“**A**, đây rồi, đây rồi! Anh Kuraishi!”.

“Hả? Hóa ra là cậu à?”.

“Đã lâu rồi không gặp.Ồ kìa, cả cô Kosaka nữa?”.

“Vâng, anh có khỏe không? Cứ gọi tôi là Rumi nhé”.

“Chờ chút, không ổn rồi. Hai người dính nhau thế cơ à?”.

“Thì vì đêm nay có người ngủ với tôi rồi chứ sao. Nhỉ, điều tra viên”.

‘Xin lỗi nhé, cô gái bốc mùi”.

“Quá đáng! Tôi không có mùi gì đâu nhé!”

“Mùi hôi sữa ấy”.

“Chà! Sao lại nói tôi thế. Tôi cũng ba mươi mốt rồi đấy”.

“Cô còn non lắm. Mà giữa nhan sắc năm mươi năm nữa rồi hẵng quay lại đây”.

“Được, rất hân hạnh!”.

“À, anh Kuraishi này”.

“Gì thế?”.

“Anh hơi gầy đi à?”.

“Chẳng khác gì thời trẻ. Gầy hơn nữa thì tôi ra nghĩa địa rồi”.

“Ờ kìa, người ở trong góc kia có phải là anh Ichinose không?”.

“Cứ ngồi uống mãi ở Ginza là lại nhớ khu ngoại ô đấy. Mà đẹp nó sang một bên đi, cậu có chuyện gì thế nhỉ?”.

“Ồ, đúng rồi, đúng rồi, tôi có chuyện muốn hỏi”.

“Tôi không nghe rõ. Nói to hơn đi”.

“Vâng. Mà anh có thể làm gì với quán karaoke này không? Bọn họ đang vi phạm nghiêm trọng luật chống tiếng ồn đấy”.

“Ngày nào có tin nóng là ở đây sẽ ồn ào. Mà hơn hết, chỗ này không có đám phóng viên nhón nháo. Đây là nơi ẩn náu của bên giám định”.

“Đầy đủ phải nơi ẩn náu. Tên quán là ‘Trốn Tìm’ mà. Nên tôi là quý^[27] đấy”.

“Đừng ăn nói ngang ngược nữa”.

“Đúng thế đấy, điều tra viên! Nói nữa đi, nói nữa đi!”.

“Gì mà khó khăn quá vậy, cô Kosaka. Cô không mở nổi mắt nữa kìa. Chẳng phải tốt nhất là cô nên về nhà nghỉ ngơi sao?”.

“Lắm chuyện quá. Kể ngắn gọn tình hình của người khác về uống sữa rồi ngủ đi”.

“Ha ha ha, tôi thua!”.

“Được rồi, ngồi đi. Cậu muốn nghe chuyện gì?”.

“Rất nhiều chuyện, nhưng trước hết là tin nóng hồi của ngày hôm nay đã. Đó là vụ ông cụ nằm liệt giường ở thành phố Tomita nhỉ?”.

“Chân tay phải của ông cụ có thể cử động được một chút”.

“Vâng, tôi đã nghe rồi. Chi tiết này là yếu tố quyết định để kết luận rằng đây là một vụ tự sát. Mà ông cụ có thực sự tự làm được những việc này không? Bò ra khỏi đệm, quán sợi dây phoi quanh cổ mình, buộc đầu dây vào tay cầm kim loại của ngăn kéo tủ rồi sau đó...”.

“Ngăn tủ ấy được kéo ra khoảng tám phân mười. Để đóng nó lại, ông cụ đã đá vào giữa ngăn kéo bằng bên chân phải còn cử động

được. Cùng lúc đó, sợi dây căng ra, cổ ông cụ bị siết lại rồi chết ngạt. Vậy đầu là điểm nghi vấn?”.

“Thì liệu một ông già liệt nửa người có thể làm được những việc đó không?”.

“Nếu có ý chí mạnh mẽ thì được”.

“Đầu tiên là có thể chết bằng cách đó được không đã”.

“Động mạch cảnh sẽ ngừng lưu thông máu nếu nó phải chịu áp lực ở mức năm phần trăm trọng lượng cơ thể. Thế là đủ chết rồi đấy”.

“Chà, nghe khó tin thật”.

“Nếu không ông cụ chết kiểu gì?”.

“Là thế này, khi điều tra viên có mặt tại hiện trường, sợi dây đã bị dọn đi rồi, đúng không?”.

“Đúng vậy”.

“Gia đình ông cụ đã làm điều đó phải không?”.

“Vợ chồng người con trai đã tháo sợi dây ra khỏi cổ ông cụ sau khi phát hiện sự việc. Ông cụ được đặt nằm cẩn thận trên tấm nệm, trong bộ yukata hoàn toàn mới”.

“Vợ chồng người con trai đó hình như đang gặp khó khăn về tiền bạc. Người con trai bị sa thải do công ty xây dựng anh ta đang làm việc tái cơ cấu, còn người vợ thì phải vào viện vì bệnh thấp khớp”.

“Hình như thế”.

“Ông cụ đã chết có khoảng năm triệu yên tiền bảo hiểm nhân thọ. Đối với vợ chồng người con trai thì đó là khoản tiền lớn đúng không?”.

“Có lẽ vậy”.

“Và người con trai lại đang muốn đến Okinawa. Một đàn anh thời đại học của anh ta đang làm công việc gia công chống thấm nước cho các tòa nhà đã gọi anh ta đến. Tuy nhiên, anh ta không thể đi được vì còn có một người cha nằm liệt giường”.

“Ừ”.

“Một mũi tên trúng hai đích. Vừa có tiền bảo hiểm lại vừa được giải thoát khỏi nỗi phiền toái. Nghĩ như vậy chẳng phải sẽ tự nhiên hơn sao?”.

“Tôi thì lại nghĩ khác”.

“Ái chà, đây rồi. Thế mà tình hình vụ án vẫn tối đen. Vả lại, nếu chân tay phải của ông cụ cử động được thì điều đó cũng chỉ có thể chứng minh rằng ông ta làm được việc này, chứ cũng đâu chứng minh được là có người khác làm hay không. ‘Khả năng’ đâu có nghĩa là ‘thực tế mọi chuyện đã xảy ra như thế’.

“Đương nhiên rồi”.

“Vậy tại sao anh lại nhìn theo quan điểm đó là một vụ tự sát?”.

“Có hỏi thì cậu cũng không viết thành bài được đâu. Chỉ là một ông cụ vô danh tự sát thôi mà”.

“Kể cả thế thì tôi vẫn muốn biết sự thật. À, có chuyện này tôi đã nghe được ở hiện trường...”.

“Chuyện gì thế?”.

“Anh đừng tức giận nhé”.

“Một khi đã hỏi thì tôi sẽ không nổi giận. Nói đi”.

“Vừa vào căn phòng của ông cụ anh đã kết luận rằng đó là tự sát rồi. Mà anh chỉ nhìn cổ ông già với tay nắm kim loại trên ngăn kéo một tẹo thôi. Đúng thế không?”.

“Thế thì sao?”.

“Nếu cứ khẳng khẳng vết dây trên cổ là vết dây trong một vụ giết người bằng treo cổ thì sẽ bị lộ ngay nhờ đường cong của vết dây... nhưng nếu siết cổ khi ông cụ đang ngủ thì sẽ không phân biệt được với tự sát bằng ngăn kéo đúng không?”.

“Cũng có chuyện đó”.

“Thấy chưa? Nếu ngay từ đầu vợ chồng người con trai đã quyết định biến vụ việc này thành ông cụ dùng ngăn kéo để tự sát, họ sẽ dễ dàng tạo ra được vết dây xoắn và tất nhiên cũng để lại được dấu vết hoàn hảo trên tay nắm kim loại của ngăn kéo. Nói tóm lại, nếu chỉ nhìn vào cổ và tay nắm kim loại thì không thể đoán định là tự sát được. Đúng không? Thế mà tại sao anh lại...”.

“Tôi không nhìn, mà là ngửi”.

“Sao cơ...?”.

“Ngay sau khi vào phòng, tôi đã ngửi mùi bên trong và đưa ra kết luận”.

“Thế căn phòng có mùi như thế nào ạ?”.

“Tôi chẳng ngửi thấy gì cả”.

“Chẳng ngửi thấy gì ư...? Thế mà anh bảo là tự sát?”.

“Đúng thế”.

“Tôi không hiểu. Thế nghĩa là sao?”.

“Buồn nhỉ. Mùi của người già rất mạnh. Nếu nằm liệt giường thì mùi ấy còn khó chịu hơn nữa. Ấy vậy mà căn phòng đó không hề có mùi gì cả”.

“A...”.

“Hoàn toàn không có mùi gì luôn. Nếu chỉ thay yukata hoặc mở cửa sổ một chút thì mùi trong căn phòng của người già sẽ không biến mất đâu. Căn phòng không có mùi là vì hằng ngày nơi đây có

ánh nắng mặt trời chiếu vào, gió thổi qua và người ông cụ cũng được lau chùi sạch sẽ”.

“...”.

“Vợ chồng người con trai chăm sóc ông lão rất kỹ càng. Chính vì thế nên ông cụ mới đá vào ngăn kéo bằng cơ thể đã bị liệt ấy với một tâm trạng thỏa mãn. Ông ấy muốn vợ chồng con trai mình được đi Okinawa”.

“...”.

“Này, cậu sao thế?”.

“...”.

“Đồ ngốc. Nếu vụ án nào cũng rơi nước mắt thì cậu không làm phóng viên được đâu”.

“Dạ vâng... tôi xin lỗi”.

“Nếu hiểu rồi thì uống đi rồi quẩy lên. Quán này là thế mà”.

“Cảm ơn anh. Mà cô Kosaka ngủ mất rồi nhĩ. Có vẻ cô ấy đã uống nhiều”.

“Vụ của Machi, cậu nghe rồi đúng không?”.

“Vâng”.

“Hai người này cùng một khóa đấy”.

“Thế à. Chắc cô ấy sốc lắm nhĩ”.

“Ừ”.

“Điều tra viên cũng vất vả rồi. Đây là vết đen đầu tiên mà”.

“Biết làm sao được. Vụ đó rõ ràng là tự sát”.

“Nhưng ai cũng nói là anh đã cố tình làm vậy... Thôi, hôm nay dừng lại đi. Tôi hát được không?”.

“Cứ làm gì cậu thích”.

“Nhưng mà...”.

“Cái gì?”.

“Khuôn mặt say ngủ của cô Kosaka trông cũng dễ thương đấy nhỉ”.

“Cậu thấy sao?”.

“Dạ?”.

“Tuy có hơi trẻ con nhưng cô nàng là một cô gái tốt đấy. Khi quay lại Tokyo thì cậu dẫn cô ấy theo nhé”.

“A, hình như có người nói gì đó với tôi thì phải...”.

“Thái độ gì thế hả? Không chịu à?”.

“Không, không phải chuyện đó. Không phải chuyện dẫn cô ấy lên Tokyo... Hình như tôi quên mất một chuyện quan trọng có liên quan đến anh Kuraishi... À, đúng rồi, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi”.

“Việc gì?”

“Hàng xóm nhắc anh là hãy vứt rác vào đúng ngày quy định”.

Về sáu mươi bảy năm



Trước lúc bình minh, trên quốc lộ không hề có bóng dáng chiếc xe nào.

Một ánh đèn pha xé tan bóng tối. Nagashima Takefumi vặn tay ga bằng bàn tay thô ráp của mình. Tiếng động cơ thay đổi. Âm thanh gầm rú vang lên. Chiếc mô tô bảy trăm năm mươi phân khối của Nagashima có màu đen nhám. Cậu không đội mũ bảo hiểm. Kotomi bám chặt vào lưng cậu. Hai cánh tay cô vòng qua ôm lấy bụng Nagashima. Vì sợ hãi nên cô siết chặt lấy cậu bằng tất cả sức lực của đôi tay mảnh khảnh ấy.

Tốc độ đang là hơn một trăm ki-lô-mét trên giờ. Áp lực gió làm má cậu rung lên. Nagashima tiếp tục vặn tay ga. Tầm nhìn của cậu hẹp lại. Nước bọt rỉ ra từ khóe miệng kéo thành vệt dài sang bên. Cùng với Kotomi, cậu có thể đi đến bất cứ đâu. Đến một nơi không có cha mẹ, gia đình, trường học, thậm chí là một thế giới khác, một không gian khác.

Cậu vít ga hết cỡ. Kim công tơ mét nhích dần lên. Một trăm mười... một trăm hai mươi... một trăm ba mươi... một trăm bốn mươi! Run rẩy. Sợ hãi. Ngất ngây. Cả tay, cả chân và cả não Nagashima đều đã tê cứng.

Kotomi hét vào tai cậu điều gì đó.

Tớ yêu cậu.

Chắc chắn cô đã nói như vậy.

Cảm giác đè nén quanh bụng Nagashima đột nhiên biến mất. Kotomi đã thả lỏng cánh tay. Cô muốn cho Nagashima biết rằng...

Tớ đã không còn sợ hãi nữa. Chỉ cần được ở bên cậu thì có chết tớ cũng cam lòng.

Đội điều tra số 1 Phòng hình sự Sở cảnh sát tỉnh L. Đội trưởng Takashima đang nhìn chăm chăm vào mắt Kuraishi.

“Ve sầu mười bảy năm à...? Cái gì vậy?”.

Kuraishi chìm sâu vào chiếc ghế sofa.

“Đó là một chuyện ở Bắc Mỹ. Cứ mười bảy năm một lần, ve sầu lại bùng nổ về số lượng. Mượn ngôn ngữ của đám học giả thì đây là hành vi theo bản năng nhằm tăng hiệu ứng pha loãng”.

“Hiệu ứng pha loãng...?”.

“Số lượng càng nhiều thì càng ít có nguy cơ trở thành nạn nhân của kẻ săn mồi”.

“Kẻ săn mồi... ‘Kẻ thù tự nhiên ấy hả?’”.

Kuraishi khẽ gật đầu.

“Kẻ thù tự nhiên của ve sầu chủ yếu là chim. Tuy nhiên, số lượng chim sẽ không cân bằng với số lượng ve sầu cứ bùng phát sau mười bảy năm được. Nếu cứ dính lấy những con ve sầu thất thường đó mà tiến hóa thì mười sáu năm nữa chúng lấy gì mà ăn chứ”.

“Ra vậy... Tôi hiểu câu chuyện về ve sầu mười bảy năm rồi. Thế điều anh muốn nói là gì?”.

Kuraishi cười khẩy.

“Không thể nói với một đội trưởng như tôi à?”.

“Sếp không hiểu sao?”.

“Tôi không nghĩ rằng câu chuyện về ve sầu là lý do để anh từ chối việc điều chuyển. Anh biết trưởng phòng Tazaki muốn loại anh ra không?”.

“Có.”

“Thật lòng mà nói thì tôi đánh giá cao năng lực của anh. Năm nay tôi vẫn muốn giữ anh ở đây làm điều tra viên. Nhưng như thế chắc chắn vẫn là quá lâu. Nếu mùa xuân này mà không có vụ điều chuyển thì anh cũng bước sang năm thứ mười rồi”.

“Có vẻ thế”.

Takashima tắc lưỡi.

“Nghe cho kỹ đây. Trưởng phòng cực kỳ ghét biệt danh ‘Điều tra viên chung thân’. Cả e sợ nữa. Nếu lần này tôi không chuyển anh đi thì vị trí của tôi cũng chẳng còn. Tôi đã nói chuyện với bên cảnh vụ và sắp sẵn vị trí đồn trưởng rồi. Im lặng và đồng ý lời đề nghị của tôi đi”.

“Tiếc là tôi không thể đồng ý”.

“Tại sao?”.

“Chẳng phải tôi vừa kể câu chuyện về loài ve sầu phô trương và ngông cuồng cho sếp nghe đó sao?”.

“Vậy thì hãy giải thích để tôi hiểu đi”.

Kuraishi đứng dậy.

“Này, đợi đã, Kuraishi”.

Kuraishi đi về phía cửa mà chẳng thèm để ý.

“Kuraishi!”.

Ông ngoái cổ, nheo mắt lại.

“Chà, từ khi nào mà đội trưởng Đội điều tra số 1 lại xuống chức thành một anh phụ trách nhân sự vậy?”.

“Anh nói cái gì...?”.

“Nhiệm vụ của sếp là làm sáng tỏ nhiều vụ án nhất có thể cơ mà”.

Takashima trợn trừng mắt đứng bật dậy.

“Tên kia! Nếu vậy thì nói cho rõ ràng đi! Vụ án nào? Giải thích rõ ngọn ngành cho tôi hiểu! Nếu anh chịu làm thế thì tôi sẽ nói chuyện với trưởng phòng. Nào, nói đi! Ve sầu mười bảy năm với vụ án thì có dính dáng gì với nhau?!”.
Kuraishi cất bước.

“Đừng cẩu thả thế chứ. Rồi một ngày nào đó sếp sẽ hiểu thôi. Chờ khi mùa hè đến nhé”.

Tiếng ve sầm lọt vào từ cửa sổ đang mở toang. Giờ là thứ bảy tuần cuối cùng của tháng bảy. Đã quá trưa mà Nagashima vẫn không thức dậy. Anh đã mở mắt nhưng lại không muốn đánh thức toàn thân. Anh nằm ườn trên chiếc giường gấp trong căn phòng đơn và nhìn chăm chăm lên trần nhà ố vàng bởi nhựa thuốc lá.

Nagashima biết không chỉ cơ thể mà đầu óc mình cũng đang rất mệt mỏi. Anh mới nhận được lệnh điều chuyển trái kỳ vào cuối tháng trước. Đó là làm trợ lý cho điều tra viên Đội điều tra số 1 của Phòng hình sự. Nói một cách dễ hiểu, đây là vị trí vừa lái xe cho điều tra viên, vừa đi theo học hỏi bí quyết điều tra. Anh bị điều chuyển một cách đường đột và khó hiểu. Kể từ khi nhận lệnh trở thành cảnh sát tuần tra của tỉnh L, trong suốt mười lăm năm Nagashima không làm chuyên về lĩnh vực nào. Anh đã đi qua rất nhiều phòng ban khác nhau như Đội quản lý hộ tịch, Đội an toàn cộng đồng, Đội giao thông, Đội hình sự. Các đồng nghiệp gọi anh nửa đùa nửa thật là “Anh chàng đa năng”, “Một nghề thì sống, đóng nghề thì chết”. Anh cũng từng nghiền ngẫm về giám định nhưng chỉ được có hai năm. Nghĩ theo lẽ thường thì chắc chắn anh không thể được chọn làm trợ lý điều tra viên với công việc chuyên về giám định. Vị trí này phần lớn được giao cho những người thuộc cấp thanh tra. Vậy thì tại sao một trưởng phòng tuần tra ba mươi ba tuổi lại được đề bạt lên vị trí này?

Nagashima bận đến mức câu hỏi ấy cũng bị đá bay. Bàn của điều tra viên Đội điều tra số 1 thuộc Trụ sở, mỗi ngày đều nhận

được nhiều cú điện thoại từ các khu vực trực thuộc tỉnh về các cái chết bất thường. Đội trưởng đội điều tra khu vực sẽ quan sát tử thi, nếu thấy có bất kỳ nghi ngờ nào cho rằng đó là một vụ giết người thì sẽ yêu cầu điều tra viên đến hiện trường. Tuy nhiên với cảnh sát tỉnh L, tỷ lệ yêu cầu cực kỳ cao. Một trong những lý do lớn là sự tồn tại của “Điều tra viên chung thân”. Thành tích đạt được trong quá khứ nói lên giá trị của ông. Ông nhìn ra được rất nhiều vụ mà cảnh sát khu vực vốn đã quyết định là tự tử hay chết vì bệnh, lại chính là những vụ giết người. Ông cũng lật ngược thành công vô số vụ án vốn được cho là giết người thành “hoàn toàn không phải là án mạng”. Cảnh sát khu vực khiếp sợ con mắt của vị điều tra viên này và càng phụ thuộc vào ông nhiều hơn. Chính vì vậy, nếu không phải là một cái chết “hoàn toàn rõ ràng” thì họ sẽ kính cẩn cúi đầu yêu cầu điều tra viên Kuraishi có mặt tại hiện trường.

Đây cũng là lý do tại sao tài xế lái xe riêng cho vị điều tra viên này hầu như không có thời gian để ngồi xuống bàn làm việc trong Trụ sở cảnh sát tỉnh. Kuraishi mà lên xe thì xe sẽ phải chạy hết tây sang đông, hết nam sang bắc. Đi đâu cũng có thi thể chờ sẵn. Chết vì bị đâm. Chết vì bị đánh. Chết đuối. Chết cháy. Chết do treo cổ. Chết vì bị tàu hỏa cán ngang qua. Chết do trúng độc. Chết do điện giật. Tất cả những “cái chết bi thảm cùng cực” sẽ được bày ra trước mắt. Khổ sở nhất là mùi tử thi. Nó thấm lên quần áo và ngấm cả vào da thịt. Trong quá trình khám nghiệm, dù có lúc chỉ muốn bôi thuốc mỡ vào dưới mũi nhưng Kuraishi chắc chắn sẽ không bao giờ cho phép. Ông nói mùi cũng là một trong các thông tin. Phải chịu đựng nó. Nagashima ăn ít đi trông thấy, sụt mất ba cân. *Ăn nhiều thịt lên và ngủ với phụ nữ đi.* Kuraishi cười lớn và cho anh kỳ nghỉ đầu tiên kể từ khi được điều chuyển. Đó chính là chuyện của đêm qua.

Nagashima ra khỏi giường.

Chuông cửa đang reo. Nhìn thời gian, anh đoán đó là Hayase Ayako. Đôi lúc cô đến để làm bữa trưa cuối tuần cho anh. Hai người vẫn chưa có một mối quan hệ sâu sắc. Dường như Ayako để ý đến việc cô lớn hơn Nagashima hai tuổi. *Công việc vất vả nên phải ăn uống cẩn thận vào nhé* là câu nói để cô viện cớ đến thăm anh, hay để ngụ ý rằng cô chỉ như một người chị hơn là người yêu.

Tuy nhiên, hôm nay Ayako lại hơi khác.

Nagashima mở cửa trong bộ dạng vẫn đang mặc chiếc áo thun cổ bẻ nhàu nhĩ. Một nụ cười cứng ngắc nhếch lên trên khóe môi xuất hiện trước cửa. Má Ayako đỏ ửng. Trên hai tay cô là túi đồ phòng to của siêu thị đang trĩu xuống. Đây là thức ăn không chỉ cho bữa trưa mà còn cho cả bữa tối. Điều bộ của Ayako đã nói lên điều đó.

“Tôi không làm phiền cậu đấy chứ?”.

Sau khi nói ra một lời khách sáo, Ayako hướng ánh mắt sáng rực của mình về góc căn phòng. Chưa bao giờ cô nói thẳng về các mối quan hệ nam nữ của cả hai người, nhưng quả thực cô vẫn cảm nhận được “hình bóng phụ nữ” ở đâu đây.

“Cậu gầy đi à?”.

“Vâng, một chút”.

“Cậu không ăn đủ chất đúng không?”.

Ayako vừa cời đôi giày cao gót vừa nói.

“Cậu chưa ăn cơm trưa nhỉ?”

“Vâng, tôi chưa ăn gì cả. Tôi vừa mới dậy mà”.

“Vậy thì tôi nấu ngay đây. Mỳ lạnh Trung Quốc được không?”.

“Xin lỗi vì lúc nào cũng làm phiền chị”.

“Lại thế nữa rồi”.

Ayako lườm Nagashima bằng đôi mắt tươi cười.

“Cậu đừng nói thế, cứ để kệ tôi đi. Tôi tự thích làm mà”.

Nagashima ngồi xuống chiếc ghế bệt, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Ayako đang đứng trước bếp ga nhỏ. Tự nhiên tâm hồn anh cảm thấy thư thái. Anh bị cô thu hút. Anh thích cô. Chuyện này gần như là chắc chắn rồi.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau là vào hai năm trước. Anh đã chăm sóc Ayako khi cô tự gây tai nạn cho mình trên chiếc xe hơi loại nhỏ. Chiếc xe đâm mạnh vào cột biển báo giao thông và bị hỏng nặng phần mui xe bên trái, nhưng may mắn thay, Ayako không bị thương. Anh trấn an Ayako đang hoảng loạn và liên lạc với công ty bảo hiểm để sắp xếp xe kéo. Vào thời điểm đó, anh đang đảm nhiệm xử lý các vụ tai nạn trong khu vực nên có làm cả những việc như vậy, giữa họ cũng không có cuộc trò chuyện nào để lại ấn tượng khác biệt. Thế nhưng, vào tháng ba năm nay, họ đã tình cờ gặp lại nhau trong cuộc diễu hành của một chiến dịch do Hiệp hội An toàn giao thông khởi xướng và ngồi cạnh nhau trong suốt bữa tiệc. Ayako làm việc tại ngân hàng L - một ngân hàng lớn trong tỉnh và cô có nhiệm vụ hỗ trợ cho cuộc diễu hành. Khi rượu vào, cô đã nói rất nhiều. *Trông thế này thôi chứ hồi đôi mươi, tôi cũng là một cô nhân viên giao dịch xinh xắn đấy. Thế mà giờ thì cứ tụt lùi, cứ tụt lùi. Thôi thì, công việc này cũng có điểm giống như nữ phát thanh viên.* Lúc ấy, cả hai mới biết người kia còn độc thân.

Trong mắt Nagashima, Ayako ba mươi lăm tuổi có đủ sự hấp dẫn của một người phụ nữ. Khi mới quen nhau, anh đã hiểu rõ được nội tâm đáng yêu của cô, trong đó có cả sự nghiêm túc và quyến rũ. Từ những ngôn từ không rõ ràng, anh đã hình dung ra có lẽ cô đã bị

một người đàn ông đối xử tệ bạc. Chẳng bao lâu sau, mong muốn về một cuộc hôn nhân mơ hồ xuất hiện trong anh. Nếu người phụ nữ này còn không xứng nữa thì có lẽ chính bản thân anh mới là kẻ không xứng. Nagashima ôm ấp suy nghĩ như vậy về Ayako.

“Chà, không biết có hợp khẩu vị cậu không”.

Ayako vừa nói như hát, vừa bê đĩa mỳ lạnh Trung Quốc đến.

Mặc dù không thèm ăn nhưng Nagashima vẫn húp xì xụp tạo nên âm thanh khoa trương.

“Ngon lắm”.

“Có thật không?”.

“Mỳ lạnh Trung Quốc có nhiều vị khác nhau nhỉ. Đây là vị yêu thích của tôi đấy”.

“Thế thì tốt quá”.

Ayako cũng tự mình gấp một đĩa, nhưng cô lại không đưa lên miệng mà nói nhanh.

“Có vẻ như cậu rất bận rộn đấy nhỉ”.

Nagashima ngẩng mặt lên. Ngay trước mặt là đôi mắt thăm dò của Ayako.

Anh ngay lập tức nhận ra rằng cả tháng nay mình đã bị xoay mòng mòng quanh các thi thể mà không nghĩ ngày nào, còn Ayako đã đến thăm căn hộ này rất nhiều lần. Mỗi lần đến cô lại thờ dài vì anh không ở nhà. Chắc cô cũng nghĩ mọi thứ đã vô vọng rồi. Vậy nên khi xuất hiện ngày hôm nay, nụ cười của cô mới trở nên cứng ngắc như thế. Cô đã chuẩn bị nhiều đồ mang đến để nếu gặp được Nagashima, sẽ dính lấy anh và nấu cả bữa tối. Đúng vậy. Gương mặt hồng hào của Ayako ngay từ đầu đã điểm xuyết vẻ quyết tâm và sẵn sàng, như một lớp trang điểm nhẹ.

Cảm giác yêu thương trời dậy bên trong Nagashima. Anh quay sang túi đồ siêu thị và nói.

“Chị nấu cả bữa tối nay cho tôi chứ?”.

Đôi mắt của Ayako long lanh.

“Có được không?”.

“Cái gì được không?”.

“Tôi có được ở đến tối không?”.

“Được mà”.

Khuôn mặt của Ayako rạng rỡ.

“Có thật không?”.

“Thật mà”.

“Vậy nếu muộn quá thì tôi có thể ở lại tối nay không?”.

“Được chứ”.

“Thế thì tôi sẽ làm thật đấy nhé”.

“Chị cứ làm thế đi”.

“Nhưng mà này, tôi không thích đánh nhau với những người phụ nữ khác đâu”.

Không có người phụ nữ nào khác đâu.

Nagashima toan nhẹ nhàng nói vậy thì má anh lại giật giật. Bản thân anh cũng hiểu rằng vì vội vã muốn lấp liếm chuyện đó mà vẻ mặt mình bỗng trở nên gay gắt hơn.

Sau khi rửa bát xong, Ayako nói rằng cô sẽ về nhà. Anh cũng không giữ cô lại. *Tôi sẽ quay lại sau nhé.* Ngay từ ban đầu trên khuôn mặt Ayako đã có nét buồn bã mơ hồ, vì thế dư ảnh của nụ cười gượng ép kia lại càng kéo dài không dứt.

Túi đồ siêu thị bị bỏ lại trên sàn nhà trước bồn rửa bát. Chiếc túi đổ sang một bên, cà rốt và khoai tây lăn cả ra ngoài. Đó có lẽ là nguyên liệu để nấu cà ri hoặc món hầm.

Nagashima buông mình xuống giường. Anh nằm ngửa nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Anh vẫn chưa thể vượt qua, dù đó đã là chuyện của mười bảy năm về trước...

Nỗi đau đớn và cơn nóng giận không màng năm tháng vẫn nằm sâu trong ngực anh.

Bất giác, tay Nagashima quàng quanh bụng.

Nó vẫn còn đó. Chắc chắn hơi ấm của vòng tay Kotomi vẫn còn đó.

Mùa hè. Năm mười sáu tuổi. Anh chán ngấy cả gia đình lẫn trường học. Chẳng có bất kỳ nơi nào dành cho anh. Anh cứ thế lặn lội với chiếc mô tô ăn cắp. Sau lưng anh lúc nào cũng có Kotomi. Anh đã thực sự nghĩ rằng nếu cứ xé toang bóng tối mà lao tới, sẽ đến được một thế giới khác.

Anh đã không còn sợ hãi nữa. Chỉ cần được ở bên cô thì có chết anh cũng cam lòng.

Suy nghĩ của anh giống với Kotomi. Hai người đã cộng hưởng, tan chảy và hòa lẫn vào nhau.

Anh chưa bao giờ ngừng yêu Kotomi.

Cặp lông mi của cô dài đến kinh ngạc và đôi mắt to của cô lúc nào cũng như ướt lệ. Cô có nốt ruồi nhỏ trên má. Khi cô cười, lúm đồng tiền lộ ra và nốt ruồi đột nhiên biến mất. Thấy thú vị nên Nagashima thường chọc cho Kotomi cười. Tháng thứ ba kể từ khi bắt đầu hẹn hò, vào ngày Kotomi tròn mười sáu tuổi, anh đã ngủ với

cô. Đó là lần đầu tiên của cả hai. Kể từ đó trở đi, cả hai đều không thể rời xa nhau được nữa. Đi đến bất cứ đâu, cả hai cũng có nhau. Họ làm tình gần như mỗi ngày.

Kotomi thường rơi vào trầm cảm. Cô phiền muộn về chuyện gia đình của mình. *Em là một đứa con hoang*. Cô đã thì thầm như vậy và khóc cả đêm trên ngực Nagashima. Từ ngữ kinh khủng này từ lâu đã biến mất khỏi các văn bản pháp luật nhưng cô đã bị nhồi nhét từ mẹ mình. Người mẹ trẻ là chủ quán bán món cơm trà xanh ở góc phố mua sắm, sở hữu khuôn mặt sắc sảo và Kotomi chẳng giống bà nét nào. Bà ta chưa bao giờ tiết lộ tên của bố Kotomi nhưng mỗi khi say, bà lại gieo rắc nỗi căm hờn vì bị vứt bỏ lên cô. *Hắn ta chẳng có lấy một giọt tình thân nào cả. Lúc nào hắn cũng bắt mẹ “bỏ đi, bỏ cái thai đi!”*. Những thằng đàn ông thông minh đến lúc cần thiết sẽ trở nên máu lạnh. Những ngày Kotomi bảo rằng cô không muốn về nhà càng lúc càng nhiều. Hai người qua đêm đến sáng ở trung tâm trò chơi, cũng từng ngủ trong thùng xe tải ở bãi đỗ xe. Hai người sưởi ấm cho thân thể lạnh giá của nhau. Họ đã từng khao khát cơ thể cả hai được quyện chặt vào nhau.

Chỉ cần có Kotomi là đủ. Anh không cần cha mẹ, gia đình, trường học, không cần gì cả. Anh đã nghĩ rằng một ngày nào đó cả hai sẽ ở bên nhau, sống với nhau mãi mãi. Không có lấy một chút nghi ngờ về tương lai đó. Thế nhưng...

Kotomi đã chết.

Lũ thú vật đã cướp đi sinh mạng của cô.

Nagashima rời khỏi căn hộ.

Anh đi quanh thành phố trên chiếc xe hơi mà không hề có đích đến.

Hôm đó là chiều thứ bảy. Phố mua sắm phần hoa nhộn nhịp trở lại với các chàng trai cô gái trẻ tuổi. Đám con trai ngồi trên thanh chắn đường chắc hẳn đang tìm mục tiêu tán tỉnh. Có cả tóc nâu, tóc bạc, tóc đỏ...

Nagashima lầm bầm trong miệng.

“Tao sẽ... giết hết tất cả bọn chúng mày...”.

Đù đã năm giờ chiều nhưng mặt trời vẫn ở trên cao. Tiếng ve sầu kêu như tiếng mưa rơi, lấn át đi cái nóng khủng khiếp.

Đội trưởng đội điều tra Đồn Chuo Kenzaki là Fukuzono Morito đang đứng ở lối vào công viên Nakaigawa với vẻ mặt chờ đợi. Đây là công viên lớn nhất thành phố Kenzaki. Ở sân thể thao trong góc công viên, người ta đã phát hiện ra thi thể bị bắn chết của một nam sinh lớp mười hai học trường Trung học phổ thông Công nghiệp. Một nhóm cảnh sát hình sự chuyên về tội phạm bạo lực và đội điều tra cơ động thuộc Trụ sở cảnh sát tỉnh đã chạy qua chỗ Fukuzono. Cuộc điều tra vụ giết người này do Trụ sở chỉ đạo. Nhìn đội trưởng đội điều tra khu vực thì có vẻ anh đã vội vã rời khỏi nhà mình mà quên đi giày.

Fukuzono nhiều lần rướn cái cổ ngắn mập mạp của mình lên và cảnh giác hướng về phía bãi đỗ xe. Người anh đang chờ đợi đã xuất hiện sau khoảng năm phút. Thân hình gầy guộc như cây thương của người đó len qua các xe điều tra đang đỗ san sát nhau.

Fukuzono hăm hở giơ tay lên và cất tiếng.

“Hiệu trưởng, ở đây này! Anh vất vả quá!”.

Khuôn mặt lạnh tanh của Kuraishi đã đến gần. Có tiếng tặc lưỡi khô khốc.

“Fuku này, cái gã hiệu trưởng đó vẫn chưa chịu nghỉ việc đi à”.

“Chà, giờ cũng chẳng thể làm gì được nữa rồi. Hiệu trưởng thì vẫn là hiệu trưởng mà”.

Lại có tiếng tặc lưởi.

“Đã biết danh tính của thằng bé chưa?”.

Bị hỏi đột ngột, Fukuzono vội vàng rút ra quyển sổ tay ghi chép.

“Osaki Katsuya. Mười tám tuổi. Học sinh lớp mười hai trường Trung học phổ thông Công nghiệp L nhưng hầu như không đi học. Nó là một thằng nhãi khá hư hỏng. Nghe nói nó đã bán cho đám học sinh lớp dưới số lượng lớn chất kích thích và toluen mua từ người buôn trên phố”.

“Thông tin nhanh nhạy đấy”.

“Có lẽ vì nó là một thằng hư hỏng có tiếng”.

“Thằng nhãi con rác rưởi đó làm gì mà lại ở công viên vậy?”.

“Nó tập lái xe mô tô đó. Công viên cấm lái xe nên nó càng tỏ ra thích thú... Có lẽ nó nghĩ hôm nay là thứ bảy nên sẽ đông người xem”.

“Nó ở đây một mình à?”.

“Vâng. Khi bị sát hại thì thằng bé chỉ có một mình. Có vẻ như nó đang đợi bạn”.

“Có nhân chứng không?”.

“Hiện tại thì không có”.

“Chẳng phải có rất nhiều người ở đây hay sao?”.

“Tại công viên này cũng không phải là nhỏ, phải rộng cỡ mười sân bóng chày. Hơn nữa, hiện trường vụ án lại là sân thể thao nằm trong góc sâu nhất. Có vẻ Osaki bị bắn khi đang dùng thuốc trên ghế băng...”.

“Nên dừng câu chuyện về thi thể lại. Phải đến xem đã”.

Kuraishi bắt đầu đi trên lối đi dạo của công viên. Fukuzono cũng đi theo.

“Hôm nay hiệu trưởng đi một mình à?”.

“Ừ”.

“Nagashima đâu?”.

“Cậu ấy nghỉ”.

“Hiệu trưởng không gọi cậu ấy à?”.

“Tôi vừa mới gọi điện thoại rồi. Có lẽ cậu ấy đang chạy đến đây”.

“Hiệu trưởng, cậu ta thì có gì được cơ chứ?”.

Fukuzono nói như thể anh ta đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi. Chắc anh ta đã giữ trong lòng suốt cả tháng nay.

“Tại sao hiệu trưởng lại lôi một tên cứ như cái cửa hàng tiện lợi đó về làm trợ lý? Chẳng phải cậu ta yếu cả về khoản điều tra lẫn giám định đó sao?”.

“Có lẽ vậy”.

“Thậm chí cậu ta chỉ mới là một tên trưởng phòng tuần tra hơi hám. Còn quá sớm để học làm điều tra viên. Tại sao hiệu trưởng không gọi cho tôi?”.

“Cái tên này, cậu bị dở hơi à”.

“Vẫn hơn cái chức trưởng phòng tuần tra chứ. Trợ lý thanh tra nghe ngầu hơn nhiều”.

“Đây không phải là công việc để ra vẻ ngầu”.

Kuraishi bước xuống cầu thang của đài phun nước. Fukuzono vẫn kiên trì đi theo.

“Mà cái gì cũng có lý do của nó, phải không? Tại sao hiệu trưởng lại chọn Nagashima? Chẳng phải cậu ta chỉ là phường hoàn lương’

hay sao?”.

Đó là cách để gọi những người không còn là kẻ bất lương và trở thành cảnh sát.

Kuraishi hừ mũi.

“Cho dù có là phường hoàn lương hay phường quan chức thì cảnh sát vẫn là cảnh sát”.

“Cái đó thì đúng... Mà tôi đã nghe lỏm được một chuyện. Cái tên Nagashima đó đã bị đưa ra tòa án gia đình vì tội tự chế vũ khí nguy hiểm vào năm mười sáu tuổi. Tuy nhiên, cậu ta đã hoàn lương và trở thành một cảnh sát tốt. Mọi người đều thấy lạ”.

Tất cả “học sinh” đều có chung bất mãn vì Nagashima được làm việc dưới quyền của Kuraishi.

“Cậu đã nghe kết quả của tòa chưa?”.

“Chưa, tôi không biết đến mức đó”.

“Tòa quyết định không tổ chức xét xử. Vậy thì đâu còn vấn đề gì”.

“Dù thế đi nữa, việc tự chế vũ khí nguy hiểm cũng đã loạn lắm rồi. Rốt cuộc cậu ta đã làm cái quái gì thế?”.

“Tôi không biết”.

“Trời! Hiệu trưởng đừng lảng tránh nữa. Làm gì có chuyện anh lại không biết được”.

“Công an khu vực hồi đó đã quan sát cậu ta rất kỹ. Soi mới đến mức như đi rình mò phụ nữ ấy”.

Tốp cảnh sát mặt đỏ phừng phừng chạy vượt qua hai người. Do thi thể bị bắn chết nhưng không có hung khí tại hiện trường nên chín mươi chín phần trăm đây là một vụ giết người. Với các điều tra viên có nhiệm vụ lớn nhất là phân định xem một vụ án là tự sát hay giết

người, thì đây cũng không phải hiện trường khiến họ phải nhanh chóng đến ngay.

Fukuzono lén nhìn sườn mặt của Kuraishi. Trên mặt ông không có chỗ nào thể hiện sự đồng tình. Anh chợt thấy thật khó để nghĩ rằng ông lại giữ một người khác chuyên môn làm cấp dưới. Ông đã lôi Nagashima đi theo đến mức làm hiệu quả công việc giảm sút. Rõ ràng là có lý do gì đó, nhưng không ai biết.

Dải ngăn cách được quây thành hai vòng. Một học sinh trung học phổ thông đã bị giết bằng súng giữa ban ngày nên lực lượng đến từ cánh báo chí sẽ không tầm thường chút nào. Đám người hiếu kỳ cũng đông. Do phần lớn là người dân trong thành phố đến công viên chơi nên có cả những cặp đôi cầm vợt cầu lông hay người già kéo dây dắt chó đi dạo.

Kuraishi và Fukuzono bước qua vòng dây ngăn cách thứ hai. Một nhóm người phụ trách điều tra đang lặn lê bò toài ở phía trước. Bạt ni lông xanh được quây thành lều để che chắn khỏi các ánh mắt. Chiếc ghế băng dọc hàng rào lưới thép chính là hiện trường của vụ sát hại bằng súng.

Khi Kuraishi đến gần, đám đông tách ra hai bên giống như biển đỏ bị tách ra trước mặt Moses. À không, có duy nhất một người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào Kuraishi mà không nhường đường.

Đó chính là cố vấn hình sự Đội điều tra số 1 Tachihara Masumi. Ông năm mươi tư tuổi và cùng khóa với Kuraishi. Dù ở vị trí có thể gọi là “đầu não hình sự” của Trụ sở nhưng một, hai năm nay, ông buộc phải ở trong tình trạng gần như về hưu. Lý do là vì, một cơn chóng mặt không rõ nguyên nhân ập đến đã khiến cho ông không thể đi lại như bình thường được nữa.

Fukuzono khựng lại. Kuraishi và Tachihara là hai con người vô song của Đội điều tra số 1. Cả hai thừa nhận năng lực của nhau, nhưng hễ đến gần nhau là chắc chắn sẽ có một trận nảy lửa kịch liệt.

“Chào Kuraishi. Tôi đã nghe trưởng phòng nói. Có vẻ như anh đang lên kế hoạch gì đó phải không?”.

“Lo thân anh đi. Cứ cố vắt cái bộ óc không thể vắt đó rồi lại bị cơn chóng mặt nó hành cho loạn choạng đấy”.

“Hà, nói hay lắm. Trước tiên cứ xem xét cẩn thận đi đã. Nếu là tự sát hay chết vì bệnh thì báo tôi biết nhé”.

Vừa nói với giọng mỉa mai, Tachihara vừa cuộn góc tấm bạt ni lông lên.

Ngay trước băng ghế gỗ, một chàng trai trẻ tóc vàng nhọn như gai nhím ngã gục trong tư thế co quắp. Osaki Katsuya mặc trang phục nhẹ nhàng với áo sơ mi denim và quần jean. Ở bên trái xương cổ phía sau đầu là miệng vết đạn đã thâm đen. Cách thi thể khoảng một mét là chiếc xe máy đã được “độ” lại. Rất nhiều nhân viên giám định đang lăn lê bò trườn trên mặt đất khắp khu vực xung quanh. Điều đó có nghĩa là viên đạn đã không găm vào cổ Osaki mà xuyên qua.

“Xin lỗi tôi tới trễ”.

Ở hướng phát ra tiếng nói là Nagashima với khuôn mặt đỏ bừng đang chạy đến. Anh thở dốc. Fukuzono ngoảnh mặt đi chỗ khác. Mặc dù đây là lần đầu tiên anh gặp cậu ta nhưng vì niềm ghen tị và ác cảm còn ngẹn trong lòng nên anh không thêm xưng tên.

Kuraishi nhếch miệng cười.

“Vừa làm cô nào về hả?”.

“Không ạ...”.

“Được rồi. Quay trở lại dải ngăn cách và quan sát đám tò mò đi”.

“Dạ...?”.

Nagashima chớp mắt liên tục.

“Hãy đi và nhìn mặt đám đông hiểu kỳkia. Nếu có gương mặt nào quen thuộc thì báo cáo lại”.

“Vâng, tôi hiểu rồi...”.

Nagashima biến mất. Khuôn mặt anh lộ vẻ bối rối.

Fukuzono nghiêng đầu khó hiểu. Đám đông hiểu kỳ? Chắc chắn sẽ có khả năng tên tội phạm vì khoái cảm sau khi phạm tội mà vẫn còn lớn vồn tại hiện trường. Nhưng tại sao Kuraishi lại cho Nagashima đi tìm “khuôn mặt quen thuộc”? Phải chăng ông ta cho rằng vụ án này có liên quan đến Nagashima? Hay chỉ đơn giản là ông ta muốn giải thoát khỏi phiền toái? Ông ấy biết rằng đó là một tên vô dụng nên đã làm thế để hẳn không gây cản trở đến việc điều tra.

“Fuku, tôi bắt đầu nhé”.

“Vâng”.

Fukuzono không nghĩ ngợi gì mà dứt khoát trả lời. Ít nhất thì anh cũng được coi là một cấp dưới cần thiết.

Hai người bước chân vào hiện trường vụ bắn súng. Kuraishi đi qua một bên của thi thể, vén tấm bạt ở góc khuất nhất. Hàng rào lưới thép xuất hiện. Phía bên kia hàng rào là đường nội thành rộng khoảng bốn mét. Mé bên kia con đường là dòng sông Nakai đang chảy.

“Nếu nhìn từ mối tương quan về vị trí với chiếc ghế băng thì khả năng cao hung thủ đã bắn Osaki từ con đường nội thành xuyên qua

hàng rào lưới thép nhĩ”.

Fukuzono nói rất tự tin. Chiếc ghế băng và hàng rào chỉ cách nhau khoảng hai mét, ở đó có đám cỏ xanh cao dưới gối mọc um tùm. Nếu hung thủ rẽ đám cỏ đó để vòng ra phía sau lưng thì bất kể muốn hay không, hắn cũng sẽ làm Osaki chú ý. Như vậy thì nạn nhân sẽ cảnh giác. Quan trọng hơn, một khi đạn được bắn ra từ bên trong hàng rào, thủ phạm sẽ phải cầm theo khẩu súng và vượt qua cả khu công viên rộng lớn này để đi về phía cửa ra.

“Nếu cần nhắc đến việc tẩu thoát thì hung thủ sẽ không bắn từ bên trong”.

Fukuzono nói thêm vào cho chắc ăn, Kuraishi khẽ gật đầu trước lập luận ấy rồi đo khoảng cách đến băng ghế bằng sải chân của mình.

“Hai phẩy hai mét nhĩ...”.

Kuraishi nói một cách lơ đãng và quỳ một đầu gối bên cạnh thi thể. Fukuzono cũng làm theo.

Hai người nhìn vào cổ của tử thi. Ngay phía trên bên phải của vết hầu là miệng vết đạn bị bắn xuyên qua. Máu chảy ít và cũng đã đông lại.

Kuraishi lấy thước đo ra khỏi túi và đặt vào cổ, chân và lưng thi thể. Ông đo cả chiều cao của chiếc ghế băng. Sau khi đo đi đo lại một lúc, ông chậm rãi đứng dậy.

“Hướng của viên đạn gần như là đường nằm ngang. Nếu tính toán chiều cao tầm ngòi của Osaki, vết đạn bắn và chiều cao của chiếc ghế băng thì chiều cao của viên đạn bắn vào là khoảng chín mươi xen-ti-mét so với mặt đất. Cũng còn phụ thuộc vào chiều cao của hung thủ nhưng vị trí đặt khẩu súng là ở tầm thắt lưng”.

“Thì ra là như vậy. Hung thủ đã bắn với tư thế để khẩu súng ở vị trí thất lưng”.

“Đúng là đồ chẳng bao giờ tiến bộ”.

“Dạ?”.

“Đến người chuyên nghiệp còn khó mà ngắm vào đầu và cổ từ phía sau hàng rào với tư thế ngang thất lưng. Có lẽ hung thủ đã hạ cửa sổ xuống và bắn từ bên trong xe. Hắn đã ngắm kỹ mục tiêu và bắn bằng cả hai tay”.

“Đúng rồi! Vị trí ngồi trong xe thấp hơn so với khi đứng và có thể cố định được khuỷu tay trên khung cửa sổ”.

“Đừng kết luận nóng vội. Cũng có khả năng đường bắn đó là do hung thủ đã đứng ở trên đường và bắn bằng cả hai tay”.

“Sao lại thế ạ?”.

“Có thể hình dung rằng Osaki đang ngồi cúi người về phía trước trên chiếc ghế băng. Nếu như thế, khi bắn từ trên cao xuống thì hướng viên đạn bay vào cũng theo chiều ngang.”

Fukuzono suy nghĩ một lát rồi nhìn Kuraishi.

“Nhưng đúng là đường đạn xuất phát từ trong xe ô tô sẽ phù hợp hơn. Thủ phạm còn phải tính đến cả chuyện người khác sẽ nhìn thấy nữa mà”.

“Cứ cho là thế”.

Kuraishi nhìn cậu nhân viên giám định đang lăn lê bò trườn trên mặt đất.

“Nếu hung thủ đứng bắn thì theo góc bắn, viên đạn đáng lẽ phải rơi ngay trước mặt Osaki. Nếu vẫn chưa tìm thấy viên đạn thì có lẽ đó là phát bắn ngang từ cửa sổ xe”.

Fukuzono đánh vào tay mình.

“Hiệu trưởng, giả sử thủ phạm bắn từ trong xe thì chẳng phải sẽ có khả năng cao đó là một chiếc xe ngoại nhập hay sao?^[28] Nếu bắn từ tay lái bên trái thì viên đạn sẽ đến đúng được hàng rào”.

“Nếu cho xe quay ngược chiều hoặc bắn từ ghế phụ của xe nội địa thì hiện trường cũng sẽ như thế này”.

“Nhưng nếu là xe ngoại nhập thì mọi thứ sẽ ăn khớp hơn. Xe ngoại nhập và súng ngắn. Như vậy có khả năng hung thủ là người có quan hệ với xã hội đen”.

“Hoặc một kẻ rùng rình về tiền bạc. Cũng có thể coi là như vậy đúng không? Thời đại này không có gì mà một người đứng đắn lại có một khẩu súng ngắn trong tay cả. Máy văn phòng đánh đấm thuê dáo này cũng khát tiền lắm”.

“Cậu ta bị bắn vì gặp rắc rối trong việc mua bán thuốc kích thích và toluen. Hiểu như vậy cũng hoàn toàn tự nhiên chứ ạ?”.

“Nó chỉ là một thằng nhãi ranh. Đe dọa thôi là đủ rồi”.

“Có thể là thế, nhưng mà...”.

“Đây không phải là hành vi nhắm vào một mục tiêu đã chọn. Thủ phạm đã vừa chạy xe vừa tìm kiếm một con mồi phù hợp. Tôi có linh cảm hiện trường lần này giống như vậy hơn đấy”.

Fukuzono cảm thấy lạ. Một lời phản đối gượng ép. Kuraishi có vẻ đang nghĩ rằng hành vi phạm tội này là “ngẫu hứng” và do một “người bình thường” thực hiện. Anh cũng cảm nhận được sự phỏng đoán và dẫn dắt trong một vài câu chữ. Một người ghét cay ghét đắng những ngộ nhận như Kuraishi lại lần đầu tiên nói ra từ “linh cảm”.

Tiếng bước chân vang lên. Khi hai người nhận ra tiếng bước chân ấy thì Nagashima đã tiến về phía Kuraishi.

“Có gương mặt quen thuộc nào không?”.

“Không... không có ạ”.

“Thế à, cậu đã vất vả rồi”.

“Điều tra viên”.

Nagashima nói với vẻ mặt nghiêm nghị. Ánh mắt dấy lên cảm giác hoài nghi.

“Tôi không hiểu. Tại sao điều tra viên lại nghĩ rằng trong đám đông hiếu kì kia lại có người tôi biết?”.

“Tôi không nói rằng trong đó có người cậu biết”.

“Vậy thì ý điều tra viên là gì?”.

Kuraishi không trả lời. Ông lại quỳ một gối bên cạnh thi thể như lúc nãy, đoạn dùng ngón tay nhón mở túi áo Osaki ra và nhìn vào trong. Chỉ có thuốc lá và bật lửa. Kuraishi bắt đầu tìm kiếm trong túi quần jean. Chìa khóa xe máy. Ví tiền. Một chiếc đồng hồ đeo tay mặt tròn đã tháo dây đeo...

Fukuzono lần lượt nhìn xuống Kuraishi và Nagashima. Bầu không khí thật khó chịu. Câu hỏi của Nagashima cũng là câu hỏi của Fukuzono. Anh hoàn toàn không đọc được suy nghĩ của Kuraishi.

Kuraishi làm một hành động không ai ngờ tới. Ông lấy dụng cụ mở miệng tử thi và chiếc đèn pin dạng bút ra khỏi túi. Ông mở miệng Osaki, chiếu ánh sáng vào sâu trong cổ họng rồi chăm chú quan sát.

“Hiệu trưởng”.

Fukuzono không thể chịu nổi nên đã cất tiếng gọi. Không có câu trả lời.

Kuraishi vừa bỏ dụng cụ mở miệng ra khỏi thi thể thì cố vấn Tachihara tiến đến và nói.

“Này, đã tìm thấy con ve sầu chưa?”.

Kuraishi nhìn lên.

“Hình như không có”.

“Đương nhiên rồi. Cái gì mà ve sầu mười bảy năm cơ chứ. Cái đó chỉ là do anh tưởng tượng ra thôi”.

Ve sầu mười bảy năm.

Fukuzono ngạc nhiên trước phát ngôn của Tachihara. Anh đã từng nghe về nó. Đúng vậy. Nhiều năm trước, Kuraishi đã nói khi say rượu bí tỉ.

Ve sầu mười bảy năm là con ve sầu sát nhân. Sau mười sáu năm yên ắng, nó lại giết người vào năm thứ mười bảy. Fuku, cậu đừng có mà bỏ lỡ đấy.

Cảm nhận được gì đó trong màng nhĩ, Fukuzono nhìn sang bên.

Là hơi thở của Nagashima.

Khuôn mặt cậu ta trắng bệch như tờ giấy. Bờ môi khẽ run lên.

Fukuzono đã tận mắt chứng kiến.

Ve sầu mười bảy năm. Cụm từ đó đã làm cho hơi thở Nagashima trở nên gấp gáp đến vậy.

Một buổi tối nóng nực.

Gần nửa đêm, Nagashima trở về căn hộ của mình. Anh bật điều hòa và lăn lên giường mà không thay quần áo.

Sau công viên Nakaigawa, anh đã đến thăm hai hiện trường khác ở phía bắc và phía tây của tỉnh. Cả hai vụ đều là tự tử. Hiện trường vụ án ở phía tây của tỉnh vẫn ám ảnh tâm trí anh. Một nữ nhân viên văn phòng hai mươi ba tuổi chỉ mặc đồ lót đã cắt cổ tay trong bồn tắm... Bàn tay bị cắt chìm trong bồn nên cơ thể trắng bệch của nữ nhân viên văn phòng đó như chìm trong bể máu. Lý do mà cảnh sát khu vực đã yêu cầu Kuraishi đến hiện trường là vì không tìm thấy di thư hay tổn thương tinh thần nào cả. Kuraishi kết luận đây là tự sát do kiểu gấp quần áo trong phòng thay đồ và trong tủ quần áo giống hệt nhau. Hơn nữa, ông còn nhìn chăm chăm vào vết dao rạch. Đó là một đường thẳng duy nhất và sâu hoắm trên cổ tay trái của nữ nhân viên văn phòng. Ông bảo, *Vậy là cô ta hoàn toàn không còn vương vấn gì với thế gian này nữa rồi nhỉ.*

Có thể Kotomi cũng vậy.

Nagashima nằm sấp xuống, áp chặt má và mũi mình lên gối. Đầu óc anh rối bời.

Hôm nay anh đã nhìn thấy vài thi thể. Tại công viên Nakaigawa, anh lại nhận được mệnh lệnh kỳ lạ từ Kuraishi.

Gương mặt quen thuộc. Chính xác thì đó là gì nhỉ? Rồi cả *ve sầu mười bảy năm* mà cô vẫn Tachihara đã nói nữa. Tại sao hai người

họ lại có cuộc đối thoại như vậy tại hiện trường vụ sát hại một học sinh trung học phổ thông?

Này, Takefumi. Cậu có biết ve sầu mười bảy năm không? Đó là câu chuyện mà Kotomi đã kể cho anh.

Thật tuyệt vời. Kén ve sầu phải ở trong lòng đất suốt mười sáu năm. Cuối cùng cho đến năm thứ mười bảy, kén nở thành ve sầu và bay đi. Điều đó thực sự rất tuyệt phải không? Ve sầu đã ở trong lòng đất lâu như chúng ta đã sống đến bây giờ. Tớ ghét như vậy. Tối tăm, đáng sợ, ngọt ngào, tớ không chịu nổi đâu. Ôi, thật tốt khi được làm con người. Nhờ thế tớ đã được gặp Takefumi. Nhỉ?

Sinh mệnh của Kotomi còn ngắn hơn cả con ve sầu mười bảy năm ấy.

Cô ấy đã sống kiếp phù du của mình như thế nào cơ chứ. Liệu cô ấy có đang bay lượn dưới bầu trời xanh. Kotomi chưa bao giờ dang rộng đôi cánh của mình khi còn ở trong lòng đất. Nagashima không ngừng nghĩ như vậy.

Mỗi khi nhắm mắt, anh lại nhìn thấy Kotomi.

Lúc nào trong bóng tối cũng thấp thoáng nụ cười ngọt ngào của cô. Má lúm đồng tiền che đi nốt ruồi trên gương mặt.

Nụ cười đó đã bị lũ thú vật cướp đi.

Cô được bạn học thời trung học mời ra ngoài. *Tớ có bạn gái nên muốn cậu đi cùng để chọn một món quà.* Cô đã bị lừa bởi lời nói dối có vẻ rất chính đáng ấy và đã ngồi lên sau xe một thằng con trai. Nơi cô được đưa đến là một buồng trong căn hộ mà lũ bất lương ấy coi là nơi trú ngụ. Cô đã bị cưỡng bức tập thể.

Hai ngày sau Nagashima biết. Kotomi khóc nức nở và cố gắng nói hai người sẽ không thể gặp nhau được nữa. *Tớ xin lỗi.* Có lẽ

Kotomi đã lặp đi lặp lại câu này không biết bao nhiêu lần. Nagashima siết chặt lấy thanh kiếm gỗ và xông vào nơi trú ngụ của những tên đó. Anh vung kiếm lên rồi giáng xuống trong chưa đến một nháy mắt mà không hề nói ra tiếng nào. Liên tục. Liên tục. Liên tục. Anh không nghe thấy tiếng la hét hay lời cầu xin của những tên đó. Tiếng xương gãy vang lên bên tai anh đến mức phát ngán. Anh không ngừng vung kiếm cho đến khi tất cả chúng đều không còn cử động và rơi tả như những mảnh giẻ lau.

Anh bị cảnh sát khu vực bắt lại trong khi đang đi với thanh kiếm gỗ nhuộm máu đeo lưng lẳng. Sau vài ngày, cảnh sát cũng biết được những gì Nagashima đã làm nhưng cuối cùng lại không truy cứu anh về tội gây thương tích. Lý do là vì những tên kia đã khai với cảnh sát rằng đó chỉ là xích mích giữa mấy thằng con trai với nhau. Nếu chúng nói đã bị Nagashima tấn công thì việc Kotomi bị cưỡng bức tập thể cũng sẽ lộ ra. Chính vì thế chúng đã im lặng. Bản tính của lũ thú vật này lúc nào cũng thối nát cả.

Kể từ đó, Nagashima không rời khỏi Kotomi nửa bước. Hằng ngày, anh đều đến tận nhà đưa đón Kotomi bằng chiếc mô tô. Kotomi thực sự rất đáng thương. Anh muốn ôm chặt cô nhưng lại do dự. Đó không phải là tình yêu mà là ham muốn tình dục. Đó là hành vi giống như của lũ thú vật. Có lúc anh đã sợ rằng Kotomi sẽ nghĩ vậy.

Một tháng trôi qua. Dường như Kotomi đã tươi tỉnh trở lại. Một ngày nọ, Kotomi bảo rằng cô muốn về nhà một mình bằng xe buýt.

Tớ ổn rồi mà. Thi thoảng tớ muốn đi bằng xe buýt. Tớ cũng mua vé tháng rồi mà hầu như không dùng đến.

Anh đã ngây ngô đồng ý với lời nói ấy. Cùng với cảm giác nhẹ nhõm, anh cũng thấy được giải thoát. Vì luôn phải ở bên Kotomi với

tâm thế căng trọng hết mức nên cả thể xác lẫn tinh thần anh đều rã rời.

Kotomi mỉm cười.

Thế nhé, Takefumi. Tạm biệt.

Ừ, gặp cậu ngày mai nhé.

Nhưng đã không có cái “ngày mai” đó.

Nửa đêm, mẹ Kotomi gọi điện cho anh. Bà thét lên.

Cậu đã làm gì Kotomi!?

Kotomi đã cắt cổ tay trong bồn tắm. Khi mẹ cô phát hiện ra thì đã quá muộn.

Nagashima phi như bay trên chiếc xe mô tô. Anh xông vào nhà mà không thềm cởi giày. Anh bị một giám định viên đội chiếc mũ lưỡi trai chặn lại trên hành lang. Nagashima liều lĩnh kháng cự nhưng bị hai cánh tay đó đẩy ra ngoài. Vì vậy anh đã không được nhìn thấy hiện trường. Hẳn nó cũng giống như hiện trường vụ nữ nhân viên văn phòng ngày hôm nay. Kotomi nằm trong bồn tắm nhuộm đỏ máu của chính mình...

Kotomi nằm trong quan tài như đang ngủ. Trên má cô có một nốt ruồi. Anh muốn chọc cho cô cười. Anh muốn làm cho má lúm đồng tiền xuất hiện để khiến nốt ruồi đó biến mất.

Cậu đã làm gì Kotomi!?

Tiếng thét của bà mẹ vẫn không ngừng bám theo Nagashima.

Kotomi chết vì anh đã không làm gì. Anh bắt đầu nghĩ như vậy. Kể từ khi bị cưỡng bức, trong suốt cả tháng, anh đã không làm tình với Kotomi lấy một lần. Vì anh cho rằng sẽ thật tàn nhẫn nếu yêu cầu cô như thế. Anh không muốn bị nghĩ giống như lũ thú vật. Nhưng thực sự không chỉ có vậy.

Một cơ thể bản thủ...

Liệu có thể nói rằng anh hoàn toàn không có suy nghĩ đó? Rằng anh chưa bao giờ nhìn Kotomi với ánh mắt ấy dù chỉ một lần?

Tại sao cô lại dễ dàng leo lên xe mô tô của một thằng con trai? Đâu đó trong tâm trí Nagashima đang đổ lỗi cho Kotomi. Vì thế anh đã không làm bất cứ điều gì. Anh đã không làm tình với Kotomi. Cô ấy đã đợi anh, đợi chờ một tháng mà không nói lời nào. Cô ấy nhìn thấu được tâm can của Nagashima. Và rồi...

Thế nhé, Takefumi. Tạm biệt.

Nagashima lau nước mắt bằng mu bàn tay.

Anh rời khỏi căn hộ và leo lên xe.

Ánh đèn trang trí sặc sỡ của khu vui chơi giải trí làm anh nhức mắt. Như đang phát điên trong cái nóng nực của ban đêm, lũ thú vật suy đồi với diện mạo hào nhoáng đang túm tụm thành đám trên khắp các con phố.

Đội trưởng Đội điều tra số 1 Takashima ngược mắt nhìn lên. Khuôn mặt ủ rũ của Kuraishi đang tiến đến gần ông.

“Xin chào, sắc mặt anh không tốt lắm nhỉ. Tachihara cũng bảo với tôi rằng lần này đến lượt Kuraishi phải sống trong bệnh viện”.

“Sếp gọi tôi đến đúng không? Có việc gì thì nhanh nói đi”.

“Thôi ngồi đi. Tôi cho Tachihara điều tra rồi. Tôi đã hiểu ý nghĩa của câu chuyện ve sầu mười bảy năm mà anh kể”.

“Ồ, thế sếp hiểu thế nào?”.

“Vụ án một công nhân gia công kim loại chết bất thường vào ba mươi tư năm trước. Vụ án một học sinh trường trung cấp nghề bị đánh chết mười bảy năm trước. Và vụ nổ súng sát hại một học sinh trung học phổ thông xảy ra ngày hôm qua. Anh đang xâu chuỗi ba vụ án này với nhau. Phải vậy không?”.

Kuraishi ngồi xuống ghế sofa.

“Đừng nói nghe có vẻ đơn giản thế”.

“Tôi thực sự thất vọng. Thế mà tôi đã chống lại sự phản đối của trưởng phòng để anh được ở lại đây”.

“Thử nói ra quan điểm của sếp hoặc của Tachihara xem nào”.

“Đúng là các vụ này đều có điểm chung. Nạn nhân của cả ba vụ án đều là trẻ vị thành niên. Và nhìn từ bề ngoài thì đó đều là những thằng bất lương. Chỉ có hai điểm này thôi. Nói ngược lại thì, ngoài hai điểm này ra, cả ba vụ đều không có điểm chung nào hết”.

“Cả ba vụ đều chưa được làm sáng tỏ. Đừng quên điều đó”.

“Thôi kiểu ăn nói hời hợt ấy đi. Vụ án người công nhân gia công kim loại chết bất thường ba mươi tư năm trước không phải là một vụ giết người. Anh ta tử vong vì ngộ độc do uống quá nhiều thuốc ngủ”.

“Có thể các điều tra viên hồi đó đã thấy thế, nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng nạn nhân bị thiêu sống”.

“Căn hộ đã bị thiêu rụi hoàn toàn. Đúng là thi thể đã bị cháy nhưng tôi cũng xem hồ sơ tại thời điểm đó rồi. Người công nhân gia công đã bị cháy do hỏa hoạn ngay sau khi chết. Anh ta không hề cử động”.

“Rõ ràng là nguyên nhân vụ cháy vẫn chưa được tìm ra”.

“Nếu cứ khẳng định rằng nạn nhân đã bị thiêu sống thì anh thử nói lý do đi”.

“Người chết thuộc dạng cơ bắp điển hình. Da anh ta bị phỏng rộp và xung huyết. Đó chẳng phải là bằng chứng nạn nhân đã bị thiêu sống sao?”.

Takashima cười lớn.

“Ha ha ha! Chẳng giống anh chút nào. Anh đừng quên tôi cũng đã là điều tra viên trong bốn năm đó. Không hề có khói trong khí quản của người công nhân gia công kim loại. Thay vào đó, trong dạ dày anh ta lại có một lượng lớn thuốc ngủ. Tóm lại, nạn nhân tử vong không được bao lâu thì hỏa hoạn đã xảy ra. Do tổ chức da vẫn còn sống nên các phản ứng sống như phỏng rộp và xung huyết đã xuất hiện. Kết quả khám nghiệm này rất hợp lý rồi. Rốt cuộc là anh còn bất mãn điều gì?”.

Kuraishi khoanh tay lại.

“Vậy sắp giải thích như thế nào về xác ve sầu trong cổ họng nạn nhân?”

“Đúng, chính là nó. Đó chỉ là một cái bẫy trong tưởng tượng của anh thôi. Hung thủ đã nhét nó vào để khoe mẽ tội ác của mình. Đó là điều anh muốn nói phải không?”.

“Hãy trả lời câu hỏi của tôi đi”.

“Tôi không biết. Hồi đó tôi cũng điều tra đủ mọi cách mà vẫn chưa ra. Chắc là bùa chú hay gì đó thôi. Nghe nói có vùng xác ve sấu còn được sắc thành thuốc đấy...”.

“Trường tận quá nhỉ”.

“Ở châu Á nó còn được dùng làm thức ăn”.

“Chẳng lẽ nạn nhân lại ăn ve sấu trước khi chết à?”.

“Thế tôi mới bảo đó có thể là một kiểu bùa chú sau khi chết. Cũng có thể thuốc ngủ khiến thần trí nạn nhân mơ hồ nên anh ta mới cho nó vào miệng”.

“Nó được nhét vào họng nạn nhân sau khi bị giết. Như vậy con ve mới không bị cháy. Chắc chắn hung thủ đã để lại thông điệp”.

Takashima thở gấp.

“Vậy anh muốn nói gì chứ. Đây, đây là vụ án từ ba mươi tư năm trước rồi đấy. Đã qua hai lần hiệu lực pháp lý, thế là quá đủ rồi”.

“Chu kỳ mười bảy năm là một chuyện hay. Vì hiệu lực pháp lý của một vụ án sẽ kết thúc sau mười lăm năm nên những cảnh sát đã bám theo vụ này rồi cũng bị phân tán hết. Vụ án cũng hoàn toàn bị phai nhòa, chẳng còn ai ngoảnh lại nhìn nó. Tóm lại là chẳng hề tồn tại kẻ săn mồi ăn ve sấu nào. Đi qua khoảng trống ấy là lại bước vào vụ án tiếp theo”.

“Đừng xâu chuỗi một cách vô lý. Cho dù có nhắm vào đầu và bằng cách nào đi chăng nữa thì ba vụ án này cũng không liên quan đến nhau. Trong cổ họng của học sinh trường trung cấp nghề bị

đánh chết có con ve sầu nào không? Còn cậu học sinh trung học phổ thông thì sao? Không có phải không? Quan trọng nhất là, kể cả người công nhân gia công kim loại chẳng may bị sát hại đi chẳng nữa, thì từ đó đến nay cũng đã trải qua ba mươi tư năm rồi. Giả sử khi đó hung thủ hai mươi tuổi thì bây giờ hắn ta cũng đã năm mươi tư. Tôi khó mà nghĩ rằng một tội ác lại kéo dài như vậy. Mà nếu nghĩ ra được thì cũng chẳng điều tra được”.

Đôi mắt Kuraishi sáng rực.

“Sếp có thực sự là đội trưởng Đội số 1 không đấy?”.

“Ý gì?”.

“Nếu chúng ta ngừng suy nghĩ thì ai sẽ nghĩ đây?”.

Takashima rụt cằm lại.

“Cổ hòng sếp cũng đang ghen ve sầu à?”.

“Được rồi, hãy nói vào trọng tâm đi”.

“Tôi không nói rằng ba vụ án đó đều do cùng một kẻ gây ra. Tôi đang thấy có khả năng đây là hành vi mô phỏng. Như sếp đã nói, điểm chung của cả ba vụ án này là việc các nạn nhân đều là những kẻ bắt lương xấu xa. Một người căm hận những thằng trẻ ranh rác rưởi trên đường phố - hắn ta muốn giết chết chúng. Đó là điểm chung của thủ phạm và cũng là điều kiện đầu tiên”.

“Chỉ là trí tưởng tượng kém cỏi của anh thôi. Mỗi nạn nhân lại có một tình cảnh khác nhau. Khả năng nạn nhân bị sát hại vì hận thù cá nhân cũng rất thấp. Hơn nữa cậu cũng đừng quên, người công nhân gia công kim loại không bị sát hại”.

“Người đang quên chính là sếp đấy. Chuyện xác ve sầu bị nhét trong cổ hòng tử thi vẫn còn trong đầu tôi. Hồi đó báo chí cũng viết đó là một điều bí ẩn. Rồi nó cũng trở thành đề tài bàn tán đến mãi về

sau. Dù là tự sát đi chăng nữa thì anh ta cũng có khả năng là cha đẻ của một ‘vụ án được mô phỏng lại’”.

Takashima hơi ngả người về phía sau.

“Có khả năng? Này, tôi đang nói chuyện với ai đây? Nếu anh tự nhận mình là ‘Điều tra viên chung thân’ thì hãy nói chuyện có vật chứng hay căn cứ một chút”.

Về mặt Kuraishi không thay đổi.

“Ve sầu trong cổ họng và ve sầu mười bảy năm đã được liên hệ với nhau trong đầu của ai đó. Vì vậy mà vụ án thứ hai đã xảy ra. Đó chính là vụ sát hại học sinh trường trung cấp nghề mười bảy năm trước”.

“Trong đầu ai đó ư?”.

“Một người muốn giết những thằng nhãi ranh rác rưởi, và cũng là người có mối quan tâm sâu sắc đến ve sầu mười bảy năm. Hung thủ chính là người hội tụ hai điểm này”.

“Nói cách khác, đó cũng chính là hung thủ trong vụ sát hại cậu học sinh trung học phổ thông lần này đúng không?”.

“Có thể”.

Takashima vừa thở dài vừa ngả lưng xuống sofa.

“Đầu óc tôi quay cuồng rồi đấy. Một người có mối quan tâm sâu sắc đến ve sầu mười bảy năm ư...? Anh chẳng hạn?”.

“Chắc là vậy”.

“Tại sao anh lại quan tâm đến nó thế?”.

“Bởi vì tôi đã nghe câu chuyện này từ một cảnh sát khu vực”.

“Cảnh sát khu vực...?”.

“Khi còn là vị thành niên, cậu Nagashima cấp dưới của tôi đã gây ra chuyện. Viên cảnh sát khu vực này đã giám sát Nagashima khi đó và giúp cậu ấy trở thành người lương thiện. Sau vài năm, hình như Nagashima đã kể câu chuyện về ve sầu mười bảy năm cho anh ta”.

“Nagashima kể về ve sầu mười bảy năm...?”.

“Đúng thế”.

Takashima ngồi lên khỏi lưng ghế.

“Này, chẳng lẽ anh lại...? Anh đang nghi ngờ Nagashima à?”.

“Sếp có biết Nagashima đã gây ra chuyện gì không...?”.

“Tôi có nghe đại khái”.

“Cậu ta đã đánh gục tám người bằng một thanh kiếm gỗ, làm cho chúng bán sống bán chết. Một tháng sau đó thì vụ đánh chết học sinh trường trung cấp nghề xảy ra”.

Kuraishi đứng lên.

“Ê, khoan đã”.

“Tachihara bây giờ đang ở đâu?”.

“Tachihara thì làm sao? Quan trọng nhất là...”.

“Tôi hỏi là hắn đang ở đâu cơ mà”.

“Hiện trường tại công viên Nakaigawa”.

“Gọi hắn về đây. Tôi có vài điều muốn nói”.

“Đừng ăn nói vô lý thế. Anh ta là cố vấn chỉ đạo tại hiện trường đó. Vả lại anh ta sẽ không nghe câu chuyện của anh đâu”.

Kuraishi gây ra một tiếng “cạch” cứng ngắc rồi quay gót bước đi.

“sếp hãy bảo lại với hắn: Chúng ta là những kẻ đi săn. Nếu con ve sầu đã tiến hóa thì tôi đây cũng chỉ còn cách tiến hóa theo để xơi tái nó”.

Một tuần sau.

Nagashima đang ngồi lắc lư ở ghế sau trong chiếc sedan sơn đen. Đó là xe chuyên dụng cho cố vấn hình sự. Tachihara ngồi khoanh tay ở bên cạnh anh.

Không rõ là anh đang bị dẫn đi đâu.

“Cố vấn à”.

“Hử”.

“Việc này có nghĩa là tôi đang bị nghi ngờ đúng không?”.

“...”

“Súng của tôi đã bị kiểm tra”.

“Không chỉ riêng cậu đâu. Tôi đã kiểm tra tất cả nhân viên. Bên giải phẫu pháp y đã tìm ra đó là loại đạn đường kính ba mươi tám li, tuy nhiên đến nay vẫn chưa tìm thấy đầu đạn”.

“Tôi cũng đã bị hỏi về chứng cứ ngoại phạm trong khoảng thời gian Osaki bị bắn chết”.

“Cậu đã lái xe quanh thành phố đúng không?”.

“Vâng, đó là sự thật. Xin hãy tin tôi”.

“Đến nơi rồi. Xuống đi”.

Thật bất ngờ là chiếc xe lại ghé vào một khách sạn cao cấp của tỉnh.

Đôi chân cứng ngắc của Nagashima bước qua cánh cửa xoay của khách sạn. Anh cảm nhận được sự mềm mại của tấm thảm nhung dưới đế giày mình.

Ánh đèn mờ ảo. Giai điệu piano thấp thoáng bên tai...

“Bên này”.

Bị Tachihara thúc giục, anh bước lên cầu thang. Phía trước là hội trường tiệc cưới.

“Cầm cái này rồi vào trong đi”.

Tachihara dúi vào tay Nagashima một chiếc máy ảnh phản xạ ống kính đơn gắn đèn flash cỡ lớn.

“Tôi đã nói chuyện trước rồi. Hãy đóng giả làm thợ ảnh trong bữa tiệc và đi xung quanh để nhìn mặt của các khách mời. Nếu có gương mặt quen thuộc nào thì hãy cho tôi biết. Cậu hiểu rồi chứ?”.

“Tôi không hiểu”.

Cuối cùng thì Nagashima cũng thoát được thành lời. Đầu óc anh hoảng loạn. *Gương mặt quen thuộc* là lời mà Kuraishi đã nói với anh tại hiện trường vụ án ở công viên Nakaigawa. Lẽ nào anh đang bị thử. Họ nghi ngờ Nagashima đang che giấu điều gì đó về vụ nổ súng nên muốn làm sáng tỏ điều đó...

“Vào nhanh lên. Bữa tiệc sẽ sớm kết thúc đấy!”.

“Rốt cuộc thì đây là tiệc cưới của ai vậy?”.

Trên tấm bảng hiệu có ghi “Song gia Kitada và Yasuike”. Cả hai họ này anh đều không biết.

“Tiệc cưới của ai cũng được. Hãy kiểm tra khuôn mặt của khách mời nhưng đừng có định kiến chủ quan”.

Như bị đẩy vào lưng, Nagashima bước chân vào hội trường. Đây là một căn phòng lớn. Số lượng bàn ăn và độ cao của trần nhà rất tương xứng với một hôn lễ.

Nagashima rụt rè tiến từng bước.

Bữa tiệc đang vào hồi trò chuyện tán gẫu. Không ai quan tâm đến sự tồn tại của Nagashima.

Sự náo nhiệt đã lắng xuống phần nào. *Hoàn thành việc này sớm thôi.* Nagashima nghĩ. Mệnh lệnh có vô lý đến thế nào đi chăng nữa, là một cảnh sát, anh vẫn có nhiệm vụ phải tuân theo. Dù anh chắc chắn sẽ không thể tìm thấy một khuôn mặt quen thuộc nào. Chỉ cần đi một vòng rồi báo cáo “không có” là được.

Nagashima vừa giả vờ chụp ảnh, vừa len qua giữa những chiếc bàn tròn. Bàn của người thân... Bàn của bạn bè... Bàn của khách mời danh dự... Cô dâu chú rể... Quả nhiên không có khuôn mặt quen thuộc nào. Thế nhưng đang định quay gót, Nagashima bỗng khựng lại. Đường nhìn của anh cũng thế. Anh hướng ánh mắt mình sang ghế của người mai mối.

Đó là một quý ông lịch lãm khoảng tầm năm mươi tuổi.

Nagashima nhìn chằm chằm khuôn mặt đó vài giây.

Đó không phải là người anh quen biết. Anh chưa từng gặp người đó. Tuy nhiên...

Cảm giác nhưng nhớ đột nhiên ập đến.

Nagashima không biết tại sao. Anh quay lưng về phía người đàn ông và bắt đầu bước đi. Khi bước về phía trước, chân anh bắt đầu run rẩy. Nagashima xoay người lại. Anh chỉnh máy ảnh để người đàn ông nằm trọn trong khung ngắm và phóng to ra.

Anh bấm nút.

Vừa bước xuống hành lang, anh đã chạm ngay gương mặt nghiêm khắc của Tachihara đang chờ sẵn. Có lẽ vẻ mặt của Nagashima đã nói ra “kết quả”.

“Có không?”.

“...”

“Là người mai mối phải không?”.

“Tôi không biết nữa, nhưng mà...”.

Cũng không hẳn là thực sự giống. Nhưng anh lại rất chắc chắn. Anh đã liên tưởng ra.

Cha của Kotomi.

Những từ ngữ lộn xộn trong đầu vượt ra khỏi miệng anh.

“Rất cuộc thì người đàn ông đó... Bữa tiệc hôn lễ này... Tôi đã làm cái gì vậy...”.

“Hầu hết những người trong hội trường này đều biết rõ về ve sầu mười bảy năm”.

Tachihara tiếp tục rào trước đón sau bằng chuyện được nghe kể lại.

“Chú rể là giảng viên của đại học L Khoa tự nhiên. Cô dâu là sinh viên cao học cũng ở Khoa tự nhiên. Người mai mối là giáo sư dạy hai người. Chuyên ngành của họ là khoa học hành vi động vật. Cậu hiểu chứ?”.

Có vẻ như Tachihara, à không, Kuraishi đã nhìn thấu tất cả.

Lúc này Nagashima cũng đã thấy mọi thứ. Anh được nghe câu chuyện về ve sầu mười bảy năm từ Kotomi. Anh không hỏi tại sao Kotomi lại quan tâm đến ve sầu mười bảy năm. Nguồn gốc của câu chuyện đó là từ cha của Kotomi. Nó đã được kể cho mẹ cô thưở hai người còn mặn nồng và rồi truyền đến Kotomi.

Mẹ Kotomi nói đó là một người đàn ông thông minh. Kotomi có khuôn mặt không giống người mẹ đó. Nếu vậy thì hẳn là cô giống cha. Chắc chắn Kuraishi đã tưởng tượng ra như thế.

“Người đàn ông đó... Cha của Kotomi chính là hung thủ của vụ án ve sầu mười bảy năm ư?”.

“Cái đó thì chưa rõ. Tuy nhiên, hung thủ trong vụ án đánh chết học sinh trường trung cấp nghề mười bảy năm trước có thể là ông ta”.

“Mười bảy năm trước...? Tại sao cố vấn có thể nói như vậy?”.

“Bởi vụ đó xảy ra ngay sau khi ông ta mất con gái vì lũ xấu xa”.

Trong khoảnh khắc, Nagashima bỗng không hiểu mình vừa được nghe cái gì.

Nagashima lắc đầu nguầy nguậy.

“Chắc hẳn ông ta không biết một chút gì về Kotomi cả. Huống chi là vụ trong căn hộ kia... Không có lý do gì để ông ta căm hận lũ xấu xa đó”.

“Có thể là cậu đấy”.

“Hả...?”.

“Cậu chính là kẻ mà người cha căm hận. Cậu và cô ấy luôn ở bên nhau. Cậu đã đưa cô ấy về nhà bằng xe mô tô. Cũng không có gì lạ nếu ông ta đã từng có lần chứng kiến chuyện đó”.

Mắt Nagashima tròn tròn.

“Nếu vậy thì cậu học sinh trường trung cấp nghề đã... thế chỗ cho tôi?”.

“Ai nhìn vào cũng thấy cậu là một kẻ bất lương đích thực. Không đúng à?”.

Trong chớp mắt, tiếng thét xuyên vào màng nhĩ Nagashima.

Cậu đã làm gì Kotomi!?

“Không thể nào!”.

Nagashima nghiêng rằng hét lên.

Cha của Kotomi nhất định là một người đàn ông tàn nhẫn. Ông ta đã luôn bắt mẹ của Kotomi phải bỏ cái thai ấy đi.

“Người đàn ông đó chắc chắn không hề yêu thương Kotomi. Tuyệt đối không thể có chuyện đó!”.

Tachihara không gật đầu tán thành.

“Kuraishi bảo rằng đó không phải tình yêu mà là bản năng. Dù ông ta không muốn Kotomi được sinh ra, nhưng nhìn đứa con gái mang dòng máu của mình mất đi, ông ta vẫn căm hận kẻ xấu xa đã khiến cô ấy chết”.

“Tại sao lại thế...?”.

“Vì ông ta đã bị tuyệt đường con cái. Nguồn gốc phát sinh của ve sầu mười bảy năm vốn dĩ là hiệu ứng pha loãng đúng không? Chúng xuất hiện rất nhiều với mục đích để lại con cái. Có thể trong đầu nhà học giả ấy đã kết nối giữa ve sầu với cái chết của con gái mình”.

Nagashima cúi gầm mặt. Mãi mà anh vẫn chưa ngẩng đầu lên được.

Một đám mây mù dày đặc xuất hiện trong đầu anh. Anh không hiểu được chân tướng. Anh không thể hiểu nổi suy nghĩ của người học giả ấy. Thế nhưng, có một điều mà anh biết rõ.

“Tôi chỉ là công cụ để điều tra chân tướng sự việc. Chỉ vì thế mà điều tra viên Kuraishi đã kéo tôi về dưới trướng ông ấy...”.

“Anh ta dám làm thế lắm”.

Tachihara trả lời ngay lập tức. Sau một lát, ông tiếp tục.

“Nhưng tôi cảm thấy không chỉ có vậy. Khi tôi bị bệnh kéo dài, bác sĩ có nói với tôi rất nhiều về Kuraishi. Ông ấy cứ bắt tôi phải bảo

anh ta đến khám ngay”.

Sáng hôm sau, Đồn Chuo Kenzaki lại có yêu cầu đến hiện trường. Vụ án lần này là cái chết kỳ lạ của một đứa trẻ sơ sinh. Có một đường màu đỏ trên cổ đứa bé nhưng không phân biệt được là vết dây thắt cổ hay chỉ đơn thuần là “vết ngấn cổ”.

Đường rất đông. Nagashima cảm vô lăng. Kuraishi ngồi ở ghế sau. Không khí trong xe thật nặng nề.

“Điều tra viên”.

Nagashima nhìn qua gương chiếu hậu và nói.

“Có thể cho tôi biết một chuyện được không?”.

“Chuyện gì?”.

“Có phải cha của Kotomi là hung thủ trong vụ nổ súng lần này không?”.

“Đó là công việc của đám hình sự”.

“Thế vụ học sinh trường trung cấp nghề mười bảy năm trước thì sao? Vụ đó đã hết thời hạn hiệu lực pháp lý rồi cơ mà?”.

“Cảnh sát và luật pháp là hai thứ khác nhau. Biết về chân tướng sự việc cũng chẳng có hại gì cả”.

Một lúc sau, Nagashima lại mở miệng.

“Điều tra viên không thể đến bệnh viện à?”.

“Gì cơ?”.

“Tôi nghe nói rằng bác sĩ đã bảo ngài đến khám ba lần rồi”.

“Đừng nhiều lời nữa, nhìn phía trước cho cẩn thận mà lái xe đi”.

“Hãy cho tôi biết thêm một điều nữa”.

“Cái gì?”.

“Tại sao ngài lại quan tâm đến tôi?”.

Không có lời đáp lại.

Chắc chắn là vậy rồi. Anh chỉ là một công cụ để điều tra chân tướng mà thôi.

Anh đã từng cảm thấy yêu mến Kuraishi. Anh yêu mến người đàn ông cô độc, thô lỗ nhưng không nịnh bợ ai và rất nghiêm túc trong công việc này.

“Hãy nói cho tôi biết đi”.

“...”

“Vì câu chuyện ngày xưa mà vị cảnh sát khu vực đó đã kể cho ngài nghe à?”.

“Hãy buông bỏ đi”.

“Dạ...?”.

“Người đang cố níu kéo không phải là cô gái đã mất đó đâu. Mà chính là cậu đấy”.

Người Nagashima cứng đờ.

“Người chết cũng có tự do. Đã đến lúc cậu để cô ấy ra đi rồi”.

Ngực Nagashima nóng bừng lên.

Đã đến gần hiện trường. Xung quanh chiếc xe wagon màu xanh navy là bóng dáng của các nhân viên đang vận chuyển thiết bị giám định.

Ngay khi xe dừng lại, Kuraishi đã mở cửa bước xuống đường. Nagashima vội vã đuổi theo phía sau.

“Điều tra viên. Ngài vẫn chưa cho tôi biết”.

“Cái gì?”.

“Tại sao ngài lại đưa tôi về đây?”.

“...”

“Hãy nói cho tôi biết. Làm ơn”.

Kuraishi không trả lời. Tuy nhiên...

Ông lấy mất chiếc mũ của cậu nhân viên giám định vừa đi ngang qua và đội lên đầu mình.

Ông kéo sụp mũ xuống che hết mắt.

Nagashima đứng khựng tại chỗ.

Không thể nào.

Giám định viên ngày hôm đó chính là Kuraishi.

Ông chính là người giám định viên đã đẩy Nagashima ra ngoài bằng cả hai bàn tay khi anh chạy đến nhà Kotomi vào năm mười sáu tuổi.

Kuraishi đã nhìn thấy thi thể của Kotomi. Ông nhìn thấy cả hình bóng Nagashima đã khóc thương đến mức có thể chết theo Kotomi...

Mắt anh nhòe đi.

Trong tầm nhìn mờ ảo của anh, một cơ thể gầy guộc như cây thương đang đi xa dần.

Anh đã nghe chuyện từ Tachihara.

Dù gì đi nữa thì như vậy cũng là quá gầy. Trong vụ án lần này, Kuraishi làm việc khá cảm tính, thật chẳng giống anh ta chút nào. Có lẽ anh ta cũng biết cái thân mình sẽ chẳng thể sống được lâu.

Một cơ thể tròn trịa đi đến sánh vai với cây thương ấy.

“Hiệu trưởng, gần đây anh thường xuyên lui đến đồn chúng tôi đấy nhỉ”.

“Đừng huyền thuyên nữa, Fuku Bánh Bao”.

Nagashima mỉm cười. Anh lau nước mắt và bước tới.

Hãy buông bỏ đi.

Đôi má lúm đồng tiền đáng yêu hiện lên. Và rồi anh thấy bóng dáng Hayase Ayako đang lúng lẳng xách túi đồ căng phòng mua ở siêu thị.

[1] Mito Komon (水戸黄門) : hay còn được biết đến với tên gọi Tokugawa Mitsukuni (徳川光窓, là một lãnh chúa có tầm ảnh hưởng lớn đến chính trị Nhật Bản đầu thời kỳ Edo.

[2] Fukuzono Morito (福園盛人): tên nhân vật này viết bằng chữ Hán là “Thịnh Nhân”, có nghĩa là “người to lớn”.

[3] Khoảng 13m².

[4] “Một, hai, ba” trong tiếng Pháp.

[5] Một đoàn nhạc kịch của Nhật Bản mà tất cả các vai diễn đều do diễn viên nữ đảm nhiệm, kể cả vai nam.

[6] Chữ “Aka” (赤) trong tên chữ Hán của Akaishi có nghĩa là “màu đỏ”.

[7] “Crisis” trong tiếng Nhật đọc là “kuraishisu”, gần giống với “Kuraishi”.

[8] Khoảng 10m².

[9] Theo bài thơ gốc.

[10] Thơ senryu và kyoku đều có cấu trúc giống thơ haiku nhưng nội dung lại hài hước, phóng khoáng hoặc châm biếm.

[11] *Khi thời khắc đến Su* (時季たり須) đọc là “jikitarisu”, đọc chệch đi thành “jigitarisu” có nghĩa là “mao địa hoàng”. *Do khoai lang* (藤の山芋) có chữ 藤 đọc là “do” hoặc “fuji”, đồng âm với 不治 (không trị được) và 山芋 đọc là “yamaimo” đồng âm với 病も (cả căn bệnh).

[12] Giống với lễ Vu Lan báo hiếu, thường diễn ra vào giữa tháng 8 dương lịch hằng năm tại Nhật Bản.

[13] Chim cu gáy Malaysia trong tiếng Nhật là “juichi”.

[14] Trong tiếng Nhật, “Shuichi” và “Juichi” là hai từ có phát âm gần giống nhau.

[15] Bài hát này thường được sử dụng trong các lễ tốt nghiệp ở Nhật Bản.

[16] Là một loại kimono dài tay chủ yếu dành cho những cô gái còn độc thân, thường được mặc vào ngày lễ thành nhân.

[17] Có nghĩa là “cổng thông”. Hai bó mà mỗi bó bao gồm ống tre và cành thông, được đặt trước cửa nhà để chào đón tổ tiên cũng như trang trí trong dịp năm mới.

[18] Vòng dây thừng được treo trước cửa nhà để xua đuổi ma quỷ và chào đón các vị thần cùng những điều may mắn.

[19] Khoảng 13m².

[20] Nhật Bản quy định người từ 20 tuổi trở lên mới được phép dùng đồ uống có cồn.

[21] Khoảng 16,2m².

[22] Khoảng 33m².

[23] Khoảng 13m².

[24] Cửa riêng người Nhật Bản.

[25] 4 nhóm máu chính hệ ABO mà ta biết được đặt tên dựa trên sự xuất hiện của kháng nguyên A và B trên hồng cầu (nhóm máu O không có cả 2 kháng nguyên A lẫn B). Tuy nhiên, tham gia vào hình thành nhóm máu không chỉ có gen hệ ABO mà còn có hệ Hh. Gen H sẽ tạo nên kháng nguyên H. Gen A sẽ mã hóa enzym gắn nhóm chức đặc trưng của nó vào kháng nguyên H để tạo nên kháng nguyên A. Tương tự với kháng nguyên B. Dù vậy đã có các nhóm máu mà gen A hay B này bị khiếm khuyết dẫn tới nhiều enzym không được mã hóa, khiến số lượng kháng nguyên A hay B trên hồng cầu sụt giảm mạnh so với thông thường. Đây chính là các nhóm máu phụ. Các nhóm máu phụ này dễ bị lẫn sang 4 nhóm máu chính nếu chỉ sử dụng phương pháp xác định cơ bản. Ví dụ nhóm máu A2 có thể bị nhầm thành nhóm máu O hay nhóm máu A2B có thể bị nhầm thành nhóm máu B.

[26] Tiết khí thứ 3 trong 24 tiết khí, bắt đầu từ mùng 5 (hoặc mùng 6) đến 20 (hoặc 21) tháng 3 dương lịch.

[27] Trong trò chơi trốn tìm của Nhật Bản, người phải đi tìm được gọi là quỷ.

[28] Ô tô nội địa Nhật Bản có tay lái nằm phía bên phải.

Table of Contents

Start

Danh thiếp đỏ

-1-

-2-

-3-

-4-

-5-

-6-

-7-

-8-

Căn phòng kín trước mắt

-1-

-2-

-3-

-4-

-5-

-6-

-7-

-8-

-9-

-10-

-11-

Người phụ nữ và chậu hoa

-1-

-2-

-3-

-4-

-5-

Món quà chia tay

-1-

-2-

-3-

-4-

-5-

-6-

Thanh âm

-1-

-2-

-3-

-4-

Biên bản lúc nửa đêm

-1-

-2-

-3-

-5-

Vết đen

-1-

-2-

-3-

-4-

-5-

-6-

-7-

Ve sầu mười bảy năm

-1-

-2-

-3-

-4-

-5-

-6-

-7-

-8-